

Super Granny 2 – Oeps!

door: Megan Havervlok

Een voorleesboek voor grootmoeders en kleinkinderen

(9 - 99 jaar)

Polderdam, 1 december 2019

Isbn: 978-94-92389-07-7

Uitgeverij: Editorial Perdido (www.editorialperdido.eu)

Auteursrecht omslagontwerp: 2020 Gerard Monster (info@vormstijl.nl)

Auteursrecht sharewareboek: 2020 Ronaldo Siète (ronaldo7.rs7@gmail.com)

Flaptekst

Iedereen wil wel een superheld in de familie. Je maakt dan tenminste nog eens wat mee. Megan Havervlok heeft alleen geen familie. Ze woont in een weeshuis en dat weeshuis staat ook nog eens in Polderdam, het saaiste dorp van Nederland. Dan wordt het wel lastig om iets spannends te beleven.

Op haar achtste verjaardag komt daar verandering in. Op die dag komt Granny op bezoek. Granny heeft hulp nodig, met tellen en rekenen, met eitjes bakken en... met het beleven van avonturen. Granny is namelijk superheld van beroep.

Meg houdt wel van avonturen. Ze biedt aan om Granny te helpen. Dat levert een bonte verzameling op van verhalen, het ene nog mooier en grappiger dan het andere. Meg heeft ze allemaal opgeschreven, zodat het een heel boek is geworden, een prachtig boek zelfs, dankzij de voorplaat van de bekende tekenaar Gerard Monster, een boek waaruit oma's kunnen voorlezen en waarvan hun kleinkinderen kunnen genieten, en vooral hard om

kunnen lachen. Voor oma's en hun kleinkinderen, van 9 tot 99 jaar.

Over de schrijfster

Megan Havervlok is 8 jaar en best wel slim voor haar leeftijd. Ze woont in Polderdam, in weeshuis De Bosheuvel, samen met nog een stuk of twintig andere meisjes. Meg woont ook bij Super Granny. Granny is een superheld, maar ze heeft Meg's hulp nodig, met eitjes bakken en rekenen, en natuurlijk met avonturen beleven. Met een superheld als Super Granny in de buurt gebeurt er elke dag wel iets bijzonders.

Als superheld (of als hulpje van een superheld) heb je nooit een dagje vrij. Megan gaat daarom alleen op woensdagochtend naar school. De rest van de week geeft Granny haar les. "Eerst je schoolwerk en je klusjes in huis. Pas daarna een avontuur.", zegt Granny altijd. Die stomme sommen zijn best lastig, maar schrijven doet Meg met veel plezier. Ze schrijft elke ochtend het avontuur van de vorige dag op. Je snapt waarom ze met schrijven de beste van de klas is.

Op een dag vroeg Megan aan Super Granny: "Granny... Superhelden kunnen toch alles? Kunnen ze ook arme kinderen aan de andere kant van de wereld helpen?"

"Natuurlijk.", zei Granny: "Wij superhelden doen ons werk altijd gratis, maar als de mensen toch iets willen betalen, dan gebruiken we dat geld voor een goed doel. We kunnen er bijvoorbeeld een school van bouwen op Haïti. Dat is een van de armste landen van de wereld. Veel kinderen wonen er in tenten; tien jaar geleden zijn ze hun huis kwijt geraakt bij een aardbeving en niemand helpt ze om een nieuw huis te bouwen. Ze hebben ook geen school en geen geld voor een leraar. Dus als jij nou netjes onze avonturen opschrijft, zonder fouten, dan vragen we een bijzondere uitgeverij of ze jouw verhalen willen uitgeven. Als elke lezer een euro betaalt, dan hebben we die school zo bij elkaar. Is dat een leuk avontuur? Of is zoiets misschien wel iets te lastig voor een meisje van 8?"

Megan grinnikte: "Pfff. Gemakkelijk."

Shareware boek

Dit is een shareware boek. Je hebt toestemming om het gratis te downloaden, te bezitten, te printen, te kopiëren, te lezen, naar anderen te sturen en de teksten erin te gebruiken. Je kunt bijna alles doen met dit boekbestand en zijn teksten, behalve er geld mee verdienen, want dat is het recht van de auteur die de teksten heeft geschreven.

Als je dit boek leuk en nuttig vond, dan zou het fijn zijn als je mij, de schrijver, een bedankje zou sturen, bijvoorbeeld door de shareware-bijdrage van **€ 1,- (één Euro)** over te maken **op bankrekening NL96 KNAB 0258 6957 22 t.n.v. Admi 365 BV**. De (vrijwillige) opbrengst van dit boek wordt gebruikt om een school te bouwen in Haïti, een van de armste landen ter wereld. Op www.editorialperdido.eu vind je meer informatie over dit project en sharewareboeken. Ook vind je daar al mijn andere boeken.

Je kunt me ook helpen door het boek of de downloadlink door te sturen naar je vrienden, of door iets over dit boek te schrijven op je sociale media, of op een van de internetpagina's voor recenties (je vindt de links op de pagina van dit boek op de website van Editorial Perdido). Ik wil graag nog meer mensen laten genieten van mijn verhalen. Dat kan alleen als ik een beetje hulp krijg met de promotie.

Disclaimer

Dit werk is het product van de fantasie van de schrijvers. De situaties in dit boek, hoe graag je ook wilt dat ze waar zijn, zijn fictie. De mensen in dit verhaal, ongeacht hoe waarschijnlijk je wilt dat ze bestaan, zijn fictie. De waarheid is vreemder dan fictie. Daarom schrijven we fictie: zodat we een betere waarheid kunnen vinden.

De taalfouten in dit boek zijn opzettelijk. Ten eerste geeft elke gevonden taalfout aan elke lezer een vrolijk gevoel van superioriteit ten opzichte van een team van professionele schrijvers, proeflezers, correctoren en uitgevers. Ten tweede is elke taalfout een protest tegen het onmenselijk (onmenselijk?) moeilijk maken van de Nederlandse taal: als het nationaal dictee door niemand foutloos kan worden opgeschreven, dan staat het eisen van «foutloos Nederlands» als slagingsvoorwaarde bij een inburgeringscursus gelijk aan een openlijke uiting van discriminatie. Als onze kinderen moeten leren dat je schrijft "kippENsoep, tomatENsoep, groentEsoep", maar die kinderen eten geen soep en ze weten ook niet hoe ze die soep moeten koken, dan vind ik dat we met elkaar de verkeerde keuzes maken. Als schrijftaal net zo eenvoudig zou zijn als spreken, dan kan 12 jaar basisonderwijs aan kennis over voeding, gezondheid en sociale omgang worden besteed, in plaats van aan het leren van onlogische grammatica en spelling. Waarom maken we taal zinloos ingewikkeld? Daar wordt niemand beter van.

Inhoudsopgave

[Titelpagina Super Granny 2 – Oeps!](#)

[Een zaak die uitleg nodig heeft](#)

[De za\(a\)k van Sinterklaas](#)

[Zaken zijn zaken](#)

[Buitenlandse Zaken](#)

[Een piepklein zaakje](#)

[Zieken-Zaken](#)

[Een zaak met een doel](#)

[Hoofdzaken en bijzaken moeten gescheiden worden](#)

[Een chique zaak](#)

[De zaak van de draak](#)

[De zaak van de huishoudraket](#)

[The case of Kees](#)

[The case of Kees - part two \(deel twee\)](#)

[De zaak van Smoking Joe](#)

[Een aflopende zaak](#)

[Sharewareboek](#)

Een zaak die uitleg nodig heeft

Hallo. Ken je me nog? Ik ben Meg. Eigenlijk heet ik Megan, Megan Havervlok, maar iedereen noemt me altijd Meg, en ik ben acht jaar en ik woon in Polderdam, bij Granny, en zij is superheld en ik help haar elke dag met avonturen beleven en...

Nee. Zo snapt niemand er wat van.

Als je iets goed uit wilt leggen, dan moet je bij het begin beginnen.

In het begin woonde ik in weeshuis De Bosheuvel. Op de dag van mijn achtste verjaardag kwam Granny op bezoek. Granny is superheld. Ze vroeg me of ik haar wilde helpen met haar werk. Dat rook naar een avontuur. Dat rook zelfs naar een heel boek vol spannende avonturen. Dat boek heet «Super Granny» en ik heb het helemaal zelf geschreven. Als je het hulpje bent van een superheld, dan maak je heel wat mee. Dan is één boek niet genoeg. Dus dit is boek twee. Ik hoop dat het nog spannender en grappiger wordt dan het eerste boek.

Boek één, dat is een lang verhaal en dat vertel ik nog wel eens... Oeps! Dat zegt Granny ook altijd. Nou ja, het is ook inderdaad een lang verhaal, dus als je er nieuwsgierig naar bent, dan moet je het zelf maar lezen. Het is gratis en je kunt het vinden op het internet: op de webpagina smashwords.com zoek je naar Ronaldo Siète (die is van de uitgeverij).

Aan het einde van het vorige boek heb ik Granny iets beloofd: ik zal niet meer mopperen over alle sommen die ik moet maken, want die sommen zijn belangrijk. Ik zal ook niet meer mopperen over alle lesjes die ik moet schrijven en alle klusjes die ik in huis moet doen, want die zijn ook belangrijk. Als ik, zonder mopperen, mijn schoolwerk en huiswerk netjes doe, dan mag ik de rest van de dag Granny helpen met de zaak waar zij als superheld bijgeroepen wordt. Elke dag? Nee. Op woensdag niet.

Gisteren was het woensdag. Op alle andere dagen van de week beleef ik avonturen, want avonturen beleven is wat ik het liefst doe, maar op woensdagochtend ga ik altijd naar school. Ik moet namelijk ook goede cijfers halen, net als mijn vriendjes en vriendinnetjes.

Ik zat nog maar net op mijn plaats (derde rij bij het raam), toen juffrouw Friek binnen kwam. Juffrouw Friek is het hoofd van De Hobbel, onze school. Ze zei dat ik even mee moest komen. De inspectrice van schoolzaken had namelijk een paar vragen voor mij. Ik moest een paar zaken uitleggen. Nou, als de inspectrice van schoolzaken dat zegt, dan heb je maar te gaan, nietwaar?

De inspectrice van schoolzaken was een magere dame die streng naar me keek over een brilletje met halfronde glazen. Ze had een grijze rok aan, een grijze blouse en een grijs jasje, en haar grijze haar zat in een grijs knotje. Ze zat achter de werktafel van juffrouw Friek, achter stapels papieren. Dat zou vast geen vrolijk gesprekje worden.

"Goedemorgen, Megan Havervlok. Ik ben mevrouw Uitenbroek, de inspectrice van schoolzaken.", zei mevrouw Uitenbroek, de inspectrice van schoolzaken.

Ik wilde haar een hand geven en me netjes voorstellen, zoals het hoort, maar mevrouw Uitenbroek wees naar een stoel tegenover het bureau waar ik moest gaan zitten. Ze pakte de stapel papieren en begon hardop te lezen: "Acht april, niet aanwezig. Negen april, niet aanwezig. Elf april, niet aanwezig. Twaalf april, niet aanwezig. Vijftien april, niet aanwezig. Moet ik nog verder gaan? De lijst is lang. Bijzonder lang..."

Ik keek naar juffrouw Friek. Granny had vooraf met haar besproken dat ik niet elke dag naar school zou gaan, omdat Granny mijn hulp nodig had bij haar werk als superheld. Juffrouw Friek had gezegd dat het goed was. En nu liet ze me opeens in de steek?

Mevrouw Uitenbroek ging verder: "De regels zijn duidelijk. Kinderen moeten elke dag naar school totdat ze zestien jaar zijn. Jij bent pas acht, maar je spijbelt bijna elke dag. Wat vinden je ouders daarvan?"

"Ik heb geen ouders. Ik woon in weeshuis De Bosheuvel. En ik woon bij Granny, om haar te helpen bij haar werk als superheld.", zei ik zachtjes. Ik voelde me een beetje ongemakkelijk door die strenge mevrouw Uitenbroek.

Het leek wel of mevrouw Uitenbroek niet luisterde. Ze vervolgde haar strenge verhaal: "Kinderen die niet naar school gaan, leren nooit iets. Kinderen die niets leren, halen nooit goede cijfers. Kinderen die geen goede cijfers halen, krijgen later geen werk en worden nooit gelukkig. Die regels zijn er niet voor niets."

Ik vond het niet eerlijk. Ik probeerde me te verdedigen tegen die regels, en antwoordde: "Ik leer elke dag superveel van Granny, mevrouw. Ik moet bijvoorbeeld elke dag sommen maken, want ik moet Granny helpen met rekenen. Granny komt namelijk uit Hoehétidan en daar hebben ze dezelfde cijfers als bij ons, alleen ze betekenen allemaal iets anders. Ze tellen daar niet van een twee drie, maar van acht vijf zeven, en dat schrijven ze dan als 4 9 6, behalve op zondag, want dan is het weer anders. En ik haal goede cijfers. Met lezen en schrijven ben ik zelfs de beste van de klas. En ik zit pas in groep vier, maar ik weet al meer van aardrijkskunde en geschiedenis en dierkunde dan de meeste kinderen in groep zes of zeven..."

Juffrouw Friek pakte er een lijstje bij waar cijfers op stonden, liet het aan mevrouw Uitenbroek zien en zei: "Het klopt dat Megan goede cijfers haalt. En met lezen en schrijven is ze inderdaad de beste van de klas."

"Ik moet van Granny elke ochtend beginnen met een verhaaltje te schrijven over het avontuur dat we de vorige dag hebben beleefd. Als je veel oefent met iets, dan wordt je daar vanzelf beter in...", vulde ik aan.

Mevrouw Uitenbroek wilde er niets van horen: "Avonturen beleven? Dat doe je maar op je vrije woensdagmiddag of in het weekend. Door de week hoor je op school te zitten. Die regels zijn er niet voor niets." Ze zette een gezicht op alsof daarmee alles was gezegd.

"U hebt me geroepen om het uit te leggen, toch? Niet om me te vertellen over de regels, maar zodat ik u kon vertellen waarom ik alleen maar op woensdagochtend naar school ga, en waarom ik toch van die goede cijfers heb.", probeerde ik nog, maar mevrouw Uitenbroek was onverbiddelijk.

"Jij denkt dat je me wat op de mouw kunt spelden, om er makkelijk van af te komen, maar dat werkt niet bij mij."

"Ik wil helemaal niets op iemands mouw spelden. Ik heb niet eens spelden bij me. Het is trouwens 'gemakkelijk' en niet 'makkelijk'. Makkelijk komt van mak, tam, niet wild dus. Gemakkelijk komt van gemak, zonder inspanning. Het tegenovergestelde is ook 'ongemakkelijk' en niet 'onmakkelijk'.", legde ik uit.

Juffrouw Friek knikte en zei: "Dat is waar. Het is niet 'makkelijk', maar 'gemakkelijk'. En het lijkt me ook wel eerlijk als Megan het uit mag leggen waarom ze bijna nooit naar school

gaat."

Mevrouw Uitenbroek was het daar niet mee eens: "Kinderen hoeven niets uit te leggen. Ze moeten zich alleen maar aan de regels houden. En de regels zijn duidelijk: er is er maar één waar naar geluisterd moet worden, en die is onderwijzer."

"Dan boven? Die is onder wijzer dan boven? Dus ik moet luisteren naar iemand die niet met zijn hersens nadenkt, maar met zijn kont? Dat vind ik maar een vreemde regel.", zei ik.

Mevrouw Uitenbroek kon niet lachen om mijn grapje: "En je bent nog brutaal ook. Hier zullen flinke maatregelen genomen worden. Tucht school, vastketenen in het klaslokaal, strafregels schrijven en een pleister op je mond, dan leer je die brutaliteit wel af."

"Wat leer ik dan van strafregels schrijven? Leer ik meer met een pleister op mijn mond? Wat leer ik van een pak op mijn broek?", vroeg ik.

"Je leert dat de regels er zijn die nageleefd moeten worden, door iedereen. En je leert dat je naar andere mensen moet luisteren.", antwoordde mevrouw Uitenbroek streng. Nou, dan had ze zelf ook beter naar die tucht school kunnen gaan, want ze luisterde zelf helemaal niet naar wat ik zei.

Verwaaid. Ik zat nu echt in de problemen. Het ergste was dat ik geen enkel idee had hoe ik hier uit moest komen. En het allerergste was dat ik helemaal niets fout had gedaan, integendeel zelfs: elke dag dat ik niet op school kwam, was ik bezig geweest met avonturen beleven, met mensen helpen en dieren redden en belangrijke dingen doen als hulpje van Granny. Ik had nog maar één idee over, en als dat niet zou werken, dan wist ik het echt niet meer. Ik pakte uit mijn schooltas mijn schrift. Daarin had ik alle avonturen opgeschreven die ik met Super Granny had beleefd. Ik overhandigde het aan mevrouw Uitenbroek en zei: "Hier heeft u het bewijs dat ik onschuldig ben. Ik hoef niet naar een tucht school. Ik heb alleen maar goede dingen gedaan wanneer ik niet op school was."

Mevrouw Uitenbroek keek er niet eens naar. Ze wapperde met haar hand om aan te geven dat ik dat schrift maar weer weg moest stoppen, dat het wat haar betreft nu klaar was, dat ik naar de tucht school zou gaan om elke dag vastgeketend met een pleister op mijn mond strafregels te schrijven. Ze had wel wat belangrijkers te doen had dan het lezen van de avonturen van een meisje van acht.

Dit avontuur van dit meisje van acht zou ik in ieder geval zelf ook niet willen lezen, want het zou vast en zeker slecht aflopen. Ik wist even niet of ik zou gaan huilen of... Nee, niet huilen natuurlijk. Ik stond op en zei dapper: "Nou, als regels belangrijker zijn dan mensen, dan houdt u zich maar lekker aan de regels, en dan zie ik wel wat er van komt. Maar ik heb van Granny geleerd dat er voor superhelden geen regels bestaan. Superhelden doen gewoon wat het beste is voor iedereen, en dat is de enige regel waar ik me aan houd."

Mevrouw Uitenbroek stond ook op, zette haar halve brilletje recht op het strengste gezicht dat ze had meegebracht, hief haar vinger op en...

En toen ging de deur open. Toen kwam Granny binnen: "Wat is hier aan de hand? Had iemand mijn hulp nodig?"

"Granny!", riep ik uit: "Wat ben ik blij dat je er bent. Mevrouw Uitenbroek, de inspectrice van schoolzaken, heeft de regels erbij gepakt. Ze wil dat ik naar een tucht school ga, waar ik elke dag een pak slaag krijg en een pleister op mijn mond en met handboeien aan in de

klas moet zitten, want de regels zeggen dat dat in mijn geval het beste is."

Granny glimlachte vriendelijk en zei tegen mevrouw Uitenbroek: "Gaat u eerst eens even rustig zitten. Deze zaak heeft gewoon wat uitleg nodig. Wilt u misschien een snoepje?" Ze pakte een handvol snoepjes uit haar zak en deelde ze uit, voor ieder één.

"Als Megan zegt dat we elke dag een avontuur beleven, dan noem ik dat 'elke dag een zaak oplossen'. Megan vindt dat ik een superheld ben, maar ik zie mezelf liever als een zakenvrouw. Ik werk elke dag aan zaken die belangrijk zijn, maar waar de mensen verder geen tijd of geen aandacht voor hebben. Ze zijn veel te druk met geld verdienen en met alle regels navolgen. Net als de zaak dat Megan maar één dag in de week naar school gaat. Dat is een belangrijke zaak, want zonder de hulp van Megan zou ik mijn werk niet kunnen doen. Snapt u dat?"

Mevrouw Uitenbroek knikte dat ze het snapte, terwijl ze op het snoepje sabbelde. Granny kon verder met haar uitleg: "Lezen is belangrijk. Lezen is ook het eerste dat je leert op school. Maar dan moet je natuurlijk die kennis ook gebruiken, door bijvoorbeeld te lezen over de avonturen die Megan en ik elke dag beleven. Heb je het schrift van Megan niet gelezen?"

Mevrouw Uitenbroek schudde beschaamd haar grijze hoofd.

"Dan zou je al lang begrepen hebben hoe belangrijk het werk is dat Megan doet."

Mevrouw Uitenbroek knikte begrijpend.

"Maar als je je alleen bezig houdt met het lezen van de regels...", ging Granny verder: "Dan ken je de regels, maar dan begrijp je niet waar ze voor bedoeld zijn. Staat er in de regels niet dat je maar naar één persoon moet luisteren, en die is onderwijzer?"

Mevrouw Uitenbroek knikte met een glimlach, alsof ze wilde zeggen: 'Eindelijk iemand die de regels kent.'

Granny glimlachte ook, en zei: "Nou, dat is een vreemde regel. Dan moet je luisteren naar iemand die onder wijzer is dan boven. Die denkt namelijk niet met zijn hoofd, maar met zijn kont. Ha, ha."

"Ha, ha. Ja, dat is grappig, als je onder wijzer bent dan boven, dan denk je met je kont.", lachte mevrouw Uitenbroek. Juffrouw Friek en ik lachten vrolijk mee. Het was ook een leuk grapje, zelfs al had ik hem al eens eerder gehoord.

Toen we uitgelachen waren, werd Granny weer serieus en ze zei tegen mevrouw Uitenbroek: "De regels zijn voor u zo belangrijk, omdat u zonder regels zélf na zou moeten denken. Dat hebben de meeste inspectrices van schoolzaken nooit geleerd. Daarom zal het u veel plezier doen dat ik niet alleen een zakenvrouw ben, maar ook een diploma op zak heb waaruit blijkt dat ik, geheel volgens de regels, Megan als een echte schooljuffrouw les mag geven, buiten de school om. Megan is mijn leerlinge, zes dagen in de week, elke week, zelfs tijdens de vakantie. De zevende dag van de week is de woensdag. Op woensdag gaat ze gewoon naar school, naar De Hobbel, om proefwerken te maken en goede cijfers te halen. Kijkt u zelf maar. Uitgereikt door de minister van Superheldenzaken van Hoehétidan, met de goedkeuring van de minister van Onderwijs en Wetenschappen van Nederland..."

Granny haalde een officieel papier uit haar handtas en gaf dat aan mevrouw Uitenbroek.

Ze bestudeerde het aandachtig, terwijl ze mompelde: "Ah, ondertekend door de minister zelf... Dan is uiteraard verder alles in orde... Zo worden de regels keurig nageleefd..."

Granny stond op en zei: "Dan neem ik aan dat de zaak nu duidelijk is uitgelegd?"

Mevrouw Uitenbroek stond ook op en antwoordde: "Inderdaad, Granny. En het spijt me dat we je van je belangrijke werk hebben gehaald. Het zal niet meer gebeuren."

Granny gaf mevrouw Uitenbroek en juffrouw Friek nog een snoepje en daarna liepen we samen weer terug naar mijn klas.

"Ik ben bijzonder trots op je, Meg.", zei Granny: "Je bent niet boos geworden, je bent niet gaan huilen, maar je bent beleefd gebleven en hebt geprobeerd om het goed uit te leggen."

"Ja, maar die mevrouw de inspectrice wilde niet luisteren. Daar kon ik toch ook niets aan doen?", zei ik.

"Ach, Meg. Als mensen groot zijn, dan wil dat nog niet zeggen dat ze ook altijd gelijk hebben. Hoe oud ze ook zijn, sommige mensen blijven altijd onder wijzer dan boven, die denken liever met hun kont dan met hun hoofd."

Daar moesten we allebei hartelijk om lachen, want het bleef een leuk grapje, ook al hadden we hem wel eens eerder gehoord.

De za(a)k van Sinterklaas

Het avontuur van gisteren begon toen ik aan de keukentafel mijn belevenissen met de inspectrice van schoolzaken zat op te schrijven. Granny zat de krant te lezen.

"Staat er nog iets in de krant wat interessant is voor een superheld en haar hulpje, Granny?", vroeg ik.

"Ach, het gebruikelijke nieuws. In Frankrijk is er een staking op de vliegvelden, in Spanje is er een staking bij de posterijen, en in Engeland is er zoveel regen gevallen dat nu overal weilanden en huizen onder water staan. Alleen in Nederland is er niets gebeurd. Het enige nieuws is dat bij brillenwinkel Arendsoog in Bovendijk de leesbrillen deze week voor de halve prijs zijn, maar wij hebben geen leesbril nodig."

Granny vouwde de krant op en legde hem bij het oud papier.

Ik legde mijn pen neer en zei: "Ik ben klaar met het opschrijven van ons avontuur van gisteren, Granny. Je mag het lezen om te controleren of er nog fouten in zitten."

Granny keek het na, verbeterde twee foutjes en gaf met een glimlach mijn schrift terug: "Je hebt een mooi, duidelijk handschrift en je maakt bijna geen fouten. Je kunt ook uitstekend verhalen vertellen: het is grappig en iedere lezer begrijpt moeiteloos wat er gebeurt. Leren jullie dat op school, hoe je een verhaal moet schrijven?"

Ik stopte het schrift en de pen in het laatje van de keukentafel en legde het uit: "In weeshuis De Bosheuvel hebben we geen TV, maar wel veel boeken. Juf Galsteen las vaak verhaaltjes voor. Dan krijg je er zelf ook plezier in om te lezen. Als je veel leest, dan ga je vanzelf zo schrijven als de echte schrijvers het doen: eerst het hele verhaal in je hoofd op volgorde zetten en daarna bij elke zin, voordat je hem opschrijft, even goed nadenken over wat je wilt vertellen en hoe. Aandachtig lezen en aandachtig schrijven, dat is het geheim. En veel oefenen natuurlijk, maar met elke dag een avontuur is dat niet zo moeilijk."

Granny pakte haar tas en zei: "Alleen vrees ik dat er voor vandaag geen avontuur in zit. In de krant staat niets over iemand die onze hulp nodig heeft, dus we gaan maar een kopje koffie drinken bij bakker Bol."

Op dat moment werd er op de deur gebonsd. Ik schrok er van. We hebben toch een bel? De enige die altijd op de deur bonst, is... Zwarte Piet, maar het is mei en nog lang geen december.

"Hoor wie klopt daar, kinderen. 'T is een vreemdeling zeker. 'K zal eens even vragen naar zijn naam...", zong Granny, terwijl ze naar de voordeur liep. Ze deed de deur open en... daar stond inderdaad een soort Zwarte Piet. Hij had zwarte handen, van het roet, een gitzwart gezicht, van het roet en hij had ook nog eens een grote zak in zijn hand. Alleen waren zijn kleren ook zwart van het roet, terwijl een echte Zwarte Piet altijd vrolijk gekleurde kleren aan heeft. Het was Zwarte Piet ook niet; het was Rufus. Rufus kenden we nog uit het boek «Super Granny». Sinds het avontuur van de gestolen examens had hij een baantje als schoorsteenveger.

"Goedemorgen, Granny. Kun je me helpen? Toen ik vanmorgen het dak opklom om de schoorstenen te vegen, vond ik daar deze zak, vol met cadeautjes. Die is vast iemand verloren, al snap ik niet hoe iemand boven op een dak een zak met cadeautjes kan

verliezen.", zei Rufus.

Opeens wist ik het: "Dat is natuurlijk de zak van Sinterklaas. De Sint is de enige die met een zak cadeautjes rondloopt over de daken. En Sinterklaas is al wat ouder, dus dan vergeet hij natuurlijk wel eens iets."

Rufus snapte er niets van: "De zak van Sinterklaas? Maar... het duurt nog een half jaar voordat het 5 december is."

Granny keek in de zak en haalde daar een dik boek uit: "Nou, ik geloof toch dat Meg gelijk heeft, hoor. Kijk maar... Nee, kijken doe je met je ogen, Rufus, en niet met die vieze zwarte roethanden van je. Zo maak je het boek helemaal smerig. Dat is niet de bedoeling."

Granny sloeg het boek open, zodat Rufus en ik konden lezen wat er in stond. Ik las het hardop voor: "Juf Galsteen leest de kinderen van De Bosheuvel elke dag een verhaaltje voor. De kinderen vinden dat leuk, en ze leren zo ook nog belangrijke dingen. Juf Galsteen wordt echter een dagje ouder en haar ogen zijn niet zo goed meer. Ik denk dat ik haar op mijn verjaardag een groot plezier doe met een nieuwe leesbril."

Rufus hield zijn adem in: "Het boek van Sinterklaas, waarin hij alles opschrijft. Dus dit is echt de zak van Sinterklaas. Die cadeautjes heeft hij vast nu al gekocht, want in december heeft hij het natuurlijk veel te druk met het vieren van zijn verjaardag..."

"Ik denk dat je gelijk hebt, Rufus. Wat moeten we doen?", vroeg Granny zich hardop af.

Rufus wilde graag helpen: "We zouden natuurlijk die cadeautjes zelf alvast kunnen bezorgen. Voor mij is dat geen probleem, hoor. Ik loop toch alle dagen op de daken om de schoorstenen te vegen. Ik doe het met plezier."

Granny vond dat niet nodig: "Ik denk dat Sinterklaas het leuk vindt om die cadeautjes zelf te geven, en pas als hij jarig is, op 5 december. Niet eerder. Het beste is om die zak gewoon bij Sinterklaas terug te bezorgen."

"Maar... Sinterklaas woont in Spanje. En we weten niet eens op welk adres.", zei ik.

Granny zei: "Geen probleem. Tom en Tom weten dat vast wel." Ze pakte haar telefoon uit haar zak en drukte op een knopje, of een appje.

"Goedemorgen, Granny. Ik ben Tom.", zei een hoge stem.

"Goedemorgen, Granny. Ik ben ook Tom.", zei een lage stem.

"Goedemorgen, Tom en Tom. We zijn op zoek naar het adres van Sint Nicolaas. We denken dat het ergens in Spanje is."

"Nee, Granny. Dat klopt niet.", zei de hoge Tom.

De lage Tom legde het uit: "Sint Niklaas ligt in België, tussen Antwerpen en Gent, aan de E17. De stad is gesticht in 1217 en genoemd naar de heilige Nicolaas van Myra. Het stadje Sint Niklaas heeft het grootste marktplein van België, waar ook een standbeeld staat van Sint Nicolaas van Myra."

"Hoogst interessant, Tom en Tom, maar we zijn juist op zoek naar het *adres* van die Sint Nicolaas van Myra. En die woont niet in België, maar in Madrid."

Tom en Tom waren nu even stil. Ze konden het vast niet vinden.

"Misschien moet je zoeken onder de naam 'Sinterklaas'.", zei ik tegen Tom en Tom. Dat had meer succes.

De hoge Tom had het eerste iets gevonden: "Bij de naam van Sinterklaas heb ik een telefoonnummer in Spanje gevonden."

"En hier heb ik een postbusnummer in Madrid, maar geen adres.", zei de lage Tom.

Ik schreef snel het telefoonnummer en het postadres van Sinterklaas op: "Hartelijk bedankt voor alle informatie, Tom en Tom."

"Nou, dat is dan opgelost. We bellen Sinterklaas gewoon op en vragen waar hij uithangt.", zei Granny. Ze zette haar telefoon op de speaker, zodat we konden horen wat Sinterklaas zei. Sinterklaas zei alleen niets. We hoorden: "Dit is het automatisch antwoordapparaat van Sinterklaas, en Sinterklaas... die is er even niet. Je kunt geen boodschap inspreken na de piep, want Sinterklaas is al wat ouder en hij snapt niet goed hoe dat moet, dat af luisteren van die boodschappen. Dus bel na 5 december maar even terug, dat is het beste."

Daar hadden we dus niets aan. Rufus zei: "Gelukkig hebben we het postadres van Sinterklaas. We schrijven hem gewoon een brief, waarin we hem vertellen dat we de zak gevonden hebben en dat hij hem op kan halen bij Granny en Megan Havervlok, Dorpsstraat 1 in Polderdam."

"Als we dan ons telefoonnummer er bij zetten, dan kan de Sint ons ook bellen. Een goed idee, Rufus.", vond Granny.

"Nee, helemaal geen goed idee.", zei ik: "In de krant van vandaag stond toch dat de posterijen in Spanje al maanden aan het staken zijn? Als je iets leest, moet je het wel *aandachtig* lezen, Granny."

Oei, dat was waar. De posterijen in Spanje staakten al maanden. We kunnen zoveel brieven schrijven als we willen, maar zo komen ze nooit aan.

"Wat nu?", vroeg Granny zich hardop af.

"Ja, wat nu?", vroeg ook Rufus zich af.

"Jullie denken niet na. Wat hebben we nou zojuist gelezen?", riep ik uit. Granny en Rufus keken elkaar verbaasd aan en keken toen nog verbaasder naar mij.

"*Aandachtig* lezen. In het boek van Sinterklaas staat dat hij een leesbril voor juf Galsteen wil kopen. En in de krant staat dat vandaag de leesbrillen in de aanbieding zijn bij brillenwinkel Arendsoog in Bovendijk. Dus waar gaat Sinterklaas vandaag zijn inkopen doen?", zei ik triomfantelijk.

"Goed bedacht, Meg. Ik bel ze direct op.", zei Granny. Ze pakte haar telefoon er weer bij. Ondertussen bedacht ik nog iets. Ik opende de zak, rommelde tussen de pakjes en... Ja, hoor. Daar vond ik een pakje waar met gouden letters 'Juf Galsteen' op geschreven stond. En het pakje was precies zo groot als een brillenkoker.

Granny was er ondertussen ook al achter. "Helaas, de Sint is daar vanmorgen vroeg al

geweest. We zijn te laat.", zei ze, en ze borg haar telefoon weer op.

Rufus en Granny lieten teleurgesteld hun schouders hangen.

"Geven jullie het nu al op? We hebben nog een aanwijzing, hoor. Waar heb je die zak precies gevonden, Rufus?", vroeg ik.

"Op het dak van de kapsalon van Joris Dapper.", zei Rufus.

"Nou, dat lijkt me dan logisch. De Sint zit gewoon bij de kapper.", zei ik.

Rufus had echter goed opgelet: "Nee, want de gordijnen waren dicht en op de deur zat een briefje waarop stond 'wegens vakantie gesloten'. Voordat ik begon met schoorsteenvegen had ik dat *aandachtig* gelezen."

Granny dacht eens diep na en besloot toen: "Laten we voor de zekerheid toch maar even bij de kapsalon langs gaan. Het is tenslotte onze laatste kans."

We trokken onze jas aan, Rufus slingerde de zak met cadeautjes op zijn rug en we gingen op pad. Natuurlijk had Granny ons met haar superkracht op haar schouders kunnen zetten en dan supersnel naar de kapsalon rennen, maar het was een mooie dag en het was niet ver, dus we wandelden er gewoon naartoe. Toen we bij de kapsalon aankwamen zagen we dat inderdaad alle gordijnen dicht waren. Iemand had ook de elektrische deurbel uitgeschakeld.

"Of er is niemand thuis, of er is wel iemand, maar die wil niet gestoord worden.", zei ik. Er is maar één manier om er achter te komen: ik balde mijn vuist en bonsde zo hard ik kon op de deur.

Binnen hoorde ik iemand een liedje zingen: "Hoor wie klopt daar kinderen. 'T Is een vreemdeling zeker. 'K zal eens even vragen naar zijn naam..."

Het was de stem van kapper Joris Dapper. Zijn hoofd verscheen tussen de gordijnen om te kijken wie er voor de deur stond. Hij keek ons verbaasd aan en zong verder: "Sint Nicolaas, Sint Nicolaas... Wie brengt ons heden een bezoek..."

Daar verscheen ook het hoofd van Sinterklaas tussen de gordijnen, een hoofd vol krulspelden. Joris Dapper gebaarde met een vinger voor zijn mond dat we stil moesten zijn. Hij deed de winkeldeur op een kiertje open en liet ons snel binnen.

Toen de deur weer op slot was en de gordijnen weer gesloten, legde kapper Joris Dapper het uit: "Jullie mogen tegen niemand zeggen dat je Sinterklaas hier hebt gezien, hoor. Hij komt hier regelmatig langs, zodat ik zijn lange haar en zijn baard weer in model kan knippen, maar alles in het diepste geheim, want anders staat gelijk iedereen hier voor de deur om liedjes te zingen en pepernoten te eten."

Sinterklaas was ondertussen weer in de grote kappersstoel gaan zitten. Hij zag er grappig uit, zonder mijter, met een wit laken om zich heen en allemaal gekleurde krulspelden in zijn haar en in zijn baard. "Je snapt dat ik me zo niet op straat kan vertonen.", zei hij met een vriendelijke glimlach tegen ons in de spiegel. Toen hij het roetgezicht van Rufus zag, betrok zijn eigen gezicht en zei hij: "Rufus, wat zie je er uit. Ga eerst je handen en je gezicht eens goed wassen. Zo kan je je niet op straat vertonen."

Rufus stamelde: "Ik ben schoorsteenveger, Sinterklaas. Dat komt van het roet...", maar hij

was het met Sinterklaas eens en waste snel zijn handen en zijn gezicht in de wasbak van kapper Joris.

Toen hij schoon was en zich met een handdoek had afgedroogd, hield hij de zak omhoog en zei tegen Sinterklaas: "U was uw zak vergeten. Hij stond nog op het dak. Maar ik heb hem voor u meegenomen. En als u in december nog wat hulp nodig hebt met het bezorgen van de cadeautjes, dan help ik u graag, hoor."

"Dat vind ik bijzonder vriendelijk van je, Rufus. Daar zal ik vast graag gebruik van maken.", zei Sinterklaas. Hij zat een beetje onbeholpen te gebaren onder het witte laken, kwam er niet uit en zei toen maar: "Eh, Megan... Zou jij zo vriendelijk willen zijn om voor mij even iets in het grote boek te schrijven? Want ik word wat ouder en dan vergeet ik wel eens wat."

Ik pakte het grote boek uit de zak, zocht de eerste lege pagina op en... Verwaaid. Ik had geen pen bij me.

Sinterklaas zag het probleem. Zijn hand verdween onder het laken in de binnenzak van zijn tabbert en hij haalde er een prachtige donkerblauwe vulpen uit: "Hier heb je een pen."

Ik haalde de dop van de vulpen, voelde hoe fijn hij in mijn hand lag, zette hem op het papier en begon met vloeiende letters op te schrijven wat Sinterklaas zei: "Rufus de schoorsteenveger wil graag helpen met het rondbrengen van de cadeautjes. Dat is fijn, want ik word al wat ouder en ik kan best wat hulp gebruiken. Ik denk dat hij wel blij zal zijn met het cadeautje dat ik voor hem heb gekocht."

"Het staat in het boek, Sinterklaas. Nu kan je het niet meer vergeten. Hier heb je de vulpen weer terug. Wat een fijne pen, zeg. Het schrijven gaat bijna vanzelf met zo'n mooie vulpen."

Sinterklaas pakte de vulpen aan en borg hem op in zijn binnenzak: "Heb je nog nooit met een vulpen geschreven? Toen ik zo oud was als jij, schreven we met een kroontjespen en een potje inkt, maar dat wordt al snel een knoeiboel. Een vulpen is veel fijner. Als je veel schrijft, zoals ik, dan is het prettig als je daar ook goed gereedschap voor hebt."

Ik was het helemaal met Sinterklaas eens. Ik schrijf elke dag een lesje en ik maak ook nog eens elke dag een hele berg sommen. Ik heb daar een mooi schrift voor met een stevige kaft. Zo wordt schrijven gelijk een stuk leuker. Als je iets met veel plezier doet, dan leer je het veel sneller.

"Kan je me ook nog met iets anders helpen, Megan? Als ik het me goed herinner, staat er op pagina 749 van het grote boek iets belangrijks. Zou je die bladzijde er even bij kunnen pakken en voorlezen wat daar staat?", zei Sinterklaas. Hij kon dat natuurlijk niet zelf, want hij zat met zijn handen in zijn haar, of beter gezegd, kapper Joris Dapper zat met zijn handen in het haar van Sinterklaas.

Ik bladerde in het boek totdat ik pagina 749 had gevonden. Daar stond: "Granny helpt altijd iedereen, ook al krijgt ze daar van niemand iets voor terug. Ze is dol op gezelligheid en op heerlijke geuren. Ik denk dat ze wel blij zal zijn met het cadeautje dat ik voor haar heb uitgezocht."

Rufus werd een beetje rood. Hij stamelde: "Oei. Daar heeft Sinterklaas wel gelijk in. Granny heeft er voor gezorgd dat mijn vriend Rinus en ik allebei een leuk baantje hebben gekregen. We hadden bijvoorbeeld best een bosje bloemen voor haar kunnen kopen, als

bedankje voor haar hulp."

"Onzin, Rufus.", zei Granny: "Je hebt jezelf dat baantje bezorgd doordat je geslaagd was voor je examen, en omdat je elke dag hard werkt, heb je dat baantje ook gehouden. Voor mij is het beloning genoeg om te zien dat je het zo naar je zin hebt als schoorsteenveger."

Sinterklaas zei: "Die regel bedoelde ik niet, Megan. De regel daaronder, daar ging het om."

Ik las hem hardop voor: "Megan helpt Granny elke dag, zonder te mopperen. Ze schrijft ook elke dag een lesje en dat doet ze met veel plezier. Ik denk dat ze wel blij zal zijn met het cadeau dat ik voor haar heb uitgezocht."

Sinterklaas glimlachte en zei: "Als je even goed in de zak zoekt, dan vind je daar drie pakjes. Een met de naam Rufus er op, een waar Granny op staat en een voor Meg."

Pakjesavond op een donderdagochtend in mei? Maakte Sinterklaas een grapje? Rufus hield de zak open. Ik grabbelde en graaide tussen de ingepakte doosjes en pakketjes, totdat ik de drie pakjes gevonden had waar onze namen op stonden.

Rufus had als eerste zijn pakje uitgepakt: "Wow. Shampoo, zeep, doucheschuim en badparels. Dat kan ik goed gebruiken. Dank je wel, Sinterklaas."

Granny was ook al blij verrast. "Oh, wat een fijn cadeau. Kaarsen met bloemengeur. Ik ben dol op gezellig kaarslicht en heerlijke geuren. Dank je wel, Sinterklaas."

Als laatste pakte ik mijn pakje uit. Toen ik het papier er af had gehaald, zag ik dat er een mooi langwerpige doosje in zat. Ik deed het doosje open en... wow. Een vulpen. Precies zo'n vulpen als Sinterklaas zelf gebruikte om in het grote boek te schrijven. Ik haalde de dop eraf en probeerde de vulpen uit op een notitieblokje van kapper Joris. Het leek wel of het schrijven vanzelf ging. De pen zweefde over het papier. De inkt glinsterde, maar vleurde niet. Het voelde zo fijn dat ik nu al zin had om dit avontuur op te schrijven. Jammer dat ik tot morgen moest wachten om mijn nieuwe vulpen uit te proberen.

"Wat een prachtig cadeau. Dank je wel, Sinterklaas.", stamelde ik.

Sinterklaas moest er om lachen: "Als je zoveel schrijft als jij, dan is het wel handig als je daar ook het goede gereedschap voor hebt. Deze vulpen, net als de vulpen waar ik zelf altijd mee schrijf, komt uit een speciaal klein fabriekje in Spanje. Daar maken ze elke vulpen met liefde, voor mensen die met liefde schrijven. Maar nu moet ik onder de droogkap en jullie willen vast een kopje koffie gaan drinken bij bakker Bol, dus hartelijk dank voor het terugbrengen van de zak en we zien elkaar wel weer rond mijn verjaardag, begin december."

We namen afscheid van Sinterklaas en kapper Joris. Toen we even later bij bakker Bol een kopje koffie en twee warme chocolademelk bestelden, wilde Rufus al gelijk het hele verhaal vertellen aan zijn vriend Rinus, die als bakkersjongen bij bakker Bol in de winkel werkt.

"Wat ik NU meegemaakt heb, Rinus, dat geloof je nooit. Vanmorgen ging ik het dak op om de schoorsteen te vegen van kapper Joris..."

Snel stootte Granny hem aan en hield haar vinger voor haar mond, alsof ze wilde zeggen: "Je hebt het beloofd. Tegen niemand verklappen dat Sinterklaas bij kapper Joris onder de droogkap zit."

Rinus had dat niet gezien en wachtte met spanning wat er nu komen ging: "Nou? En wat gebeurde er toen?"

Rufus twijfelde even, en zei toen: "Nou, niks eigenlijk. De schoorsteen was al geveegd. Dus toen kon ik hier lekker warme chocolademelk gaan drinken met Granny en Meg. Ik was niet eens vies geworden van het roet."

Rinus vond het maar een vreemd verhaal: "Nou, als het gaat om verhalen vertellen, dan kan je beter de avonturen van Granny en Meg lezen. Daar zou je nog wat van kunnen leren."

Daar moesten Granny, Rufus en ik zo hard om lachen dat Rinus er nu helemaal niets meer van begreep.

Zaken zijn zaken

Gisteren was ik net klaar met mijn schrijfwerk, mijn stomme sommen en mijn werkjes in huis toen Granny's telefoon een piepje gaf, of eigenlijk: een hele serie piepjes, in allerlei tonen en maten. Het leek wel een symfonie van Beethoven, zoveel piepjes kwamen er uit die telefoon.

"Oeps! Daar is iemand in nood...", zei Granny. Ze keek op het schermpje.

"Er staat 'Help!', en verder niets. Dat is vreemd. Er staat geen naam onder. Hoe weten we nu wie we moeten helpen?", vroeg Granny zich hardop af.

Ik wist het antwoord: "Er is een knopje waarmee je het nummer kunt zien van degene die het berichtje heeft gestuurd."

"Nou, dan moet jij er maar even naar kijken, want als het over nummers gaat dan doe ik altijd alles verkeerd.", zuchtte Granny.

Ze gaf me haar superheldentelefoon. Ik zag meteen het telefoonnummer: 123 123 12333. Ik belde het nummer en een vriendelijke mevrouw nam op: "Met de alarmcentrale van Hoehétidan. Wat kan ik voor u doen?"

"Goedemorgen, mevrouw. U spreekt met Megan Havervlok. Ik bel met de telefoon van Super Granny. We kregen een noodbericht en nu proberen we uit te vinden wie het gestuurd heeft."

De dame legde het uit: "Fijn dat u ons zo snel belt. Inderdaad, we hebben zojuist een bericht ontvangen, van iemand die Toontje heet. Het bericht kwam uit de buurt van Polderdam, dus daarom hebben we het direct doorgestuurd naar Granny."

Ik vroeg het aan Granny: "Het is van de alarmcentrale van Hoehétidan. Die mevrouw vraagt of we iemand kennen die Toontje heet."

Granny wist direct over wie het ging: "Ja, natuurlijk ken ik Toontje. Hij is de buschauffeur van lijn 29. Zeg maar dat we er direct op afgaan."

Zo gezegd, zo gedaan. Als er haast bij is, dan springt een superheld als Granny in haar supermobiel, haar DAF. Als het een noodgeval is met extra veel haast, dan vliegt een superheld er eventjes snel naar toe. Maar het was net 10 uur en bus 29 stopt pas om 11 uur in Bovendijk, dus we gingen lekker wandelen. Het was een mooie dag voor een fijne wandeling door de polder, en zo kon Granny ondertussen mooi over Toontje vertellen.

"Zo lang als ik Toontje ken, is hij de chauffeur van bus 29. Het valt niet mee om zo'n grote bus door het drukke verkeer te sturen, maar Toontje rijdt altijd langzaam en voorzichtig; hij heeft nog nooit een ongeluk gehad. De mensen vinden dat fijn, als ze zo'n goede chauffeur hebben, daarom hoeft je bij Toontje in de bus ook nooit een veiligheidsgordel om."

Een half uurtje later kwamen we bij de bushalte.

"Dat is vreemd... Bus 29 staat er al. En er zit helemaal niemand in..."

Op de treeplank van de bus zat een kleine magere man. Hij hilde tranen met tuiten. Er

lag zelfs een plasje water op de grond, van alle tranen.

Granny liep naar hem toe, sloeg haar arm om hem heen en zei: "Wat is er, Toontje? Waarom heb je zo'n verdriet?"

Toontje was blij om Granny te zien. Hij haalde een grote rode zakdoek uit zijn zak, droogde zijn tranen, snoot eens flink zijn neus en vertelde zijn verhaal: "Al 49 jaar rijd ik met bus 29, Granny, maar nu... Baas Bul zegt dat ik te langzaam rijd. Alles moet sneller. De mensen hebben haast. Hollen, rennen, vliegen. En hoe sneller de bus rijdt, hoe meer geld Baas Bul verdient. En daarom... heeft hij mij vanmorgen ontslagen. Ik rijd niet snel genoeg. Maar als ik sneller ga rijden, dan maak ik ongelukken, en dan komt iedereen te laat. Ik heb geprobeerd om het hem uit te leggen, maar hij wil niet luisteren. Zaken zijn zaken, zegt hij. Hij wil een nieuwe bus met 50 versnellingen en hij wil een nieuwe buschauffeur die 50 jaar jonger is dan ik. Dus nu ben ik ontslagen en bus 29 gaat naar de sloop, zegt Baas Bul. Zaken zijn zaken, zegt hij."

Granny begreep het: "Het is een groot probleem, maar met huilen los je het niet op, Toontje. Je hebt gewoon een zakenvrouw nodig die de zaak grondig aanpakt. Eerst gaan we met ons drietjes lekker een kopje koffie drinken en daarna gaan Meg en ik wel eventjes met Baas Bul praten."

Toontje was blij dat we hem wilden helpen: "Dank je, Granny. Dank je, Meg. Maar ik vrees... dat Baas Bul niet naar woorden wil luisteren. Baas Bul is een keiharde zakenman; hij luistert alleen naar cijfers. Er moet geld verdiend worden, zegt hij. Er moet sneller gereden worden. Goede zaken is winst maken, zegt hij."

Granny stelde Toontje gerust: "Wees maar niet bang. Meg weet alles van cijfers en nummers. Ze maakt elke dag sommen en ze helpt me met alle geldzaken."

Ik deed ook een duit in het geldzakje: "Als het op rekenen aankomt, dan kan je op ons rekenen, Toontje. Granny lost elke zaak op. Ze is de beste zakenvrouw die er bestaat. Vertrouw maar op ons. Ik denk trouwens dat ik al een goed idee heb..."

Ja, dat idee... dat ga ik natuurlijk nog niet verklappen. Stel je voor dat iemand het doorvertelt aan Baas Bul. Dan zou alles in het water vallen. Die tranen van Toontje, dat was wel genoeg water voor vandaag. Dus lees maar snel verder, dan zie je vanzelf hoe we deze lastige zaak oplossen.

Terwijl we een kopje koffie en een warme chocolademelk dronken bij de bakker van Bovendijk, spraken we met Toontje af wat we gingen doen. We zouden die Baas Bul eens een lesje leren. Toen Toontje eenmaal begreep wat we van plan waren, was al zijn verdriet vergeten. Er kwam zelfs weer een lach op zijn gezicht.

Granny belde eerst even naar de alarmcentrale van Hoehétidan en toen gingen we bij Baas Bul op bezoek.

Baas Bul had het druk. Hij praatte in drie telefoons tegelijk: "Zaken zijn zaken. We hebben geen tijd te verliezen. Snel, sneller, snelst. Er moet geld verdiend worden. Goede zaken is winst maken. Vlug, vlugger, vlugst."

Het leek er niet op dat Baas Bul tijd had om ook nog met ons te praten. Als hij de ene telefoon neerlegde, dan ging de andere telefoon alweer. Ging dat zo de hele dag door? Wij werden er na een minuut al dol van.

"Dat gaat zo niet. Als we deze zaken niet kraken, dan zijn we vanavond nog niet aan de beurt. Soms moet je gewoon de knoop doorhakken.", zei Granny. Ik zag welke knoop ze bedoelde: de snoeren van die telefoons zaten behoorlijk in de knoop. We hadden alleen niets bij ons om die knoop door te hakken... Er zat wel een stekker aan elk snoer. Toen ik die stekkers allemaal tegelijk uit de muur trok, werd het opeens doodstil in het kantoor van Baas Bul. Baas Bul zelf keek beteuterd naar de hoorn in zijn hand en vroeg zich hardop af: "Waar is mijn klant uit Zwitserland?"

Granny stak haar hand in haar zak en haalde er een snoepje uit: "Alsjeblieft, Baas Bul. Eet maar lekker op."

Baas Bul haalde het papiertje eraf en stopte het snoepje in zijn mond: "Hm. Lekker. We zouden samen zaken moeten doen, Granny. Als we zulke lekkere snoepjes verkopen, dan kunnen we winst maken."

Granny legde het uit: "Er zijn vandaag belangrijkere zaken te doen, Baas Bul. Bijvoorbeeld de zaak van Toontje en zijn bus. Daar moeten we het eens rustig over hebben."

Baas Bul werd weer nerveus: "Rustig? Rustig? Niks rustig. Snel, snel, snel. Er moet geld verdiend worden. De zaak moet hier op rolletjes lopen, maar die Toontje rijdt veel te langzaam. De klanten willen snel. Vlug, vlugger, vlugst."

Granny probeerde het nog een keer: "Soms is het beter als je het rustig aanpakt. Haastige spoed is zelden goed."

Baas Bul wilde van geen rust weten: "Stilstaan is achteruit gaan. Goede zaken gaan altijd vooruit. We hebben een nieuwe bus gekocht, razend snel, we hebben een nieuwe chauffeur gevonden, Job de Haas, razend snel, en je zult zien: dan lopen de zaken weer gesmeerd."

"Maar... dan heeft Toontje geen werk meer. Hij moet toch ook geld verdienen?", probeerde Granny nog, maar Baas Bul bulderde maar door. Hij wilde niet naar ons luisteren: "Toontje is te langzaam. Langzaam kost te veel. Goede zaken is winst maken. Minder kosten is meer winst. Snel, sneller, snelst."

Ik zei: "Maar er is toch niets mis met die mooie oude bus en die oude chauffeur? Ze hebben al 49 jaar elke dag hun werk prima gedaan. Zo'n mooie antieke bus, die is toch een fortuin waard? Daar zou iemand vast wel een flinke zak geld voor over hebben."

Baas Bul legde het uit: "Die oude bus kost benzine, verzekering, belasting, onderhoud, hij is slecht voor het milieu, allemaal kosten. Minder kosten is meer winst. Die bus lijkt wel een collectebus: er gaat alleen maar geld in en er komt nooit iets uit. Nee, die bus moet eruit. Die bus is geen cent waard."

Ha! Nu hadden we Baas Bul te pakken. Die bus is geen cent waard? Dat paste precies bij het plannetje dat ik bedacht had. Ik pakte de portemonnee van Granny en haalde er een blinkende stuiver uit, die ik op het bureau voor Baas Bul neerlegde. Ik zei: "Nou, als die bus geen cent waard is, dan kopen Granny en ik hem voor een stuiver. Dan maak je een mooie winst en je bespaart flink op de kosten. Zaken zijn zaken. Vraag niet hoe het kan, maar profiteer ervan."

Baas Bul keek nu wel vreemd op. Een stuiver is niet veel waard, maar ja, hij had zelf gezegd dat de bus van Toontje geen cent meer waard was. Als iemand er dan een stuiver voor wilde geven... Hij dacht er even over na, snel natuurlijk, want tijd is geld, en nam toen

een besluit: "Goed. Zaken zijn zaken. Ik verkoop jullie de bus en de chauffeur voor 1 stuiver. Maar je zult er spijt van krijgen, want alles kost geld."

Baas Bul pakte de stuiver en schudde ons de hand, zodat de koop gesloten was.

Granny en ik legden het uit. Ik zei: "Zaken zijn zaken, Baas Bul. Die dure benzinemotor halen we er uit en we doen daar een zuinige nieuwe motor in, eentje die loopt op zonne-energie. Als je nu naar buiten kijkt, dan zie je twee monteurs uit Hoehétidan die al met dat klusje bezig zijn. Dus dure benzine hoeven we niet meer te betalen."

Granny zei: "En omdat de bus nu van ons is, valt hij onder de wet van Hoehétidan. In Hoehétidan betaal je alleen belasting als je vervoermiddel benzine gebruikt. Voor zonne-energie betaal je niets. Je betaalt toch ook geen belasting voor je fiets of je kinderwagen of je step?"

Ik deed er nog een stepje, pardon, een schepje, bovenop: "En in Hoehétidan hoef je als chauffeur alleen maar te beloven dat je voorzichtig rijdt en geen ongelukken maakt, dan hoef je geen verzekering te betalen. Verzekering is alleen voor brokkenmakers en snelheidsduivels die snel, sneller, snelst rijden op de weg."

Granny had het laatste woord: "En omdat Toontje al 49 jaar trouwe dienst verricht heeft, krijgt hij voortaan een pensioen. We hoeven hem geen salaris te betalen. Zo hebben we voor 1 stuiver nu een prachtige autobus die nog prima 49 jaar mee gaat. Die bus en de chauffeur kosten ons geen cent en het is ook nog eens beter voor het milieu. Zaken zijn zaken, Baas Bul."

Baas Bul keek flink op zijn neus. Dat had hij niet verwacht. Zijn nieuwe bus en zijn nieuwe chauffeur Job de Haas kostten hem veel meer dan die ene stuiver die wij hem hadden betaald, en daar kwam nog eens al die belasting bij, en verzekering, en benzine. Hij had nog wel iets anders bedacht: "Als je maar niet denkt dat Toontje nog gewoon elke dag op lijn 29 kan rijden. Lijn 29 is van mij, dus alleen *mijn* nieuwe bus en *mijn* nieuwe chauffeur mogen elke dag de klanten vervoeren van lijn 29."

Nu moesten Granny en ik echt lachen. Granny zei: "Na 49 jaar elke dag hetzelfde ritje vond Toontje dat hij wel genoeg had gezien van lijn 29, Baas Bul. Je mag lijn 29 houden, hoor. Toontje gaat voortaan alleen nog maar leuke ritjes maken. Hij is namelijk met pensioen. Morgen haalt hij de opa's en oma's op uit bejaardenhuis Hoop Doet Leven, zodat ze gezellig met zijn allen een dagje naar de dierentuin kunnen. Volgende week neemt hij alle kinderen van groep 5 van basisschool De Hobbel mee voor een schoolreisje naar het Openluchtmuseum. De dag daarna gaat hij met alle moeders uit Polderdam een dagje naar de uitverkoop in Wittekerke..."

Ik vulde aan: "Al die mensen vinden het juist heerlijk dat Toontje rustig rijdt; zo kunnen ze lekker naar buiten kijken en genieten van het uitzicht. Ze weten zeker dat ze zonder ongelukken weer thuiskomen. En het leukste is dat ze gratis mee mogen. De bus en de chauffeur kosten toch niets? Dan hoeven de klanten ook niets te betalen. Vraag niet hoe het kan, maar profiteer ervan."

Baas Bul barstte bijna: "Niets betalen? Niets betalen? Hoe kan je zo nou winst maken?"

"We maken ook geen winst, Baas Bul. We maken plezier. Plezier maken is veel leuker dan winst maken."

Schaterend van plezier liepen Granny en ik het kantoor uit. Baas Bul bleef verbijsterd

achter.

Toen we bij de bus van Toontje aankwamen deden de monteurs uit Hoehétidan net de motorkap dicht: "Zo, die zaak loopt gesmeerd. Een fijne nieuwe motor op zonne-energie. Zo maakt de bus geen herrie, geen vieze rook en hij rijdt nog gratis ook."

Toontje was opgetogen over zijn nieuwe baan: "Heel hartelijk bedankt, hoor, Granny. En jij ook, Meg. Als jullie ooit ergens naar toe willen... Ik heb opeens een goed idee. Vandaag is het zaterdag, dus vanmiddag zijn alle meisjes van weeshuis De Bosheuvel vrij van school. Zouden jullie zin hebben in een tochtje naar de Veluwe?"

Granny keek bedenkelijk op haar horloge, alsof ze wilde zeggen: "Als superheld heb je nooit een middagje vrij. Er moeten altijd zaken worden opgelost."

Maar voordat ze dat hardop kon zeggen, lachte ik snel (sneller, snelst): "Dat is echt het allerbeste idee van de dag, Toontje. Ik heb vandaag iets belangrijks geleerd: goede zaken... is plezier maken. Als superheld, of als hulpje van een superheld, heb je nooit eens een middagje vrij, terwijl je op de Veluwe allerlei interessante dingen kunt leren, en je kunt er ook veel plezier maken."

Met zoveel goede ideeën kon Granny natuurlijk niet achterblijven. Ze stopte haar horloge diep in haar tas, bij alle andere zaken die wel tot morgen konden wachten, en zei: "Dan heb ik ook een goed idee. Wat dachten jullie er van als ik dan vanmiddag, na zo'n leerzame en leuke middag op de Veluwe... op pannenkoeken trakteer?"

De monteurs uit Hoehétidan, die net hun handen hadden gewassen en hun haar hadden gekamd, vroegen zich af: "Een middagje naar de Veluwe? Pannenkoeken eten? Dat lijkt ons ook wel wat. Is er bij dat reisje misschien ook nog plaats voor twee monteurs?"

Toontje deed de deur van zijn bus open en lachte: "Natuurlijk. Stap maar in. Er is plaats genoeg."

Een van de monteurs vroeg: "Hoeveel kost een kaartje?"

"Niets.", zei Toontje: "Plezier maken kost niets. Sinds vandaag rijdt deze bus speciaal voor iedereen die hard werkt, maar geen geld heeft om een duur uitje te betalen. Alleen moet je er wel rekening mee houden dat we het rustig aan doen. Al dat gehaast is nergens goed voor."

De monteurs vonden dat niet erg: "We hebben geen haast, hoor. We hoeven vandaag niet voor het eten thuis te zijn. Granny trakteert namelijk op pannenkoeken..."

Ik weet niet wat anderen vinden, maar ik vind avonturen die eindigen met pannenkoeken eten de leukste avonturen die er bestaan.

Buitenlandse Zaken

Gisteren zaten Granny en ik aan het ontbijt toen er heel dringend aan de deur werd gebeld. Als je normaal op onze deurbel drukt, hoor je 'dring' en als iemand nerveus is, hoor je 'dring, dring', maar deze keer ging het echt zo van 'DRRRRIIIINNNNGGGG DRING-DRING-DRING'. Heel dringend dus.

Granny deed open. Er stond een bode van de regering met een dringend bericht (heel dringend) van de Eerste Minister: of we maar zo snel mogelijk naar Den Haag wilden komen, want er was een dringende zaak (heel dringend) van het opperste belang en het hoogste geheim.

Granny zei: "Ik begrijp niet waarom altijd alles in Den Haag zo dringend moet zijn. Konden ze dat gisteren niet bedenken? Dan hadden ze het op hun gemakje kunnen doen. Meg en ik zijn ons op dit moment aan het buigen over een *drinkende* zaak, een zaak van thee drinken, en we willen niet dat die thee koud wordt. Lust de bode misschien ook een kopje?"

Dat lustte de bode wel. Hij had door al dat gehaast ook nog niets gegeten, dus ik smeerde een boterhammetje en bakte een eitje voor hem. Daarna deden we de afwas, trokken onze jassen aan en stapten met zijn drieën in Granny's DAF. De bode moest na al dat gedring ook weer terug naar Den Haag en zo hoefde hij lekker niet te fietsen.

Het was gelukkig niet druk op de weg. Een half uurtje later reden we onder een oude poort door en parkeerden we op het plein daarachter, naast een gouden fontein, vlak voor een oud gebouw met twee torens en een puntdak.

"Moeten we daar zijn?", vroeg ik aan Granny, terwijl ik naar het puntdak wees. Het zag er belangrijk uit. Er hing een gouden bord met gouden letters naast de deur. Ik las hardop voor wat daar er opstond: "Ridderzaal. Ridderzaal? Zitten daar allemaal ridders? Waar hebben ze hun paarden dan geparkeerd?", vroeg ik.

"Hoe het precies zit weet ik ook niet, hoor. Ik ben hier ook nog nooit geweest. Misschien weet de bode het wel.", bedacht Granny.

De bode haalde zijn fiets uit de kofferbak van de DAF. Hij legde het uit, van die Ridderzaal: "Vroeger was Den Haag een kasteel. De Graaf van Holland woonde hier."

Een Graaf die in Den Haag woonde? Die kende ik wel, van een liedje. Zijn zoon heette Jantje.

De bode vertelde verder: "De Graaf was de baas van het land. Als iemand een probleem had, zei hij gewoon: «Zo en zo gaan we het doen.». Dan was het probleem opgelost en dan kon de Graaf lekker in de duinen gaan jagen. Maar na een tijdje wilden de mensen dat niet meer. Ze wilden iets te kiezen hebben. De Graaf bedacht een plan: «Als jullie nou gewoon iemand kiezen die alle problemen oplost, dan kan ik lekker gaan jagen.» Dat vonden de mensen een goed idee. Ze kozen 150 probleem-oplossers, want er waren veel problemen. De Graaf loste namelijk niets op; die ging liever jagen... Die probleem-oplossers moesten natuurlijk wel ergens zitten. De Graaf zei: «Zoek maar een kamer voor ze uit, hier in de gang. De eerste kamer of de tweede kamer of de derde kamer, het maakt me niet uit. Als ze maar niet te veel herrie maken met hun polemieken en hun politiek, want anders doe ik geen oog dicht tijdens mijn middagdutje.» En zo is de politiek begonnen. Die 150 probleem-oplossers noemen we nu De Regering. Ze praten nooit door elkaar, ze laten

elkaar keurig uitpraten en ze spreken altijd netjes met twee woorden."

Ik keek mijn ogen uit. Het was een groot gebouw met wel honderd kamers. Kamer nummer 100 was... de WC.

Gelukkig was de bode hier al eerder geweest. Hij liep voor ons uit om ons de weg te wijzen: "We gaan naar de kamer van de Eerste Minister."

Ik vroeg: "Is er ook een Tweede Minister of een Derde Minister? Zit de Eerste Minister in de Eerste Kamer?"

"Nee, de Eerste Minister zit in de Tweede Kamer."

Ik dacht dat ik het snapte: "Aha. Dan zit de Tweede Minister zeker in de Eerste Kamer?"

"Nee, de Eerste Kamer is van de Senaat... Als er een probleem is, dan praten ze er eerst over in de Tweede Kamer en daarna praten ze erover in de Eerste Kamer.", zei de bode.

Pfff, ingewikkeld hoor, die politiek. Ik snap nu wel waarom de meeste mensen er niet veel van snappen. Al dat gepraat is toch nergens voor nodig? Ze kunnen het gewoon aan de mensen vragen. Meer leraren of meer soldaten? Vieze fabrieken of schone windmolens? Laat de mensen lekker zelf kiezen, dan is het altijd goed.

De Eerste Minister (die heet ook wel Premier) stond al te wachten. "Goedemorgen, Granny en Megan. Ik ben blij dat jullie er zijn. Ik heb jullie hulp nodig bij iets buitengewoon belangrijks: volgende week komt de Keizer van de Biri Biri eilanden op bezoek. Die is hier nog nooit geweest, dus de Koning heeft een heel programma bedacht. Hij wil graag dat de Keizer het naar zijn zin zal hebben. Eerst gaan de Koning en de Keizer samen koffie drinken op het paleis, met een stroopwafel er bij. Dan gaan ze samen winkelen. Tussen de middag eten ze een haring en een broodje paling op het strand en 's middags komen ze hier het Binnenhof bekijken. Op de Biri Biri eilanden hebben ze namelijk ook een regering, en de Keizer komt naar Nederland om te zien of ze van ons nog iets kunnen leren. Tenslotte is er een staatsbanket in de Ridderzaal. Tijdens dat banket worden de belangrijkste staatszaken besproken. Als Eerste Minister moet ik daar natuurlijk bij zijn. De Koning zegt dat het staatsbanket buitengewoon belangrijk is, zo belangrijk dat ik er hoogstpersoonlijk voor moet zorgen dat alles in orde is. Want als de Keizer tevreden is over het eten, dan... wil de Koning vragen of ons Nederlands elftal misschien eens een keertje tegen de Biri Biri eilanden kan voetballen. Het zou fantastisch zijn, als dat lukt."

"Maar wat is nou precies het probleem?", vroeg Granny.

"Nou, het probleem is dat we niet precies weten wat we op tafel moeten zetten. De Keizer van de Biri Biri eilanden lust misschien geen bloemkool met een balletje gehakt. In de Tweede Kamer praten we er al weken over, maar we komen er gewoon niet uit..."

Granny maakte er geen probleem van. Superhelden praten ook nooit zoveel; ze *doen* liever iets om de problemen op te lossen. Ze pakte haar telefoon uit haar zak en vroeg: "Tom en Tom, wat weten jullie van de Biri Biri eilanden?"

De hoge Tom wist er wel wat van: "De Biri Biri eilanden liggen in de Stille Oceaan. Het is er elke dag mooi weer, dus iedereen draagt het liefst een korte broek. Ze spreken er Engels, Japans, Portoñol (dat is een mengelmoesje van Portugees en Español) en Nederlands met een zachte g. Ze houden van voetbal, zwemmen en vrolijke kleuren."

"En wat weet je van hun eten?"

"Ze lusten graag vissticks en kip, maar ze zijn vooral dol op bloemkool met een balletje gehakt. Op feestdagen eten ze het liefst Koninginnensoep. Ze drinken daarbij een flesje bier of een glaasje wijn."

"Dank je, Tom en Tom. Nou, Eerste Minister, dat is dan opgelost. Koninginnensoep vooraf en daarna bloemkool met een balletje gehakt. Een lekker glaasje wijn of een koel flesje bier er bij en alles komt in orde."

De Eerste Minister keek nog steeds bezorgd: "Fijn. Dank je, Granny, maar dan blijft er nog één probleem over: het toetje. Kok Gaston heeft gezegd dat het toetje het belangrijkste is van alles. Als het toetje lekker is, dan is het staatsbanket geslaagd. Maar kok Gaston heeft twee verschillende toetjes gemaakt: vlaflip met kersen of walnotenijs met slagroom? We kunnen niet kiezen."

Ik snapte het probleem, maar ik had nog nooit vlaflip met kersen gegeten en ook nog nooit walnotenijs met slagroom, dus ik zou het echt niet weten.

"Dan zit er maar één ding op: we zullen we die toetjes moeten proeven. Kan dat?", stelde ik voor.

Dat kon. We liepen naar de keuken van de Tweede Kamer. Daarvoor moesten we door de Derde Kamer en daarna door de Vierde Kamer en toen linksaf. We gingen door een gang naar de Eerste Keuken, door een andere gang naar de Tweede Keuken en eindelijk kwamen we waar we wezen moesten: in de Derde Keuken, de keuken van de Tweede Kamer.

"Goedemorgen, Gaston. Dit zijn Granny en Megan. Ik heb ze verteld over de toetjes voor het staatsbanket en ze willen graag proeven welke het lekkerst is. Heb je toevallig een paar toetjes in de diepvries?", vroeg de Eerste Minister.

Gaston was geschokt: "Diepvries? Diepvries? Niks diepvries! Hier in de Derde Keuken maken we alles vers, met verse groenten en vers fruit, met loeiverse melk en kakelverse eieren. Gaan jullie maar even lekker aan deze tafel zitten. Die toetjes maak ik in een wip. Heeft de Eerste Minister jullie al een kopje koffie aangeboden met een vers gebakken koekje erbij?"

Granny schudde haar hoofd: "De Eerste Minister heeft ons helemaal niets aangeboden. De zaak was zo dringend dat we geen tijd hadden voor een kopje koffie."

Gaston schudde zijn hoofd: "Altijd hetzelfde liedje met die Ministers. Ze willen altijd overal het eerste zijn en altijd maar praten over belangrijke zaken... Ze zouden eens naar mij moeten luisteren. Neem nou dat banket voor de Keizer van de Biri Biri eilanden. Zeven gangen, had de regering gezegd. Dat kan toch niet? Als ik de soep moet serveren en ik moet eerst zeven gangen door, dan is die soep al koud voordat ze op de tafel staat."

Gaston praatte nog meer dan een Eerste Minister, maar ondertussen deed hij ook nog eens twintig dingen tegelijk: water opzetten voor de thee voor de Minister, verse koffie zetten voor Granny, een pannetje met melk en cacao warm maken voor mijn warme chocolademelk, deeg rollen en er grappige vormpjes uitsnijden die hij op een bakplaat legde en in de oven schoof, en daarna toverde hij ook nog eventjes twee vlaflips met kersen en twee schaaltes walnotenijs met slagroom.

"Zo, dat ziet er lekker uit. Nu mogen ze eerst een uurtje in de koelkast om op te stijven. Deze kersen komen uit de Betuwe. Ze worden speciaal voor ons geplukt. Dit roomijs is gemaakt van melk van koeien uit Friesland, die geven de romigste melk van de hele wereld. Deze walnoten komen uit de Peel waar de zuivere lucht en het heldere water zorgen voor de beste smaak. En dit is verse boerenyoghurt uit de Achterhoek.", legde Gaston uit.

"De Peel, daar zijn Granny en ik wel eens geweest, maar al die andere plaatsen, daar heb ik nog nooit van gehoord.", zei ik.

"Als kok moet je overal verstand van hebben, niet alleen van potten en pannen, maar ook van Aardrijkskunde. En je moet ook nog goed kunnen rekenen, want als je te veel suiker in het deeg doet of te weinig meel gebruikt, dan mislukken de koekjes.", zei Gaston.

Granny knikte: "Inderdaad. Ik raak altijd in de war met die nummers. Gelukkig helpt Meg me altijd met rekenen en eitjes bakken. Daarom is het belangrijk dat ze elke dag haar sommen maakt. Oeps! Ik bedenk opeens dat je vandaag nog geen sommen hebt gemaakt. Wat nu?"

Gaston wist er wel wat op: "Je kunt me helpen met het rekenwerk in de keuken. Hoeveel kinderen zitten er op jouw school?"

Dat was een moeilijke vraag. "Acht klassen... In elke klas zitten 25 kinderen... Hoe kan ik dat uitrekenen? Ik zit pas in groep vier. De tafels van 25 heb ik nog niet geleerd..."

Gaston serveerde de koffie, de thee en de chocolademelk: "Gemakkelijk. Het is net als hier: in de Eerste Kamer zitten 25 kinderen. In de Tweede Kamer zitten ook 25 kinderen. Hoeveel is dat samen?"

"50 kinderen."

"En dan nog 25 kinderen in de Derde Kamer..."

Zo was het inderdaad niet moeilijk. Toen we bij de Achtste Kamer waren, wist ik het antwoord: "200 kinderen."

Gaston was nog niet tevreden: "200 kinderen. Een chocoladecake heeft 20 plakken. Hoeveel cakes moeten we dan bakken als we elk kind een plak willen geven?"

Ik telde snel op mijn vingers: in de Eerste Kamer zitten 20 plakken, in de Tweede Kamer zitten er ook 20, dat is 40, en toen ik bij de Tiende Kamer was wist ik het antwoord: "10 cakes."

"Als ik voor één chocoladecake 200 gram meel nodig heb, en 200 gram roomboter, en 200 gram bruine basterdsuiker... hoeveel meel en boter en suiker heb ik dan nodig voor 10 chocoladecakes?"

"Ha, gemakkelijk. 2.000 gram meel, 2.000 gram boter en 2.000 gram suiker.", zei ik.

"Het meel staat op die plank, de boter ligt in de koelkast en de suiker zit in die bus daar. Met deze weegschaal kan je het afwegen en in deze schaal kan je het mixen. Kan je met een mixer werken? Of wil je dat ik je daarbij help? Eerst goed je handen wassen. Daar aan die haak hangt een schort. Dan komen je kleren niet onder het meel. In een chocoladecake gaan vier eieren. Hoeveel eieren gaan er in tien chocoladecakes?"

Ik had nog nooit zo leuk sommen gemaakt. Ik smolt de boter, mixte de suiker er door, deed de eieren erbij en spatelde voorzichtig het meel er doorheen. Het leukste was het in kleine stukjes breken van de plakken chocolade. Ik mocht tien cakevormen invetten met boter en daarna in elk evenveel deeg doen. Toen de koekjes uit de oven kwamen konden de cakes erin. De Eerste Minister keek zijn ogen uit: "Interessant. Ik wist niet dat het zoveel werk was om een cake te bakken. Het ruikt overheerlijk. Zou ik misschien straks ook een plakje cake mogen proeven?"

Gaston gaf mij een knipoog en antwoordde: "Nou, daar zullen we dan eerst eens in de Tweede Kamer over moeten praten, en daarna praten we erover in de Eerste Kamer, en in de Derde Keuken, en in de Zesde Gang, en daarna zien we wel verder. Maar nu moeten we eerst een belangrijke zaak oplossen: welk toetje is het lekkerst?"

Ik proefde een schepje walnotenijs met slagroom. Heel lekker. Daarna proefde ik een schepje vlaflip met kersen. Ook heel lekker. Heerlijk zelfs. Even later waren allebei de schaalpjes leeg, maar ik wist nog steeds het goede antwoord niet.

"Ik kan niet kiezen.", zei Granny.

"Ik kan ook niet kiezen.", zei ik.

De Eerste Minister vond dat niet kunnen: "Dit is de regering. Hier MOET gekozen worden."

Ik hakte de knoop door en zei: "Nou, dan geef je ze toch gewoon allebei? Als de Keizer van Biri Biri de vlaflip met kersen niet lekker vindt, dan eet hij gewoon alleen het walnotenijs met slagroom. Dan geef je die vlaflip maar lekker aan ons. Wij hebben nog nooit zoiets lekkers gegeten. Dat komt wel op."

Dat was een goed idee. De Eerste Minister slaakte een diepe zucht van opluchting. De crisis in de regering was voorbij. Alles was in orde. De Koning kon tevreden zijn: de Eerste Minister had zijn werk voortreffelijk gedaan. Een Eerste Minister of zelfs een Koning kan ook niet alles weten. Soms moet hij gewoon even vragen wat iemand anders ervan vindt, dan komt het vanzelf wel goed.

Wat ook wel goed kwam waren die tien chocoladecakes. Na 50 minuten in de oven (180 graden) waren ze gaar. We pakten ze in speciaal papier en we stopten ze in de kofferbak van de DAF, als verrassing voor alle kinderen van De Hobbel.

En of het Nederlands Elftal uiteindelijk tegen het elftal van de Biri Biri eilanden mocht spelen? Houd de krant maar goed in de gaten, dan lees je er vast iets over.

Een piepklein zaakje

Je denkt misschien dat Granny en ik alleen grote zaken oplossen, maar dat is niet waar, hoor. Elke week hebben we wel een zaak van een vermist huisdier, een hond die verdwaald was bij het buitenspelen of een schildpad die plotseling wegrende toen zijn baasje hem uitliet. "Grote zaken en kleine zaken, dat mag geen verschil maken.", zegt Granny altijd.

Die zaak van het toetje voor de Keizer van de Biri Biri eilanden, een buitenlandse zaak van buitengewoon belang, dat was een grote zaak, misschien wel de grootste zaak die Granny en ik hadden opgelost. Gewone superhelden gaan na zo'n grote zaak weer naar huis om het avondeten te koken, maar Granny is geen gewone superheld. Ze heeft meer energie dan tien stopcontacten.

"We hebben de hele middag nog om iets belangrijks te doen. En wat is belangrijker dan... Aardrijkskunde! Gaston in de keuken vertelde waar alle ingrediënten vandaan kwamen. Van de meeste plaatsen had je nog nooit gehoord."

Ik wilde bijna gaan protesteren, maar... ik had beloofd dat ik niet meer zou mopperen over schoolwerk. Aardrijkskunde... Pfff. Dat krijgen andere kinderen pas in groep zes. Maar anderen kinderen beleven nou eenmaal niet zoveel avonturen als het hulpje van een superheld. Na zo'n groot avontuur mocht ik niet mopperen.

"Oké. Aardrijkskunde. Prima. We zijn nu in Den Haag en ik heb vandaag geleerd dat de regering daar zit, op het Binnenhof. Maar Den Haag is niet de hoofdstad van Nederland. Dat is Amsterdam.", wist ik.

"Dat klopt, maar er zijn nog veel dingen die je vast nog niet weet. Hoe heet het grootste vliegveld van het land? Welke stad heeft de grootste haven van de hele wereld? Waar staat de hoogste kerktoeren? En na al die politiek van vanochtend weet je vast wel waar in 1572 de eerste statenvergadering gehouden werd."

Ik wist het niet.

"Sorry, Granny. Dat weet ik allemaal niet. Misschien is het wel een beetje te veel voor een meisje uit groep vier om zoveel dingen te weten. Weet jij dat allemaal wel?"

Granny had haar aandacht bij het verkeer, waar ze haar DAF zonder ongelukken doorheen stuurde: "Natuurlijk weet ik dat. Het grootste vliegveld van Nederland heet Schiphol. De grootste haven is die van Rotterdam. De hoogste kerktoeren is de Domtoren in Utrecht en in Dordrecht was de eerste raadsvergadering van ons land."

Ik kreeg steeds meer bewondering voor Granny. Als je superheld bent, dan heb je natuurlijk ook een supergeheugen en kan je supersnel boeken lezen. Helaas heb ik maar een gewoon stel hersens en die werken nou eenmaal iets langzamer.

"Hoe heb je dat allemaal geleerd? Daar heb je vast jaren over gedaan."

Granny glimlachte geheimzinnig: "Als ik je nou vertel dat ik al die dingen in één middagje heb geleerd... en dat jij al die dingen, en nog veel meer, ook in één middagje kunt leren, namelijk vanmiddag... geloof je me dan?"

"Pfff. Schiphol en Rotterdam, dat heb ik wel onthouden, maar die toren van die domoren,

en die andere stad, dat ben ik alweer vergeten. Hoe kan iemand nou ooit zoveel onthouden?", mopperde ik.

"Gemakkelijk.", lachte Granny: "Als iets leuk is, dan leer je het sneller. En wat is de leukste stad van het land als je Aardrijkskunde wilt leren?"

Ze zette de motor af en keek door de voorruit waar we geparkeerd hadden.

"Madurodam?"

"Madurodam. Als je een superheld bent, of het hulpje van een superheld, en je bent toevallig een dagje in Den Haag, dan mag je best een paar uurtjes iets leuks doen. En wat is er nou leuker dan Aardrijkskunde leren?"

Verwaaid. Wat een verrassing. Ik keek mijn ogen uit. Midden in de grote stad Den Haag ligt nog een stad, en in die stad ligt... heel Nederland. Dat kan alleen als je heel Nederland heel klein maakt, want anders past het natuurlijk niet. Kleine huisjes, kleine wegen, kleine molens en overal piepkleine mensen. Maar verder was het net echt: de stoplichten gingen op rood en op groen, de auto's en vliegtuigen reden af en aan, er was een kleine kermis waar alles schommelde en draaide, er was zelfs een brand aan boord van een schip in de grootste haven ter wereld, in Rotterdam, en piepkleine brandweermannen kwamen direct in actie om die brand te blussen. Het was schitterend en ik leerde in één middag meer dan in een week met mijn neus in de boeken.

Weet je hoe de Nederlanders de strijd tegen het water wonnen? In 1836 begonnen we met het bouwen van de Cruquius, het grootste stoomgemaal ter wereld. Daarmee maakten we van het woeste Haarlemmermeer een droge polder. Ik heb het niet alleen geleerd, ik heb het zelf gedaan, want in Madurodam hebben ze de Cruquius nagemaakt en je kunt hem zelf bedienen.

Ik rende van het ene punt naar het andere om maar zoveel mogelijk te zien. Granny werd er moe van: "Ik snap niet waar jij al die energie vandaan haalt. We hebben nog niets gegeten. Ik heb wel zin in een broodje met kaas en een beker melk."

Ik had ook wel trek gekregen. Er was in Madurodam gelukkig een restaurant waar je van alles kon eten en drinken. Nou ja, van alles... Een broodje kaas was een probleem.

"Sorry, mevrouw. We hebben alleen broodjes zonder kaas. De kaas is op. We snappen er zelf ook niets van. Vanmorgen heeft de kaasboer nog een kilo Jonge Goudse gebracht. Er ligt niets meer in de koelkast. Het is een raadsel.", zei de mevrouw van het restaurant.

Ik moest er om lachen: "Dan loop je toch even naar de kaasmarkt in Alkmaar... Daar kan je zoveel kaas kopen als je nodig hebt. Het is vlakbij, kijk, daar, en je kunt er ook zien hoeveel kazen je zelf weegt."

Ik wees door het raam naar buiten, naar de Alkmaarse kaasmarkt, maar toen ik langs mijn eigen vinger keek, zag ik iets vreemds: al die piepkleine kazen die een uurtje geleden nog op de kaasmarkt lagen... waren verdwenen.

Verbaasd mompelde ik: "Er is geen kaas meer in het restaurant... Er is geen kaas meer op de kaasmarkt... Dit is een vreemde zaak, Granny. Ik ruik gewoon dat hier een avontuur in zit."

Granny schudde haar hoofd: "Ik ruik anders niets. Volgens mij loopt hier gewoon een of

andere dief rond. Ik zal de politie wel even bellen, dan kunnen ze een diepgaand onderzoek instellen."

Normaal gesproken is Granny juist de eerste die erbij gehaald wordt als er geheimzinnige verdwijningen gebeuren. En nu wil ze dit aan de politie overlaten? Ik vond het maar vreemd.

Granny legde het uit: "We hebben vandaag al een grote zaak opgelost, Meg. Twee avonturen op dezelfde dag, dat zou een beetje te gek worden. Vind je niet?"

Ik gaf even geen antwoord. Ik was met mijn aandacht bij die kaasmarkt. Daar stopte een piepklein mevrouwtje net het allerlaatste piepkleine kaasje in haar tas. Ze keek snel om zich heen en ging er toen als een haas vandoor. Als een haas? Eigenlijk meer als een...

"Luister je wat ik zeg, Megan Havervlok?", zei Granny.

Ik gaf Granny mijn allerliefste glimlach en zei: "Natuurlijk, Granny. We hebben net een grote zaak opgelost. Maar dit is volgens mij een heel klein zaakje. Ik zou zelfs zeggen: een piepklein zaakje. Zo klein dat de politie er zich niet mee hoeft te bemoeien. Ik denk dat ik al weet wat er aan de hand is."

"Hoe bedoel je?", zei Granny.

Ik wees naar de Alkmaarse kaasmarkt: "Zie je die oude dame met dat grijze haar die daar over de markt loopt?"

"Die dame met die grijze rok en die grijze jas aan?"

"Precies. Zie je wat er onder die grijze rok vandaan komt?"

Granny zag het. Natuurlijk. Ze is een echte superheld; gewone oma's hebben niet zulke scherpe ogen. Ze zei: "Ik geloof dat deze zaak een staartje heeft."

De dame van het restaurant snapte er niets van. Ze had wel gehoord wat we zeiden, maar ze had niet gezien wat Granny en ik zagen. Granny legde het uit: "U heeft hier een muizenplaag. Muizen zijn gek op kaas. Meestal wachten ze totdat de mensen verdwenen zijn voordat ze op rooftocht uitgaan, maar de muizen hier in Madurodam zijn blijkbaar iets slimmer. Ze verkleden zich als mensen, als piepkleine mensen. Zo kunnen ze ongestoord hun gang gaan. Niemand heeft niets in de gaten."

Ik zei: "De muizen doen alles na wat ze om zich heen zien. Ze halen het mini-wasgoed van de mini-lijn en trekken het aan. Ze pakken de mini-bus of stappen in hun mini-auto om naar de andere kant van Madurodam te gaan. En ze doen, net als alle mensen in Nederland, gezellig hun boodschappen op de markt. Op de kaasmarkt."

De dame van het restaurant kreeg ogen, zo groot als Edammer kazen: "Muizen? HELP!" Ze klom op een stoel en keek in paniek om zich heen.

Ik moest er om lachen. Hoe kan je nou bang zijn voor zo'n grappig muisje?

Granny haalde haar telefoon tevoorschijn: "Meg heeft gelijk. Dit is maar een klein zaakje. Ik heb dat in een seconde opgelost. Let maar eens op."

Ze drukte op een knopje, of op een appje, en opeens kwam er aanstekelijke fluitmuziek uit

haar telefoon. Met die muziek liep Granny een rondje door het park, langs het vliegveld van Schiphol en langs de haven van Rotterdam, langs het regeringsgebouw in Dordrecht, langs het stoomgemaal en natuurlijk ook langs de kaasmarkt. Die muziek was zo aanstekelijk... Je KON gewoon niet stil blijven staan. Je MOEST gewoon wel dansen en achter haar aanlopen.

Aan het einde van haar wandeling kwam Granny bij de uitgang. Ze ging het park uit en liep aan de overkant van het plein een ander park in, een groen park met grasvelden en bomen. Hier konden die muizen beter wonen dan in Madurodam.

Ze zette de muziek op haar telefoon uit en keek om.

Verbaasd zei ze: "Oeps!"

Er was namelijk geen muis te bekennen, maar er liep wel een hele sliert dansende kinderen achter haar aan.

"Wat is dit nu? Heeft mijn plannetje niet gewerkt? Ik heb toch zeker wel het goede muziekje opgezet. Eens kijken. Ja. 'De Rattenvanger van Hamelen', door het fluitorkest van Flip en de Fluitketels."

Ik trok bijna mijn haren uit mijn hoofd: "Hoe dom kan je zijn? We hebben hier geen *rattenplaag*. We hebben een *muizenplaag*. Je zit in het verkeerde verhaal, Granny."

Granny moest er zelf om lachen: "Ha, ha. Natuurlijk. Een rat woont in een stad en een muis woont in een huis. Sorry, kinderen."

De kinderen vonden het niet erg. Natuurlijk niet. Ieder kind houdt toch zeker van dansen en muziek? Ik in ieder geval wel. Maar daarmee hadden we die muizenplaag nog niet opgelost.

Ik had beter een idee. Ik kocht bij een stalletje naast de ingang een zakje... katjesdrop. Ik vertelde Granny het plan: "Als de kat van huis is, dan dansen de muizen op tafel. Dus als iedereen even meehelpt en bij elke attractie een kat neerzet, dan piepen die muizen wel anders."

De kinderen vonden het een slim plan. Met zoveel hulp was het zo gepiept. Granny gaf iedereen een snoepje voor de hulp (anders zouden er vast een paar bij zijn die de dropjes in hun mond zouden steken).

We begonnen aan de buitenrand van het park. Een katje hier, een katje daar... Het werkte. Overal zagen we opeens kleine mensjes met hun staart tussen de benen vertrekken naar een andere straat of een ander plein. Daar was het ook niet veilig. De kinderen zetten ene kat na de andere neer.

Die muizen waren natuurlijk niet voor de poes. Die bleven echt niet zitten wachten. Daar waren ze veel te slim voor. Maar wij waren nog slimmer. Van alle kanten kwamen de kinderen en de katjesdroppen nu opzetten. Er was eigenlijk nog maar één plaats waar de muizen naartoe konden vluchten: de Dom toren.

Van alle kanten schoten de muizen daar naar binnen en verstopten zich. Ze dachten zeker dat ze slim waren, ha, ha, maar wij hadden natuurlijk allemaal gezien dat dit geen bruiloft was en ook geen uitverkoop op de kaasmarkt. Toen de laatste muis naar binnen was geslopen, deed Granny snel de deur achter hem dicht. Met een piepkleine sleutel draaide

ze hem op slot: "Zo, daar hebben we geen last meer van."

"En nu? Zodra we ons omdraaien, knagen ze een gat in de deur en dan begint het hele liedje natuurlijk weer van voren af aan.", zei een van de kinderen.

Ik schudde mijn hoofd: "Die muizen gaan we verhuizen. We brengen ze naar het park hiernaast."

"Maar hoe?", vroegen de kinderen: "De Dom toren is de grootste toren van Nederland. Die krijg je zelfs met een hijskraan niet van zijn plek."

Nee, met een hijskraan niet, maar als er een superheld in de buurt is, dan is het een fluitje van een cent. Super Granny pakte met haar superkrachten de toren voorzichtig op en droeg hem naar de uitgang, en verder naar het park aan de overkant. Daar zette ze de Dom toren netjes op het gras neer. Ze draaide de sleutel om en zette de voordeur open.

"Als we allemaal aan deze kant gaan staan... En nu zo hard mogelijk miauwen.", zei ik tegen de kinderen.

Ze snapten het gelijk. De muizen ook. Al dat kattengejank, daar konden ze niet tegen. Ze stroomden de toren uit, renden door het hoge gras en maakten zich uit de voeten tussen de hoge bomen.

Opgeruimd staat netjes.

Even later stond de Dom toren weer keurig op zijn vaste plaats. De dame van het restaurant had ook niet stil gezeten: ze had de kaasboer opgebeld. Die was direct gekomen met een kilo verse kaas. Natuurlijk had Granny even naar Alkmaar kunnen vliegen om die kaas daar zelf even te kopen, maar dit was veel gemakkelijker.

Even later zaten we gezellig op het terras met een broodje kaas en een beker melk.

De dame van het restaurant kwam vragen of alles naar wens was. Naast haar stond een keurige heer in een blauw pak. Hij stelde zich voor: "Goedemiddag, Granny. Ik ben mijnheer Maduro. Ik heb Madurodam bedacht en gemaakt. Namens alle inwoners van de kleinste stad van Nederland wil ik je hartelijk bedanken. Je hebt onze stad gered. Het was fantastisch. Als dank wil ik je benoemen tot ereburger van Madurodam. Hierbij overhandig ik je officieel de sleutel..."

Hij zocht in zijn jaszakken... in zijn broekzakken... in zijn binnenzakken...

"Verwaaid. Waar heb ik die sleutel nou toch gelaten. Hij is ook zo klein. Ik raak hem steeds kwijt. Niet weggaan, hoor. Ik heb hem misschien thuis laten liggen. Geen paniek. Ik ga hem gelijk zoeken."

Ik hield mijnheer Maduro tegen en zei: "Het is niet nodig, hoor, mijnheer. Granny heeft al genoeg sleutels: de sleutel van haar DAF en de sleutel van haar huisje. Ik denk dat het beter is als u een paar katten maakt en die overal in de stad de wacht laat houden. Die katjesdrop was een leuk idee, maar de kinderen hebben die dropjes ondertussen allang opgegeten."

"Ja. Mini-katten. Dat is een goed idee. Die hebben we inderdaad nog niet.", zei mijnheer Maduro. Maar hij wilde ons toch niet zomaar laten gaan.

"Kan ik u dan misschien iets aanbieden uit het restaurant? Een heerlijk vers broodje? Of iets te drinken?"

Granny schudde haar hoofd: "Heel vriendelijk van u, maar ik heb net een broodje kaas en een beker melk op."

Ik wist wel iets: "Ik zou nog wel iets willen eten, maar... ik denk niet dat u heeft waar ik trek in heb."

Mijnheer Maduro keek opgetogen: "Wees maar niet bang. Ik zorg ervoor. Al moet de onderste steen van de Dom toren boven komen. Wat zou u willen eten?"

"Ik heb opeens een enorme trek in... een beschuit met muisjes. Maar ik ben bang dat die in heel Madurodam niet te vinden zijn."

Daar moesten we alle drie hartelijk om lachen.

Zieken-Zaken

Gisteren was het woensdag. Op woensdag kunnen er even geen bruggen instorten of bosbranden uitbreken, want superhelden zoals Granny hebben de woensdagochtend nodig om een wasje te draaien en de keuken een sopje te geven. Op woensdagochtend hoef ik dus geen stomme sommen te maken, maar mag ik lekker naar school. En omdat we op woensdag altijd maar een halve dag op school zitten, doen we op woensdag vaak leuke dingen.

Toen we de klas in kwamen, zei Juffrouw van Appelscha dat we de tafels in groepjes van vier bij elkaar konden zetten. We mochten samen een werkstuk maken, over lekker eten dat ook gezond kan zijn. Iedere groep kreeg een groot stuk papier, voorin de klas lagen stapels oude tijdschriften waar je foto's uit kon knippen, en we mochten ook om de beurt op de computer als we iets op wilden zoeken en uit wilden printen. Lekker knippen en kleuren en kliederen en klodderen en kletsen, vooral kletsen, want je moet het samen doen en zonder kletsen gaat dat niet.

Het leukste groepje van vier is natuurlijk het groepje met Astrid, Pauline, Ro en ik. Astrid heeft altijd de gekste ideeën, en voor een werkstuk komt dat goed van pas. Pauline kan keurig knippen en prachtig plakken en schitterend schrijven, en voor een werkstuk komt dat goed van pas. En Ro weet altijd alles overal vanaf, en...

"Waar is Ro?"

Astrid en Pauline haalden hun schouders op.

"Ach, die is al een paar weken ziek. Maar zonder hem lukt het ook wel, hoor. Waarmee zullen we beginnen?", zei Astrid.

Ik dacht eens goed na. Vorige week was Ro inderdaad niet op school, en de week daarvoor... was zijn stoel ook al leeg. Nu werd ik toch een beetje bezorgd: "Ziek? Al een paar weken? Wat heeft hij dan?"

"Ik denk dat hij de pip heeft. Als ik bedenk hoe lang het nog duurt voordat we vakantie krijgen, dan krijg ik ook wel eens een dagje de pip.", legde Astrid uit.

Ik begreep het niet: "Maar als je een dagje de pip hebt, dan ben je de volgende dag toch weer gewoon beter? Als Ro al een paar weken ziek is, dan is er vast iets gebeurd. Zullen we na school bij hem op ziekenbezoek gaan, met een zak fruit en een stripboek?"

Dat vonden Pauline en Astrid een goed idee.

"Hoe komen we aan geld voor een stripboek en een zak fruit?", vroeg Pauline.

"O, gemakkelijk. We vragen het aan Granny. Eergisteren hebben we samen een weggelopen hond opgespoord. De eigenaar was zo gelukkig dat zijn trouwe vriend weer terug was, dat hij ons een hoge beloning heeft gegeven. Het was trouwens een supereenvoudig zaakje, van die hond, want hij zat gewoon in de achtertuin van slagerij Beenhakker op een bot te kluiven.", zei ik.

"Is dat werk voor een superheld, om weggelopen honden en katten terug te brengen?", vroeg Pauline.

"Ach, elke dag bosbranden blussen en omgevallen torens van Pisa rechtzetten, dat gaat ook vervelen. Als we weggelopen huisdieren terugbrengen dan krijgen we vaak een beloning en daar kopen we dan weer boodschappen van. Superhelden moeten ook eten.", zei ik.

Astrid wilde aan het werkstuk beginnen: "Eten. Inderdaad. Welk eten is gezond en ook lekker?"

Pauline wist het: "Op de Bosheuvel eten we vanavond Brusselse spruitjes. Dat is lekker en ook gezond, zegt Juf Galsteen altijd."

De schrik sloeg me om het hart. Op woensdag eet ik altijd op De Bosheuvel, maar als er vandaag Brusselse spruitjes op het menu zouden staan... Ik zei: "Ik vind alle groente lekker, behalve Brusselse spruitjes; die lust ik echt niet. En volgens mij zijn ze ook niet echt gezond. Ik hoorde pas nog van een jongen die de Belgische Bibberkoorts had gekregen en de dokter zei dat dat kwam van te veel Brusselse spruitjes eten. Dat wordt niets zo met dat werkstuk."

Het werd ook niets. Zonder de hulp van Ro wisten we niet waar we moesten beginnen. We legden het uit aan Juffrouw van Appelscha. Ze vond het goed dat we het werkstuk 's middags afmaakten. Na school ging ik met Pauline mee, een boterham eten op De Bosheuvel. Na het eten en de afwas gingen we eerst naar Granny. Toen we haar het hele verhaal verteld hadden, was ze er ongerust van geworden. Ze wilde wel mee op ziekenbezoek, als dat kon. Dat kon. We haalden Astrid op, we kochten een stripboek en een grote zak fruit en om twee uur precies belden we aan bij het grote huis waar Ro woonde.

Zijn moeder, mevrouw de Keyser, deed open: "Jullie kunnen vandaag niet met Roderick spelen, hoor. Hij is ziek. En het komt ook niet goed uit, want ik krijg vanmiddag alle dames van de society op de thee."

Ro heet eigenlijk Roderick, maar alleen zijn vader en moeder noemen hem zo. Wij noemen hem altijd Ro, want we vinden Roderick een rare naam, en Ro vindt dat zelf ook. De moeder van Ro krijgt trouwens *elke* middag alle dames op de thee. En het zijn ook niet de dames van de society. Het is gewoon een clubje roddelantes. Daarvan waren we niet onder de indruk.

"We komen niet spelen, mevrouw. We komen op ziekenbezoek. Kijk, we hebben een grote zak fruit voor hem gekocht. We hebben huiswerk van school meegenomen, een werkstuk dat we maken over gezond eten. Ro weet daar veel meer van dan wij. We wilden vragen of hij ons er mee kon helpen.", legden we uit, alle drie tegelijk.

Tegen zoveel geweld kon de moeder van Ro niet op: "Nou, vooruit dan maar. Maar niet te veel herrie maken. Vijf minuutjes, niet langer."

"Goed, mevrouw. Dank u wel, mevrouw. We weten de weg, mevrouw."

De kamer van Ro was de trap op en dan aan het einde van de gang. Daar waren we wel vaker geweest. Maar toen we deze keer binnen kwamen, leek het wel of we in een oorlog terecht waren gekomen in plaats van de kamer van een doodzieke patiënt: helikopters vlogen af en aan, de kogels vlogen ons om de oren, soldaten schreeuwden, granaten ontploften en tussen al dat geweld zat Ro in een grote stoel voor een nog veel groter TV-scherm te gillen: "Let op! Er komt er een van rechts! Schiet hem voor zijn raap! Daar zit er nog een! Achter die rots! Blaas hem op met een atoombom! Gebruik je vlammenwerper!"

"Ro. Wij zijn het. Astrid en Pauline, en Granny, en Meg. Ro. Hallo!" Ik bewoog mijn hand heen en weer voor Ro's gezicht, maar hij knipperde zelfs niet met zijn ogen. Hij had alleen maar aandacht voor het scherm vlak voor zijn neus, terwijl hij uit alle macht met zijn armen bewoog.

"Wat een herrie. Hier krijgt een kip de hik van.", zei Granny. Ze liep naar het scherm en drukte op een knopje om het uit te doen. Ze had zich nog niet omgedraaid of het scherm floepte alweer aan en alle herrie ging gewoon verder. Granny draaide dus nog maar een keer om, deed het scherm uit, draaide zich om en... ze leek wel de *Prima Donna* van het Russische Danstheater want ze bleef maar rondjes draaien om het scherm uit te doen waarna het weer aanfloekte als ze zich had omgedraaid.

"Ro heeft de afstandsbediening in zijn hand. Als we die afpakken kan hij de TV niet steeds weer opnieuw aanzetten.", zei Astrid.

Dat had ze goed gezien. In zijn ene hand had Ro de afstandsbediening van de TV en in zijn andere hand had hij het apparaat waarmee hij de oorlog uitvocht. Die afstandsbediening afpakken was nog niet zo gemakkelijk. Pauline hield zijn ene arm vast, Astrid hield zijn andere arm vast en ik probeerde uit alle macht de vingers van Ro van de afstandsbediening af te pellen, maar ik kreeg er niet één los.

"Granny, hier moet een superheld bijkomen. Ik ben niet sterk genoeg.", schreeuwde ik, maar ik kon niet boven het lawaai van duizend bommen en granaten uitkomen en Granny bleef maar rondjes draaien voor de TV, die was veel te druk met het uitdrukken van de woedende veldslag. Ik moest zelf iets bedenken, en wel snel want ik begon al bijna gek te worden van de herrie. Astrid en Pauline hielden het niet lang meer vol. Wat moest ik doen?

Simpel.

De stekker er uit.

Wat een rust opeens...

Maar die rust duurde nog geen seconde en toen begon Ro weer te schreeuwen: "Zet aan, zet aan. Nog 100 punten extra en dan komt de oorlog tegen de zombies. Zet aan, zet aan."

Pauline en Astrid hadden al hun krachten nodig om Ro vast te houden, en ik had ook geen idee hoe we hem rustig konden krijgen. Gelukkig wist Granny er iets op. "Chips. Cola. Chocolade.", riep ze. Dat hielp. Ro keek om zich heen, zag op het tafeltje naast zijn stoel een zak chips, rukte zich los en begon als een razende de chips op te eten. Gelukkig was hij nu even stil. Pfff. Nu konden we tenminste snel overleggen wat we moesten doen, maar wel snel, want als die zak chips leeg was dan zou het hele circus vast weer opnieuw beginnen.

Granny pakte haar telefoon uit haar tas, richtte hem op de schrokken Ro, drukte op een appje, of een knopje, en de telefoon begon met zijn werk. Na wat gezoem en wat gepiep kwam er een stem uit die zei wat er aan de hand was: "Medi-app rapporteert: een ernstig geval van T.V., ook wel bekend als Te Veel. Te Veel binnen zitten. Te Veel televisie kijken. Te Veel geweld. Te Veel oorlog. Te Veel chips en cola en chocola. De patiënt is hopeloos verloren. Niets meer aan te doen."

De tranen stonden in onze ogen. Niets meer aan te doen? Wat vreselijk. En het ergste

was nog wel dat het niet eens Ro's eigen schuld was; zijn vader was altijd aan het werk, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Zijn moeder was altijd druk met de dames van de society die thee kwamen drinken. Ze moesten altijd tennissen en winkelen en andere belangrijke dingen doen. Ze hadden gewoon geen tijd voor Ro. Ze hadden dus maar gewoon de grootste televisie gekocht die ze konden vinden, zodat ze verder geen last meer van hem zouden hebben. Nou, dat was gelukt. Als de patiënt hopeloos verloren was, dan zouden ze de rest van hun leven geen last meer van hem hebben.

"Wat moeten we doen, Granny?", vroeg ik wanhopig.

Granny keek bedroefd: "Je hebt het gehoord, Meg. Niets meer aan te doen. De patiënt is hopeloos verloren. Zelfs de dokter heeft hier geen medicijnen tegen. Zelfs een superheld kan niet op tegen die 'geweldige' TV en die 'moorddadige' spelletjes waar Ro helemaal verslaafd aan is geraakt. Misschien is het beste om gewoon de stekker er weer in te doen en maar stilletjes weg te gaan."

Astrid en Pauline wisten ook niets beters te verzinnen.

"Misschien helpt het om een vredig programma op te zetten, gedichten in het park of zachte vioolmuziek in het museum voor schone kunsten.", zei ik.

Astrid pakte de TV-gids er bij: "Nou, deze week alleen knokfilms en rampenfilms en oorlogsfilms op alle zenders, behalve tussen 8 en 9 want dan komt het nieuws, over knokken en rampen en oorlog."

Pauline had een andere idee: "We moeten proberen om Ro uit die stoel te krijgen."

We probeerden het, uit alle macht. Pauline en Astrid trokken aan zijn armen, Granny en ik aan zijn voeten, maar het hielp niets: Ro zat helemaal vastgegroeid aan zijn stoel, en de afstandsbedieningen van de TV en de spelcomputer zaten vastgegroeid aan zijn handen. Ik keek Ro diep in zijn ogen. Toen zag ik dat zijn ogen niet rond waren zoals die van ons; ze waren vierkant, zonder vrolijkheid of fantasie. Het waren de ogen van een zombie. Het was een hopeloos geval.

Opeens kreeg ik een goed idee: "Help eens een handje, meiden. Dat grote raam moet open. We beginnen met wat frisse lucht."

Toen het raam eenmaal open was kwam deel twee van het plan: "En nu met zijn allen die TV optillen, ieder aan een kant. Goed zo. Een... Twee... DRIE! Voorzichtig, laat hem niet vallen, langzaam vooruit... Iets optillen, zodat hij over de vensterbank kan en nu... DUWEN!"

Met een donderend geraas en een gerinkel dat je drie straten verder kon horen viel de enorme televisie een verdieping lager te barsten op het terras.

"Zo, en nu die spelcomputer er achteraan. Dan hebben we daar in ieder geval geen last meer van."

Ro was nog steeds in trance. Hij zat als een razende op de knopjes van de afstandsbediening te drukken. Gelukkig was hij nu wel opgehouden met schreeuwen.

"Dat was een goed idee, Meg. Heb je nog meer goede ideeën?", vroeg Granny.

"Als je ziek bent, heb je medicijnen nodig. Wat is het beste medicijn dat altijd helpt, zelfs

tegen de ergste ziektes?", vroeg ik.

Astrid keek vragend. Pauline vroeg: "Nou? Wat?" Granny wist het: "Lachen. Als je lacht, maakt je lichaam allerlei stofjes aan waardoor je je gelijk weer beter voelt."

"Goed geantwoord, Granny. Vanmorgen moesten we een werkstuk maken over gezond eten. Die chips en die chocolade mogen het raam uit want daar wordt de patiënt niet beter van. Dan moeten we zorgen dat hij zo snel mogelijk in beweging komt, zodat zijn bloed weer gaat stromen en zijn fantasie weer gaat werken. Maar het belangrijkste is dat hij los komt van die stoel en die afstandsbedieningen. Dat kan maar op één manier: hij moet zich een stuip lachen. En snel ook, want deze patiënt is er heel ernstig aan toe. Wie weet iets grappigs?"

Gelukkig was Astrid er bij. Met Astrid kan je lachen. Astrid verzint altijd de gekste dingen. Ze pakte de zak met fruit die we hadden meegenomen en haalde er een tros bananen uit.

"Neem een banaan. Nee, dank je, ze komen mijn oren uit...", zei ze. Ze stak een banaan in allebei haar oren en trok zo'n raar gezicht dat Pauline en ik het uitproestten van het lachen. Ro had het gezien. Hij kreeg een flauwe glimlach om zijn mond en een van zijn vingers liet los van de afstandsbediening.

"Het gaat goed. Ga door.", fluisterde Granny.

"Met een banaan, kan je op je kop gaan staan.", zei Astrid. Ze boog voorover, zette haar handen naast haar hoofd op de grond, probeerde haar benen in de lucht te steken, maar het mislukte jammerlijk. Ze kieperde om, waarbij ze de tafel omstootte en een hele bak met pinda's over zich heen kreeg: "Oeps!"

Pauline en ik lagen krom van het lachen op de grond, Granny hield met twee handen haar buik vast van het lachen en Ro opende zijn mond en zei: "Ha... .. Ha... .."

Pauline krabbelde op en begon mee te doen: "Met een meloen... kan je leuke dingen doen." Ze pakte een schijf meloen uit de fruitzak en hield hem voor haar gezicht. Het leek net een grote glimlach en toen Astrid er een banaan oplegde als neus en twee grote aardbeien voor Paulines ogen hield kwamen we niet meer bij.

"Met al dat fruit... zie je er grappig uit...", lachte Granny.

"Een mandarijn... smaakt altijd fijn...", gierde ik en ik stopte snel een stuk van een gepelde mandarijn in de open mond van Ro. De vitamientjes werkten meteen: er kwamen zelfs weer wat pretlichtjes in zijn ogen.

"Zuster sinaasappel, vindt u ook niet dat onze patiënt wat bleekjes is? We zullen hem eens snel wat meer kleur op zijn wangen toveren.", grinnikte Astrid. Ze kneep twee dikke rode kersen tot moes en smeerde het vuurrode sap op de witte wangen van Ro. De druppels kersensap kwamen uit zijn oren en de tranen kwamen uit onze ogen van het lachen.

Pauline, die nette, keurige Pauline, die altijd oplet dat ze haar kleren niet vies maakt bij het spelen, was nu helemaal slap van het lachen. Ze duwde Ro een sappige tomaat op zijn neus en zei: "Het allerbeste staat je... een gezond tomaatje." Ze hield Ro een spiegelkje voor, zodat hij zelf kon zien hoe hij er uitzag als clown met rode kersenwangen en een rode tomatenneus. Toen kon de patiënt niets anders meer doen dan die twee afstandsbedieningen los laten, zijn buik vasthouden en uit alle macht met ons meelachen. Hij lachte en lachte zo hard dat hij los kwam uit de stoel waaraan hij vastgegroeid was. Hij

rolde over de grond, en wij rolden er achteraan en er overheen. De planten vielen van de vensterbank, de boeken vielen van de plank, en de foto van Ro op vakantie in Luxemburg viel van zijn nachtkastje.

Plotseling ging de deur open. Het boze gezicht van mevrouw de Keyser vroeg wat hier voor donder en bliksem wel allemaal aan de hand was, en of we niet stil konden zijn, want de dames van de society waren in shock. Het hele huis stond te schudden door die rare spelletjes van ons.

We schrokken ons dood.

We waren doodstil.

Als zombies, zo dood en doodstil.

Totdat Ro het uitproestte: "Neem een banaan, dan kan je op je kop gaan staan."

Dat was zo raar dat we niets anders konden doen dan weer gewoon verder gaan met lachen.

De moeder van Ro probeerde er nog bovenuit te komen. Ze zei tegen Granny: "Ik had gedacht dat u, als oudere, nog een beetje goede invloed op deze kinderen zou hebben. Ik zie dat ik me in u heb vergist, mevrouw."

Granny kon niets terugzeggen. Ze zat op de rand van het bed en schaterde het uit. Mevrouw de Keyser deed dus maar wat haar het beste leek: ze sloot de deur en liet ons verder met rust. Wij gingen nog een tijdje door met lachen totdat we langzaam weer bijkwamen.

"Oh, ik heb pijn in mijn buik van het lachen.", zei Pauline.

"Ik heb zo hard gelachen. Ik heb spierpijn in mijn hele gezicht.", zei ik.

"Ik heb pijn in mijn kont van het lachen, of eigenlijk, omdat ik met mijn kont op die tafel terecht kwam toen ik probeerde op mijn hoofd te gaan staan. Maar het doet wel flink zeer.", grinnikte Astrid.

"Wie zei ook alweer dat lachen helpt tegen de pijn? We hebben zo gelachen dat we er allemaal overal pijn van hebben gekregen.", zei Granny.

"Nou, ik ben er in ieder geval flink van opgeknapt. Sjonge, wat heb ik gelachen, zeg. Ik heb echt in weken niet zo gelachen, misschien heb ik zelfs mijn hele leven niet zo gelachen.", zuchtte Ro.

Ik deed mijn best om even serieus te zijn. Wat ik nu ging zeggen was belangrijk: "Je was er bijna geweest, Ro. Af en toe een spelletje op de spelcomputer of een uurtje naar de TV kijken is niet erg, maar je moet ook elke dag buiten spelen met je vrienden en je fantasie gebruiken, hoor. Laat me je ogen eens zien... Hm. Ze zijn gelukkig weer rond. We waren echt net op tijd. Je was er bijna geweest."

Ro bedankte ons: "Sorry voor alles. Mijn ouders hebben nooit tijd voor me, weet je. Ze kopen liever een TV voor me, zodat ik ze niet lastig val. Ik begrijp nu wel dat het gevaarlijk kan zijn om zo vaak en zo lang voor dat scherm te zitten. Ik beloof dat ik het niet meer zal doen. Als ik me verveel, dan kom ik voortaan naar jullie toe en dan verzinnen we iets leuks

om te doen. Oké?"

"Het eerste wat we moeten doen is dat werkstuk afmaken. Het gaat over gezond eten dat toch lekker is. We hebben er vanmorgen haast niet aan kunnen werken, en we hadden ook geen idee wat we moesten doen.", zuchtte Pauline.

Ro wist wel iets: "Met fruit spring je er uit. Fruit is lekker en het is gezond. We maken gewoon een paar grappige foto's van onze gezichten vol met fruit en dan schrijven we allerlei leuke rijmpjes er bij. Konden jullie dat zelf niet verzinnen? Hebben jullie geen fantasie?"

Mijn fantasie begon gelijk te borrelen: "Dan moeten we er zeker een foto opplakken van Astrid met die bananen uit haar oor."

Pauline werd ook aangestoken: "En wat dacht je van het gezicht van Ro met die kersenrode wangen?"

"En jij dan, met die glimlach van een meloen?", lachte Astrid.

Granny stak haar handen in de lucht: "Ho, ho. Gaat het hele lachcircus weer van voren af aan beginnen? Als jullie nou stuk voor stuk een fruit-toetje nadoen, dan zal ik er foto's van maken en dan kunnen jullie die gebruiken om het werkstuk af te maken."

"Een goed idee. Ik heb er honger van gekregen. Wie heeft er trek in een mandarijntje?", zei ik.

Een mandarijntje lustte iedereen wel. Ze zitten vol met vitamientjes, ze smaken overheerlijk en... als we nu nog een uurtje aan het werkstuk zouden besteden zouden we vast veel te laat komen voor het avondeten op De Bosheuvel.

Kwam dat even goed uit...

Brusselse spruitjes?

We nemen wel een appeltje voor de dorst, Juf Galsteen.

Een zaak met een doel

Vorige week zat er een grote witte envelop bij de post. Het was een VIP-uitnodiging van F.C. Polderboys voor de bekerwedstrijd tegen GVVV op zondagochtend, en twee entreekaartjes. Nou waren die kaartjes niet echt nodig: het voetbalveld van F.C. Polderboys is gewoon het weiland van boer Gerben, en daar kan je van alle kanten in. Op zondagochtend jagen ze de koeien uit het weiland, ze trekken met wit krijt een paar lijnen, ze zetten een paar witte palen neer en dan noemen ze dat een voetbalveld. De tribune bestaat uit een paar klapstoelen die de mensen zelf van huis meenemen. Zelfs als je achter het prikkeldraad blijft staan kan je de wedstrijd goed zien.

"Wat betekent VIP, Granny?", vroeg ik nieuwsgierig.

"VIP betekent Voetballen Is Plezierig. En om het nog plezieriger te maken hoeven we niet achter het doel te staan, maar mogen we lekker op een gemakkelijke stoel zitten op een verhoging langs het veld, zodat we het beter kunnen zien. Er is ook een '*meet-and-greet*', een ontmoeting met de spelers en de trainer. Maar het is aanstaande zondagochtend en dan kunnen we niet. Op zondagochtend moet jij namelijk sommen maken. Dan hebben we geen tijd voor van die rare spelletjes als voetbal of handbal of gehaktbal of wat dan ook. Van sommen maken leer je tenminste nog iets. Het is belangrijk om elke dag iets te leren."

Verwaaid. Nou, als ik mag kiezen tussen stomme sommen of lekker op een voetbalveld met Miet en Griet een balletje gehakt eten, dan weet ik het wel. Maar gelukkig ben ik nogal slim voor mijn leeftijd, dus ik vond er wat op.

Ik zei: "Ja, Granny, daar heb je gelijk in. Het is belangrijk om elke dag iets te leren. Dus daarom kunnen we beter naar die wedstrijd gaan kijken. Vorige week hield Sjakie uit mijn klas een spreekbeurt over voetbal. Hij vertelde dat sport belangrijk is. Het is niet alleen goed voor je gezondheid, maar je kunt van sport ook belangrijke dingen leren. Je leert bijvoorbeeld om samen te werken, en om elkaar te helpen, zowel in het veld als daarbuiten. Je leert dat je je best moet doen als je je doel wilt bereiken. Je leert om respect te hebben voor de scheidsrechter en de tegenstander. Je leert hoe belangrijk de regels van sportiviteit zijn. Als ik al zes dagen in de week sommen moet maken, dan leer ik van die zevende dag vast veel minder dan van een voetbalwedstrijd."

Nou, dat had ik slim bedacht. Dat vond ik zelf tenminste. Granny was er nog niet zo zeker van: "Hm. Is sport goed voor je gezondheid? Is die Sjakie ooit wel eens een dag niet op school geweest omdat hij zich pijn gedaan had bij het voetballen? Als ik in de krant lees hoeveel profvoetballers er elke week weer geblesseerd gewisseld moeten worden, dan vraag ik me af of sport inderdaad wel zo goed is voor je gezondheid."

Verwaaid. Granny denkt ook altijd aan alles. Sjakie liep inderdaad al een week met zijn been in het gips, een zwaar gekneusde enkel, opgelopen tijdens het voetballen... maar als ik er goed over nadenk...

"Nou, Sjakie heeft nog nooit een les gemist. Hij is echt elke dag op school."

Ha, en het was nog waar ook. Hij liep dan wel met een gipsbeen, maar op school hoefde je toch alleen maar op een stoel te zitten en een pen vast te houden; dat kon met een gipsbeen net zo goed. En er was nog iets: "Ik kan op het voetbalveld toch ook sommen maken, Granny? Als ze op het scorebord bijvoorbeeld zetten 3 – 1, dan kon ik er toch gewoon met een krijtje achter zetten '= 2'? Drie min één is twee. Dan kan ik de wedstrijd

zien en tegelijk sommen maken..."

Dat had ik zo slim gevonden dat zelfs Granny erom moest lachen: "Nou, dan zit er niets anders op. We zullen die VIP-uitnodiging maar accepteren. Ik zal een briefje sturen naar de trainer, mijnheer Paulus Lovang, om hem te bedanken voor de uitnodiging en om te vertellen dat we zondagochtend om 9 uur in het clubhuis aanwezig zullen zijn."

Ik juichte zo hard van blijdschap, dat het wel leek alsof we de beker al gewonnen hadden, terwijl de wedstrijd nog moest beginnen. Geen sommen, maar wel lekker een echte voetbalwedstrijd meemaken. Ik wilde dat het alvast zondag was...

Toen het eindelijk zondag was, stonden we vroeg op. Het was een belangrijke wedstrijd. Toen we op het veld kwamen, waren er al heel veel mensen: supporters van F.C. Polderboys en ook fans van de tegenpartij, GVVV. Je kon ze gemakkelijk herkennen: de aanhangers van GVVV hadden blauw-met-witte kleren aan, en de groen-met-witten waren van F.C. Polderboys.

Voor de wedstrijd gingen we eerst naar het clubhuis. De spelers verzamelen daar voor de wedstrijd. Het clubhuis van FC Polderboys was de oude kippenshuur van boer Gerben, die ze vrolijk geschilderd hadden in groen en wit, de kleuren van de club. Ze hadden een bar en een kleine keuken waar je lekkere hapjes kon bestellen. Er stonden tafels en stoelen zoals in de eetzaal van een grote school. Het leukste was de zithoek: een gezellig hoekje van de schuur met oude stoelen en banken die totaal niet bij elkaar pasten, waar je heerlijk kon zitten.

Granny en ik stelden onszelf voor. Alle spelers gaven ons een hand en zeiden hun naam. De coach heette Paulus, maar hij wilde liever Coach genoemd worden. Paulus legde uit dat dit een echt vriendenelftal was. Iedereen had naast zijn voornaam en zijn achternaam ook nog een bijnaam. Zo heette Wimpie 'de stille', Theo 'de boss', Hugo 'de dromer', Jacky 'de prater' en Reinier noemden ze 'de luie'. De leukste man was Johan, die 'de beer' heette. Hij maakte iedereen steeds aan het lachen, en als hij zelf lachte, bulderde, dan schudde de hele schuur zo hard dat ik bang was dat hij in zou storten.

Toen begon de wedstrijd. Het was inderdaad leuk, en heel spannend. Na een kwartiertje maakte GVVV het eerste doelpunt. Ik kon niet goed zien wat er gebeurde, want iedereen ging staan om het goed te kunnen zien en toen zag ik natuurlijk meteen niets meer. Iedereen met blauw en wit begon te juichen en toen ze weer gingen zitten stond er 0 – 1 op het scorebord.

De Polderboys gaven het niet op. Even later schoot Reinier de bal naar Wimpie en die kopte de bal in het doel. Daarna was het rust. We kregen een broodje worst en een flesje fris. Na de rust deden de Polderboys hun uiterste best, maar GVVV hield alles tegen. Toen kwam er een vrije trap. Johan 'de beer' schoot zo hard op het doel dat de keeper er nooit meer bij kon. 2 – 1.

Alle supporters van F.C. Polderboys dachten al dat de wedstrijd gewonnen was, maar GVVV liet zien dat ze ook goed konden voetballen. Vliegensvlug speelden ze de bal van achter naar voren, van links naar rechts en steeds moesten de Polderboys er achteraan. En toen gebeurde het: een speler van GVVV ging alleen op de keeper van Polderboys af en schoot de bal precies in de hoek. 2 – 2. De scheidsrechter floot af.

Ik dacht dat het klaar was met een gelijkspel, maar een mijnheer naast me legde uit dat het bekervoetbal was. Dan stoppen ze pas als een van de twee gewonnen heeft. Ze

speelden nog een kwartier en, omdat er niet gescoord werd, nog een kwartier, weer zonder doelpunten. Wat nu?

"Strafschoppen", legde de mijnheer naast me op de tribune uit: "Kijk, de Polderboys hebben vlak voor het einde van de wedstrijd de keeper gewisseld. De coach denkt blijkbaar dat Winfried, die slungel met dat lange haar, beter de strafschoppen tegen kan houden dan Ron, de eerste keeper."

Een man die daarnaast zat wist nog beter hoe het zat: "De coach wil natuurlijk niet dat iedereen boos wordt op Ron. Die slungel met dat lange haar kan er toch niets van, dus dan kunnen we die beter de schuld geven als we niet naar de volgende ronde gaan."

Ik werd een beetje boos. Winfried had misschien wel lang haar, maar hij moest de hele wedstrijd op de bank zitten en mocht alleen op het laatst even meedoen, zodat ze hem de schuld konden geven als ze zouden verliezen? Ik vond het flauw en ook niet eerlijk.

"Kunnen we die keeper niet een handje helpen, Granny?", vroeg ik.

"Als publiek mag je aanmoedigen, en fluiten als de tegenpartij een gemene overtreding maakt die de scheidsrechter niet heeft gezien, maar we mogen niet in het doel gaan staan om de doelman te helpen.", legde Granny uit.

"Dat bedoel ik niet. Ik bedoel... Heb je op je telefoon niet een knopje, of een appje, waarmee je kunt zien hoe elke speler van GVVV een strafschoep neemt? Dan geven we het door aan de keeper van Polderboys."

Dat vond Granny slim bedacht. Ze pakte haar telefoon uit haar tas en we gingen achter het doel staan. Keeper Winfried stond er verslagen bij, en de strafschoppen moesten nog beginnen.

"Wees maar niet bang. We weten precies hoe iedereen gaat schieten. We helpen je wel.", riep ik hem toe. Het leek alsof hij het niet hoorde. Wat we wel hoorden was een enorme herrie die opeens uit alle luidsprekers om het veld klonk. Het was muziek, keiharde rockmuziek. Ik hield mijn handen voor mijn oren, zo hard, maar keeper Winfried leek het juist wel mooi te vinden. Hij rechte zijn rug, strekte zijn armen, balde zijn vuisten en keek opeens alsof nu niemand hem meer kon verslaan.

De speler van GVVV met nummer 7 nam een aanloop. Granny riep: "Links, laag in de hoek", en... Winfried nam een snoekduik en stopte de bal. Alle fans in groen en wit juichten, maar we waren er nog niet, er kwamen er nog vier.

Eerst een speler van Polderboys, Reinier, die schoot... over. Verwaaid. De volgende speler van GVVV scoorde in de rechter hoek. Granny riep nog: "Rechts", en Winfried dook ook naar rechts, maar hij kon er net niet bij. Gelukkig scoorde Polderboys ook, gelukkig pakte Winfried de volgende wel en gelukkig schoot Wimpie zijn strafschoep ook in het doel.

Bij de vierde strafschoep riepen Granny en ik loeihard: "Rechts", dook Winfried snoeihard naar links en schoot de speler van GVVV de bal keihard in de rechter hoek.

"Hij kon ons vast niet horen door die harde muziek!", riep ik in het oor van Granny.

"Wat zeg je? Ik kan je niet horen. Die muziek staat zo hard!", riep Granny terug. Polderboys scoorde nog een keer en toen kwam de laatste, de beslissende strafschoep.

"Rechts", riep Granny, terwijl ze op het schermpje van haar telefoon keek.

"Links", riep ik, want ik had gezien dat de speler van GVVV stiekem naar de linker hoek keek, alsof hij alvast wilde controleren of de bal daar wel zou passen... De aanloop... het schot... Winfried dook... naar links... en hij had de bal klemvast.

De Polderboys hadden gewonnen. Ze gingen naar de volgende ronde. De scheidsrechter floot af, het publiek stormde het veld op en Winfried ging op de schouders. Wat een feest. Wat een avontuur. Ik had er in ieder geval van genoten.

Na de wedstrijd gingen de spelers onder de douche. Coach Paulus vroeg of we in de zithoek van het clubhuis wilden wachten tot iedereen omgekleed was, want ze wilden nog iets belangrijks vragen aan Granny...

Ze waren niet vergeten dat we een VIP-kaart hadden. Ome Rinus, de barman, kwam voor Granny een kopje koffie brengen en voor mij een flesje limonade en een balletje breed (dat is een soort gehaktballetje, maar dan gezonder).

Toen alle spelers onder de douche vandaan waren en met een broodje en een flesje in de zithoek hadden plaatsgenomen nam coach Paulus het woord.

"Beste Granny. We hebben jullie vandaag uitgenodigd, zodat je zelf kunt zien hoe leuk voetballen is. Niet alleen de spelers, maar ook alle toeschouwers beleven er veel plezier aan. We wilden je vragen: zou je niet bij Polderboys willen spelen? We zijn namelijk van plan om dit jaar de beker te winnen, en dan moeten we tegen de beste spelers van het land, tegen Ajax en Feyenoord en PSV. Met een echte superheld in ons elftal hebben we tenminste een kans."

Theo de boss hielp zijn coach een handje: "Ja, Granny. Jij kunt zo goed verdedigen dat niemand van de tegenpartij bij ons doel kan komen"

Hugo de dromer ging er meteen op door: "Als we een corner nemen, dan spring je veel hoger dan iedereen. Dan is het een makkie om de bal in het doel te koppen."

Jacky de prater kopte de pass van Hugo gelijk door: "Als we een uitbal hebben, dan kan je die in één keer naar de andere kant van het veld gooien..."

Reinier de luie nam het van Jacky over: "Of je kunt zo snel langs de lijn rennen dat niemand je bij kan houden."

Johan de beer maakte het af: "Ja, Granny. Met jouw superkracht kan je de bal wel van 50 meter in het doel schieten, onhoudbaar voor de keeper."

Zo hielpen alle spelers mee door iets te zeggen waarmee ze hoopten dat ze Granny konden overtuigen. Alleen Wimpie zei niets, maar ja, die noemden ze natuurlijk niet voor niets 'de stille'.

Granny was een beetje verrast. Ze had niet verwacht dat iedereen graag zou willen dat ze bij het voetbalteam zou komen: "Ik snap best dat jullie graag een superheld in je team willen hebben, maar ik wil eerst eens precies weten waarom. Wat is het doel van dat hele voetbalgedoe?"

Coach Paulus legde het uit: "Het goede doel is nooit je eigen doel. Het doel is natuurlijk het doel van de tegenpartij, om daar zoveel mogelijk doelpunten te maken."

Granny zuchtte eens diep en zei: "Ja, dat snap ik. Ik weet heus wel iets van voetbal af, maar wat het doel is van al die doelpunten, dat snap ik niet zo goed."

De wenkbrauwen van Paulus gingen nog verder omhoog. Hij snapte er niets van: "Het doel is natuurlijk om te winnen. Als we alle wedstrijden winnen, dan winnen we de beker, en als we de beker hebben gewonnen, dan zijn we de beste van Nederland en mogen we in de Europa League spelen en als we die gewonnen hebben mogen we meedoen aan de Champions League, en als we die gewonnen hebben dan spelen we om de wereldcup, en als we die ook gewonnen hebben, en de gouden bal, en de gouden schoen... Dan zijn we de beste van de hele wereld..."

"Ik snap het dat jullie het belangrijk vinden om de beste te zijn, maar ik snap nog steeds niet *waarom* dat dan zo belangrijk is."

De spelers keken nu zo onhandig, alsof ze het echt niet begrepen waarom Granny het niet begreep.

"Leg jij het maar uit, Meg. Als ik het doe, snappen ze er niets van. Misschien heb ik het wel te moeilijk gemaakt."

Ja. Leuk. Als niemand het meer weet, dan vraag je het gewoon aan een meisje van acht, of die het dan maar even uit wil leggen. En het is nog wel zo simpel. Granny had het toch duidelijk gezegd?

Ik stond op, zodat iedereen wat beter op zou letten, en legde het uit: "Granny vraagt zich af waarom het zo belangrijk is om de beste te zijn. Met haar superkracht en haar supersnelheid en al haar andere superhelden kwaliteiten is het voor haar helemaal niet spannend om te laten zien dat ze de beste is. Ze is superheld. Dan ben je natuurlijk altijd overal beter in dan gewone mensen. Maar Granny begrijpt niet *waarom* dat zo belangrijk is, *waarom* ze dan zo nodig al die wedstrijden moet spelen en moet winnen zodat de mensen kunnen zien dat ze de beste is.

» Is het zo belangrijk om de beste te zijn? Waarom is er dan geen gouden helm voor de beste brandweerman? Of de gouden injectiespuit voor de beste verpleegster? Of de gouden aanwijsstok voor de beste schooljuffrouw? Of het gouden stuurwiel voor de beste vrachtwagenchauffeur? Al die mensen zijn elke dag bezig om belangrijke dingen voor anderen te doen, en ze krijgen daar nooit een prijs voor. Als jullie dát nou eens uit kunnen leggen aan Granny..."

Het was doodstil in de kantine. Ik voelde me zelfs een beetje ongemakkelijk, dus ik ging maar verder met mijn verhaal: "Granny is de hele dag bezig om goede dingen te doen, om andere mensen te helpen, net als alle superhelden trouwens. En daarnaast zorgt ze er ook nog voor dat de tijgers in Hoehétidan niet uitsterven of dat de everzwijnen op de Veluwe niet worden doodgeschoten. Als ze in plaats daarvan met jullie zou gaan voetballen, dan kan ze geen goede dingen meer doen. Moet ze dan stoppen met goede dingen doen omdat ze de beste moet zijn? Dat snapt ze niet zo goed. Wat Granny eigenlijk wil zeggen is: het is misschien wel goed om de beste te zijn, maar het is toch eigenlijk gewoon het beste om alleen maar goed te zijn. Of niet soms?"

Coach Paulus liet merken dat hij een slimme man was. Hij knikte begrijpend en zei: "Jullie hebben gelijk. Het gaat er bij voetballen niet om dat je de beste bent, maar veel meer dat je belangrijke dingen leert, zoals samenwerken, iets voor elkaar over hebben, elkaar helpen, zowel op het veld als daarbuiten, respect hebben voor de scheidsrechter en de

tegenstander, dat soort dingen. Wij zijn zo druk bezig met dat andere doel, het doel van de tegenpartij, om daar maar zoveel mogelijk doelpunten te maken, dat we ons eigen doel, sportiviteit en gezelligheid, een beetje uit het oog verloren zijn. Granny heeft natuurlijk gelijk: als zij in het veld zou staan, dan kunnen wij wel op de tribune gaan zitten. We zouden alleen maar in de weg lopen. Dan winnen wij die beker niet als elftal; dan wint Granny hem in haar eentje. Dat is voor ons dan eigenlijk hetzelfde als helemaal geen beker winnen. Sorry, Granny, je hebt inderdaad gelijk. We hebben vandaag allemaal een belangrijke les geleerd."

Granny zocht even in haar tas en haalde er een heleboel kleine pakjes uit: "Dat is mooi. Als jullie je inderdaad aan die regels houden, niet schoppen naar de tegenstander maar juist sportief spelen, niet schelden op de scheidsrechter maar juist 'sorry' zeggen bij een overtreding, dan zal ik jullie helpen. Hier heb ik voor iedereen een pakje met twee schoenveters, voor jullie voetbalschoenen. Het zijn geen gewone veters, nee, het zijn speciale superheldenvoetbalschoenveters die in de laboratoria van Hoehétidan zijn ontwikkeld. Met die schoenveters kan je sneller rennen, harder schieten en hoger springen. Als jullie nou voor elke bekerwedstrijd die speciale veters in jullie schoenen doen, en als jullie beloven om altijd goed samen te werken en geen ruzie te maken op het veld, dan zul je zien dat je een goede kans hebt om die beker te winnen, zelfs tegen Ajax, Feyenoord of PSV. Ik vraag me nu alleen af of dat wel eerlijk zou zijn... Misschien moeten we Ajax en Feyenoord en PSV ook van die speciale schoenveters geven..."

Nu riepen alle spelers door elkaar: "Nee, nee, nee, niet doen hoor, wij hebben het harder nodig dan zij. Dank je wel, Granny, we zijn er heel blij mee."

De speciale superheldenvoetbalschoenveters werden uitgedeeld en zorgvuldig door iedereen opgeborgen. Daarna werd het nog een hele gezellige middag, want één ding werd wel duidelijk: het winnen van een wedstrijd is belangrijk omdat je dan de overwinning tot in de late uurtjes kunt vieren, met liedjes zingen en broodjes eten en flesjes limonade drinken met een rietje en dansen en de polonaise lopen. Polderdam is het saaiste dorp van de wereld, maar als de Polderboys een bekerwedstrijd hebben gewonnen, dan viert wel het hele dorp feest.

Het was al bijna donker toen Granny en ik naar huis liepen.

"Een ding snap ik niet, Granny. Hoe kunnen veters er nou voor zorgen dat je harder gaat lopen of beter gaat schieten of hoger gaat springen."

Granny lachte mysterieus en zei: "Daar kunnen die veters ook niet voor zorgen. Dat zijn gewoon paarse veters die ik een paar dagen geleden in een winkel in Wittekerke heb gekocht. Maar dat weten de spelers van Polderboys natuurlijk niet. Die denken dat ze nu beter zijn dan andere teams, omdat ze met magische schoenveters spelen. Het geeft ze zelfvertrouwen. Dat geeft ze een grotere kans om de volgende wedstrijd te winnen, en als ze die wedstrijd winnen, dan krijgen ze nog meer zelfvertrouwen... Zo winnen ze misschien zelfs die beker wel die ze zo graag willen hebben."

"Maar... als die veters helemaal niet bijzonder zijn... dan is dat toch eigenlijk valsspelen?"

"Ach, zolang er niets in de regels staat over superheldenveters, dan maakt het niet uit. Wij hebben in ieder geval een leuke zondag gehad en misschien helpen we de Polderboys zo wel om niet vals te spelen. We zullen het wel zien."

En of de Polderboys inderdaad de beker gewonnen hebben, en de Champignons League?

Dat is een lang verhaal en misschien vertel ik dat nog wel eens.

Hoofdzaken en bijzaken moeten gescheiden worden

Gisteren begon als een gewone dag vol avonturen. Eerst werd Granny te hulp geroepen omdat de schildpad van de familie Perenboom plotseling was weggerend. Daarna kwam het comité ter behoud van het Polderdamse Bos vragen of Granny de houthakkers weg kon jagen. En tenslotte moesten we opdraven bij het gemeentehuis, waar de burgemeester het een hele eer vond als Granny het startschot gaf voor de campagne om kinderen meer te laten lezen. Het was al laat in de middag toen we uitgeput thuis kwamen.

"Kijk eens wat een berg post, Granny.", zei ik, toen ik de deur open deed.

"Dat is mooi voor morgen. Het is nu tijd voor een kopje thee en daarna gaan we eens bedenken wat we gaan eten."

Ik sputterde nog wat: "Maar... Er kunnen toch belangrijke brieven bij zitten?"

Granny schudde haar hoofd: "Als het belangrijk was, dan hadden ze het wel per expresse gestuurd."

Ik viste een grote envelop uit de stapel. "Spoed", stond erop, en "Expresse", en "Zo snel mogelijk bezorgen."

"Dit kan vast niet tot morgen wachten. Ik zet wel een kopje thee, dan kan je ondertussen even lezen wat er zo belangrijk is.", zei ik.

Granny maakte de envelop open en las voor wat er in de brief stond: "Beste Granny. Hierbij willen we je uitnodigen voor het jaarlijkse Superheldengala. We hopen dat je aanwezig kunt zijn, want er zal een roodkoperen medaille voor buitengewone verdienste worden uitgereikt aan iemand (we gaan natuurlijk niet verklappen wie dat zal zijn, want dan is het geen verrassing meer). Een van onze superhelden heeft namelijk de tijgers van Hoehétidan van uitsterven gered. Dat is wel een roodkoperen medaille voor buitengewone verdienste waard, dachten wij. We hopen dus dat je op tijd bent. Het begint om kwart over acht. Vandaag. In Galadelagara. Dat ligt in Mexico. Bij New York links af."

Ik schonk de thee in en glimlachte trots: "Wat leuk. Je krijgt een medaille, Granny, voor het redden van de tijgers in Hoehétidan."

Granny vond er niets aan: "Verwaaid. In Galadelagara. Dat is helemaal in Mexico. En het begint om kwart over acht. Verwaaid. En het is nu al vijf uur. En we moeten nog eten. En ik moet mijn haar nog doen. En me verkleden..."

Het was een drukke dag geweest, maar het werd nog veel drukker. Als je op tijd in Mexico wilt zijn, dan kan je niet gaan lopen. Het laatste vliegtuig was natuurlijk al lang vertrokken. Granny is een superheld, dus die vliegt er gewoon eventjes naartoe, maar dat leverde wel een ander probleem op...

"Mexico is een flink eind vliegen, Granny. Als je daar aankomt, dan is je haar natuurlijk helemaal..."

"Verwaaid! Daar had ik niet aan gedacht. En het is al vijf uur. Kapper Joris Dapper is natuurlijk al dicht."

"Ga maar vast onder de douche, en trek je mooiste bloemetjesjurk aan. Ik zal ondertussen

het avondeten koken. Onder het eten bedenken we wel iets voor je haar."

Dat vond Granny een prima idee. Ze zei: "Je bent echt een fantastische hulp, Meg. Ik zou niet weten hoe ik zonder jou mijn werk zou moeten doen. Ze zouden jou ook wel een roodkoperen medaille voor bijzondere verdienste mogen geven."

"Ik dacht zelf meer aan een stukje ijstaart als toetje.", zei ik.

Granny ging naar boven om zich klaar te maken voor het gala. Ik schilde ondertussen de aardappels. Koken is best leuk. Meestal hielp ik Granny, maar ik vond het eigenlijk wel spannend dat ik nu alles zelf mocht doen.

Het was ook belangrijk om de hoofdzaken en de bijzaken te scheiden. Dat had ik van Granny geleerd. De aardappelschillen en de puntjes van de sperziebonen gaan in de groene afvalbak voor compost. De lege fles van de tomatenketchup stop je in de doos voor de glasbak. De verpakking van de kipfilet mag bij het plastic afval. Als we ons afval gescheiden houden, dan kunnen bedrijven daar weer nieuwe spullen van maken. Van oud papier maken ze nieuwe boeken en van lege flessen maken ze weer volle flessen. Batterijen en medicijnen gaan ook apart. Als we alles maar op een hoop gooien, dan wordt de wereld een grote afvalberg. Als je je afval gescheiden houdt, ben je eigenlijk, net als Granny, een beetje een superheld die wereld redt.

Opeens klonk de bel. Wie belt er nou vlak voor het eten? Dat kon alleen iets dringends zijn.

Ik deed de deur open. Daar stond mijn vriendin Astrid, die vrolijke Astrid waarmee je altijd kon lachen. Alleen lachte ze niet. Ze hilde tranen met tuiten. Ik vroeg haar wat er was, maar ze had zoveel verdriet dat ze niet uit haar woorden kon komen: "Mijn ouders... Boeh-hoe-hoe... Ze gaan... Mijn moeder... Whoe-hoe-hoe... Ze wil een scheiding... Boeh-hoe-hoe... Whoe-hoe-hoe..."

Soms is het beter om gewoon niets te zeggen. Ik omhelsde Astrid en zij omhelsde mij, terwijl de tranen bleven stomen. Verdriet moet je verwerken, zeggen ze. Niet waar. Verdriet moet je verweken. Je moet er zoveel tranen overheen gooien dat het verdriet helemaal verweekt. Het verdriet is pas weggespoeld als alle tranen op zijn.

"Kom binnen, Astrid. Alles komt goed. Granny fixt dat zaakje in een wip. Help me ondertussen maar even met eten koken. Ik moet vandaag mijn eigen sperzieboontjes doppen, want Granny moet naar een gala.", zei ik.

Ik gaf haar een zakdoek. Astrid snotterde de laatste tranen weg. Samen maakten we het avondeten klaar en dekten we de tafel, voor drie. Soms werkt het beter als je even ergens anders aan kunt denken.

Granny kwam binnen in haar fleurigste bloemetjesjurk. Op haar hoofd had ze een handdoek als een tulband.

Ik legde het uit: "Granny is vanavond eregast op het Superheldengala in Galadelagara, in Mexico, maar haar haar is helemaal verwaaid. En je haar, dat is natuurlijk een hoofdzaak, zeker op zo'n chique gala. We weten niet wat we moeten doen."

"Pfff. Gemakkelijk. Haarlak. Met haarlak blijft je haar altijd in model.", zei Astrid.

Granny keek bedenkelijk: "Haarlak? Dat hebben we niet in huis."

"En krulspelden?", vroeg Astrid.

"Het gala begint al om kwart over acht. Daar hebben we geen tijd voor.", legde ik uit.

Astrid wist er wel wat op: "Met waterverf kan het ook. Dan heb je gelijk een modern kleurtje. Je hebt toch zo'n leeg parfumflesje, Meg? Dat glazen flesje met dat spuitje. Daarmee is het zo gepiept. Wacht maar even, dan doe ik het wel. Ga maar vast op die stoel zitten, Granny..."

Ze rende de keuken uit. Een seconde later was ze alweer terug, met mijn waterverfdoos en een parfumverstuiver: "Rood? Blauw? Of toch maar liever geel? Ik hou zelf eigenlijk meer van groen. Weet je, het is een gala. Dan is iedereen extra mooi. Dus?"

Astrid legde de handdoek over Granny's schouders, zodat haar mooie jurk niet zou bederven, en daarna ging ze aan de slag: "Die superhelden zien er allemaal zo kleurrijk uit... Superman met rood en blauw, en Spiderman ook al. Batman is maar saai met al dat zwart. Dan vind ik de Joker leuker; een paars pak met knalrode lippenstift en knaloranje haar, daar kan je mee binnen komen op een gala. Kijk. We doen de achterkant rood. Dat is handig als je voor een stoplicht staat. Dan knalt er niemand bij je achterop. Zo. Dat ziet er goed uit. Dan verven we de linkerkant grasgroen... zo... en de rechterkant wordt kanariegeel. Kijk, dat is al gelijk een heel vrolijk gezicht. De voorkant blauw, dat staat mooi bij de bloemen in je jurk. Met de borstel en de kam maken we een paar pieken, zo, en zo, en hier nog een, en hier bovenop. Die waterverf wordt snel hard. Zo heb je er de hele avond plezier van."

"Kan het wel tegen een vluchtje heen en weer naar Mexico?", vroeg ik verbaasd.

"Pfff. Gemakkelijk. Zelfs even op en neer naar de maan is geen probleem.", zei Astrid, en ze trok nog maar een rode piek de lucht in.

Ik had geen idee waar Astrid al die kapperswijsheid had geleerd, maar ik keek mijn ogen uit hoe ze het allemaal zo snel voor elkaar kreeg. Het was een vrolijk gezicht met al die kleuren. Ik had Granny nog nooit zo gezien.

Astrid gaf Granny als afsluiter de volle laag met de spuitbus «Lavendelbloesem» uit de WC: "Zo ruik je lekker fleurig. Veel goedkoper dan Franse parfum."

Ik hield Granny de spiegel voor. Granny kreeg het nu wel een beetje benauwd: "Denk je niet dat ik voor gek loop zo? Mijn haar staat alle kanten op. Ik lijk wel een speldenkussen met al die pieken. En al die kleuren... Weet je zeker dat ze me bij de deur van Galadelagara niet tegen zullen houden?"

Astrid wimpelde het weg: "Natuurlijk niet. Dit is juist modern. Een echte superheld kan eigenlijk niet zonder haar eigen *hair styler*. Als al die andere superhelden vragen wie jou zo mooi gemaakt heeft, dan stuur je ze maar naar mij, hoor. Ik doe ze met plezier een plezier."

Ik was nu toch echt nieuwsgierig geworden: "Waar heb je dat allemaal geleerd, Astrid. Moet je niet jaren naar school voordat je als kapper aan de slag kunt?"

Astrid haalde haar schouders op: "Pfff. Ik heb wel tien poppen. Daar speel ik elke dag kappertje mee. Waar heb je anders een waterverfdoos voor? Zo is Rembrandt ook begonnen. Trouwens, als je morgen goed je haar wast met afwasmiddel, dan is die waterverf er zo weer uit."

Ondertussen was het eten ook klaar. Ik vroeg aan Astrid: "Eet je mee? Er is genoeg, hoor. Lekker sperzieboontjes, vers uit de moestuin van Boer Gerben."

Opeens bedacht Astrid dat ze dat even aan haar moeder moest vragen. En toen bedacht ze automatisch waarom ze hier gekomen was: haar moeder wilde een scheiding... Bijna barstte ze weer in tranen uit: "Mijn moeder wil een scheiding. Wat moet ik nu? Dan heb ik door de weeks alleen een moeder en in het weekend alleen een vader..."

Ik snapte het best: "Pauline en ik wonen in een weeshuis, Astrid. Wij hebben niet eens een vader in het weekend of een moeder door de week. Wij hebben alleen Juf Galsteen."

Astrid schudde haar hoofd: "Het is allemaal mijn schuld, Granny, van die scheiding bedoel ik. Of eigenlijk was het de schuld van Boris. Ik liet hem uit in het park. En toen speelden we 'doodliggen'. En die suffe Boris rolde door de plassen. En toen we thuis kwamen ging hij zich lekker uitschudden tegen het behang. En mijn moeder had net het hele huis opnieuw behangen. En ze werd boos, en ze zei dat ze overal altijd alleen voor staat, en ze heeft ook haar werk nog, en de was moet gedaan, en de boodschappen... En toen zei ze dat ze het zat was, en ze wil een scheiding..."

Het was een lang verhaal. Ik werd er stil van.

Granny niet. Granny weet ook veel meer dan wij. Ze zei: "Dat zijn veel verschillende dingen tegelijk, Astrid. Het is belangrijk dat de hoofdzaken en bijzaken gescheiden worden. Die modder op het behang, dat is een bijzaak; met een beetje superreiniger uit Hoehétidan heb ik dat in een wip weer schoon. Dat je moeder zo verdrietig was omdat ze overal alleen voor staat, dat is een ander verhaal."

Astrid begreep dat best: "Maar... mijn vader werkt de hele dag. Hij gaat vroeg de deur uit en komt pas laat weer thuis."

Ik knikte: "Superhelden werken ook de hele dag. Granny en ik gingen vanmorgen ook vroeg de deur uit en we kwamen pas laat weer thuis. En Granny moet straks naar dat gala in Mexico, dus..."

"Dus jij helpt haar met het eten.", zei Astrid.

"En ik help haar met de afwas en het opruimen van de keuken, en ik help haar met de was opvouwen, en ik help haar met schoonmaken."

"En in ruil daarvoor krijg je elke dag een avontuur.", zei Astrid.

"En in ruil daarvoor krijg jij elke dag een vrolijke moeder die geen scheiding wil.", zei ik.

Astrid knikte. Ze snapte het.

Granny legde het uit: "Jij bent er niet de schuld van als je ouders willen scheiden, Astrid. Veel ouders blijven juist vanwege de kinderen bij elkaar. Iedereen doet wel eens iets waar ze later spijt van hebben. Als jij nou tegen je moeder zegt dat je er spijt van hebt, van die modderboel met Boris, en als Meg en ik het even schoon maken, en als je belooft om je moeder voortaan wat vaker te helpen met alles, dan zal je zien dat je moeder er ook spijt van heeft dat ze een scheiding wilde. Ze kon nu mooi een uurtje afkoelen. Als we nou samen even gaan kijken hoe het met haar is, dan zou het allemaal best nog wel mee kunnen vallen. Denk je niet?"

Astrid dacht dat ze na zo'n lang verhaal nog wel trek had in een toetje: een stukje ijsstaart, om even af te koelen. En daarna moesten we de tafel afruimen, en de afwas doen, en de keuken schoonmaken, en al het gescheiden afval buiten in de gescheiden containers gooien. Toen was het ondertussen al zo laat, dat ik zei: "Je komt te laat voor het Superheldengala in Galadelagara, Granny. Als je nu weg gaat, dan haal je het nog net."

Astrid snapte er niets van, dus ik legde het uit: "Granny krijgt vanavond de roodkoperen medaille voor bijzondere verdienste. Ze wordt gekozen tot Superheld van het Jaar. Daarom ziet ze er zo netjes uit. Maar als we nu eerst naar jouw huis gaan om met je moeder te praten, dan komt Granny te laat in Mexico."

Granny hakte de knoop door: "Ik denk... dat ze in Mexico maar een zakje nacho chips moeten opentrekken en het met elkaar gezellig maken. Ik vind het veel belangrijker om met Astrid mee te gaan en met haar moeder te praten. We moeten de hoofdzaken en de bijzaken natuurlijk wel gescheiden houden. Een medaille krijgen, dat is een bijzaak. Je werk als superheld doen, de mensen helpen, dat is de hoofdzaak. Vinden jullie niet?"

Natuurlijk vonden wij dat ook. Even later stonden we bij Astrid voor de deur. Granny drukte op de bel. Astrid's moeder deed open. Ze was behoorlijk boos: "Waar heb jij uitgehangen? We hebben al gegeten. Je gaat maar mooi zonder eten naar bed!"

Granny nam het op voor Astrid: "Sorry, mevrouw Evenblij. Astrid heeft vanavond bij ons gegeten. Ik had u natuurlijk even moeten bellen om dat te zeggen. Ik had namelijk haar hulp nodig bij een belangrijke zaak. Een hoofd-zaak."

Ik gaf Astrid's moeder een bosje bloemen. Dat hadden we onderweg geplukt, in de tuin van mijnheer en mevrouw Zevensprong. Als je iemand een cadeautje geeft, dan blijven ze nooit lang boos: "We hebben een mooi bosje bloemen voor u meegenomen, mevrouw Evenblij. Als u het goed vindt, komen we ook even de moddervlekken van het behang afhalen."

Astrid deed de volgende duit in het zakje: "Het spijt me van die vlekken, mam. Ik zal voortaan beter uitkijken. En ik heb diep nagedacht over alles wat je zei. Je hebt het ook veel te druk. Ik beloof dat ik je voortaan zal helpen in huis. Met de afwas doen, en aardappels schillen. Ik heb vandaag van Meg geleerd hoe ik mijn eigen sperzieboontjes kan doppen."

Mevrouw Evenblij was haar boze bui helemaal vergeten. Ze keek verbaasd van de één naar de ander en zei uiteindelijk: "Oh. Wel. Nou. Tja. Euh... Ik heb er eigenlijk geen woorden voor. Komt u alstublieft binnen. Ik ben net koffie aan het zetten. Wilt u misschien een kopje? En wat zit u haar leuk, mevrouw Granny. Heeft kapper Joris Dapper dat gedaan? Of heeft u misschien een exclusieve *hair stylist*?"

Granny glimlachte opgelucht. Blijkbaar viel haar nieuwe kapsel in de smaak. Ze zei: "Uw eigen kapsel staat u trouwens ook goed, mevrouw. Ik zie dat u vandaag naar de kapper geweest bent."

"Ja, inderdaad. Ik was die eeuwige pony zo zat. Ik wilde al jaren iets moderners. Ik wilde een scheiding. Dus vanmiddag heb ik de stoute schoenen aangetrokken. Ik dacht: «Wat kan mij het schelen wat de mensen ervan zeggen. Ik doe het gewoon.» Vindt u het echt leuk staan?"

"Inderdaad, heel elegant. Het maakt u jaren jonger en veel aantrekkelijker.", zei Granny.

Astrid's moeder ratelde maar door: "Ik vind het fijn, dat u dat zegt. Mijn man dacht er heel anders over. Die zegt altijd: «Eenmaal iets goeds gevonden, dan nooit meer veranderen.» Hij is een schat, hoor, maar van mode heeft hij geen haartje verstand."

Astrid en ik keken elkaar aan, zetten allebei een paar grote ogen op, zeiden allebei tegelijk: "Een SCHEIDING?" en toen proestten we het uit van het lachen.

Toen we na een kwartier eindelijk een beetje bijgekomen waren, vroeg ik: "Dus Granny heeft het Superheldengala afgezegd voor een nieuw kapsel van je moeder?"

"Waarom niet? Een scheiding is een hoofd-zaak...", zei Astrid.

"Het valt allemaal dus wel mee.", zei Granny.

"Het valt wel *mee*? Welnee.", zei Astrid: "Het valt niet meer naar *voren*. Het valt nu *opzij*. In een scheiding."

En toen lagen we dus weer een kwartier dubbel van het lachen.

Een chique zaak

Gisteren begon zoals elke dag, met opstaan, onder de douche, ontbijten en de afwas doen. Net toen ik wilde beginnen met mijn lesje schrijven en mijn sommen maken, kwam Granny de keuken binnen met de post. Ze keek zelf ook bezorgd: "Ik geloof dat je vandaag geen tijd hebt voor sommen en schrijfwerk, Meg. Er is een brief gekomen van de Zijne Excellentie de Ambassadeur van Hoehétidan. Hij verwacht ons vanochtend om elf uur op audiëntie."

"Wat is dat, audiëntie?", vroeg ik.

"Dat betekent 'op bezoek'. Het heet 'audiëntie', omdat het een chique officieel bezoek is. Dus je hebt vandaag geen tijd voor je rekenwerk en je schrijfwerk. We moeten namelijk hoognodig nieuwe kleren voor je kopen. Zo kan je niet bij Zijne Excellentie op bezoek.", legde Granny uit.

Ik keek eens naar mijn spijkerbroek, pas nieuw, en naar mijn vrolijke witte T-shirt met Mickey Mouse er op, ook pas twee keer gedragen, en naar mijn rode gymschoenen, die we twee weken geleden op de markt hadden gekocht. Ik snapte het even niet meer: "Wat is er mis met deze kleren? Ik heb ze vanmorgen schoon aangetrokken."

"Dat kan ik wel uitleggen, maar daar hebben we nu geen tijd voor. Stop je schrijfschrift en je sommenboek maar in je rugzak. Als we bij de Ambassadeur lang moeten wachten, dan kan je ondertussen iets nuttigs doen.", zei Granny.

Ze was behoorlijk zenuwachtig geworden door die uitnodiging van de Ambassadeur. Ze liep zo te haasten dat ze wel drie keer haar sleutels liet vallen voordat we in de auto zaten. In Wittekerke parkeerden we voor een dure winkel. 'Modemagazijn de Bolhoed' stond op de etalageruit geschilderd.

De deur klingelde vrolijk toen we naar binnen gingen, maar die vrolijkheid verdween gelijk weer toen ik zag waar we terecht gekomen waren. Ik herinnerde me mijn lesje Geschiedenis dat ik de afgelopen week had geleerd, de les over de zonnekoning Louis de veertiende van Frankrijk, over de tijd dat de koningen allemaal van die gepoederde pruiken droegen en de dames van die hoepeljurken aanhadden. Volgens mijn boek was dat 300 jaar geleden, maar bij Modemagazijn de Bolhoed dachten ze blijkbaar dat ze nog steeds in die tijd leefden. Wat een ouderwetse pakken en jurken hadden ze hier, zeg.

Een statige man kwam achter de toonbank vandaan en begroette ons vriendelijk: "Goedemorgen, Granny. Wat kunnen we voor u doen?"

Ik vroeg me af wie die 'we' dan wel waren, want behalve die statige verkoper was er niemand in de winkel, maar het was blijkbaar beleefder om 'we' te zeggen. Granny antwoordde ook met 'we': "We willen graag een mooie jurk voor Meg. We moeten om elf uur op audiëntie bij Zijne Excellentie de Ambassadeur van Hoehétidan, en dan willen we er natuurlijk piekfijn uitzien."

Ik keek eens naar de bloemetjesjurk van Granny en vroeg me af of ze zelf ook een chique jurk ging kopen, maar het leek alsof 'we' hier betekende 'Meg'. De verkoper kwam in ieder geval met een roze tutú-gevalletje aanlopen wat zeker niet de maat van Granny was.

"Moet ik DAT aan?", protesteerde ik nog, maar Granny liet zich niet ompraten en ik werd de paskamer ingeduwd. De verkoper had in ieder geval verstand van maten, want de roze

jurk paste me goed, maar toen ik in de spiegel keek, barstte ik bijna in huilen uit. Hoe kan je nou ooit avonturen beleven in een roze jurkje? En dan ook zeker mijn haar nog in twee van die staartjes, eentje links en eentje rechts, als Pipi Langkous op kerstavond. De hand van Granny gaf twee zwarte lakschoentjes aan door het gordijn van de paskamer en toen was ik Meg niet meer, maar een aangeklede pop die je in de etalage zette, zodat ze niet vies kon worden.

"Prachtig.", zei Granny toen ik de paskamer uit kwam.

"De jongedame ziet er beeldschoon uit.", vond de verkoper.

"Stop je oude kleren maar in je rugzak. Als we opschieten zijn we nog op tijd bij de Ambassadeur.", zei Granny. Ze gaf me haar portemonnee, zodat ik de kleren kon betalen. Nou, het was nog duur ook. Veel duurder dan die gymschoenen en die spijkerbroek en dat T-shirt van Mickey Mouse op de markt.

Toen we weer in de auto zaten, mopperde ik: "Elke dag een avontuur, maar het beleven van avonturen gaat in een roze jurkje toch wat minder."

Granny legde het uit: "Op bezoek bij de Ambassadeur is inderdaad een avontuur. Zelfs ik maak dat niet elke dag mee. Ik snap dat je je niet zo prettig voelt in een jurkje, Meg, maar als je bij de Ambassadeur op audiëntie gaat, dan zal je je daarop moeten kleden. Een ambassadeur is niet zomaar de eerste de beste. Die vertegenwoordigt zijn land. Dan zijn goede manieren en een onberispelijk uiterlijk altijd de eerste vereisten."

"Nou, volgens mij zijn dan de eerste vereisten, dat je de mensen op hun gemak moet stellen, dat je aardig tegen ze moet zijn, en vooral niet uit de hoogte. Dat chique gedoe is nergens voor nodig. Als die ambassadeur het leuk vindt zich aan te kleden als iemand uit de pruikentijd van Louis de Zonnekoning, dan mag hij dat zelf weten. Alle andere mensen gaan af en toe een beetje met de mode mee, Granny, gewoon omdat het leuk is om leuke kleren aan te trekken. Zelf hoef je je natuurlijk niet om te kleden. Een bloemetjesjurk is uiteraard perfect voor alle gelegenheden, nietwaar?"

"Toevallig is dit geen bloemetjesjurk, maar mijn superheldenkostuum. Dat heb ik gekregen omdat ik de tijgers van Hoehétidan heb gered. Net als al die handige apparaatjes zoals mijn telefoon en laatst nog deze speciaal uitgeruste DAF, een superheldenvervoermiddel uit de laboratoria van Hoehétidan."

Granny parkeerde de speciaal uitgeruste DAF op de speciaal voor superheldenvervoermiddelen aangelegde parkeerplaats aan het begin van het park waarin het gebouw van de ambassade stond. We stapten uit en liepen in de richting van het ambassadegebouw. Granny werd hoe langer hoe zenuwachtiger. Ze stapte stevig door en trok me mee over het wandelpad. Ze was zeker bang dat we te laat zouden komen, maar het was pas kwart voor elf. Alleen waren mijn zwarte lakschoentjes nogal glad. Ze liepen ook niet zo gemakkelijk als mijn rode gympen. Granny trok me zo hard vooruit dat ik struikelde en languit op de grond viel. Snel stond ik op en zei: "Oeps! Het geeft niet, Granny. Ik heb me geen pijn gedaan. Ik viel gelukkig in het gras."

Maar Granny had zich wel pijn gedaan. De tranen stonden in haar ogen. Ik keek waar Granny naar keek, naar mij, en toen begreep ik waarom ze zo verdrietig was: mijn lakschoenen waren door de val helemaal gekrast en mijn mooie roze jurkje was versierd met prachtige groene grasvlekken en bruine modderkluiten.

"Je mooie nieuwe roze jurkje is helemaal bedorven. Zo kan je niet naar de ambassadeur,

en het is te laat om terug te gaan naar het modemagazijn en een andere jurk te kopen.", zei Granny tussen haar tranen door.

Ik probeerde Granny een beetje op te vrolijken: "Het was een ongelukje, Granny. We konden er niets aan doen... Nou ja, gelukkig heb ik mijn gewone kleren in mijn rugzak in de auto. In de tijd dat jij je tranen droogt, kleed ik me snel even om. Dan zijn we toch nog keurig op tijd voor onze audiëntie bij de Ambassadeur."

Vijf minuten later was ik weer terug. Het roze jurkje was in mijn rugzak verdwenen en ik was weer de gewone vrolijke Meg, helemaal gekleed op het beleven van een nieuw avontuur. Ik had er zelfs zin in om bij de Ambassadeur op bezoek te gaan. Zoiets maak je tenslotte niet elke dag mee. Granny had haar tranen gedroogd. Ze lachte zelfs weer een beetje. Zo werkt dat nou eenmaal: als iemand lacht, dan wordt iedereen daar vrolijk van.

We belden aan bij de grote voordeur van het chique gebouw. Een lakei met een deftige zwarte jas deed open. We hadden een afspraak met de Ambassadeur, legde Granny uit. De lakei ging ons voor naar een zaal met gouden kroonluchters aan het plafond en schilderijen met goudgeverfde lijsten aan de muur. Ik dacht aan mijn sommenboek in mijn rugzak, maar gelukkig hoefden we niet lang te wachten. De lakei verdween door een zijdeur en een paar tellen later kwam een statige man met een streng gezicht en een deftig zwart kostuum de zaal binnen. Hij liep op Granny af, gaf haar een hand en zei: "Granny. Wij zijn zeer vereerd om u eindelijk eens te ontmoeten. En wie is die jongedame die u heeft meegebracht?"

Ik gaf de statige man een hand en stelde me netjes voor, zoals dat hoort als je in chique kringen begeeft: "Goedemorgen. Ik ben Megan Havervlok, maar de meeste mensen noemen me meestal gewoon Meg, hoor."

De Ambassadeur moest een beetje lachen: "Goedemorgen, Meg. Ik ben Zijn Excellentie de Ambassadeur van Hoehétidan, maar de meeste mensen noemen me meestal gewoon Ambassadeur, hoor. Wat zie je er netjes uit. Helemaal volgens de laatste mode. Ik heb zelf een dochter van acht en die zeurt elke dag dat ze een spijkerbroek wil in plaats van die keurige roze jurkjes die ik voor haar koop. Maar ja, als dochter van een ambassadeur kan je toch niet zomaar in een spijkerbroek lopen, dacht ik."

Die Ambassadeur was veel aardiger dan ik had gedacht. Als je de mensen eenmaal wat beter kent, dan vallen ze meestal wel mee, zegt Granny altijd.

"Ach, het gaat er niet om hoe je er uit ziet, Ambassadeur. Het gaat er om wat je voor andere mensen *doet*. Dat zegt Granny altijd."

De Ambassadeur zette nu opeens weer zijn strenge gezicht op en wendde zich tot Granny: "Ja, Granny, daar wilde ik het juist over hebben. Het gaat er om wat je voor andere mensen *doet*. Volgens onze inlichtingendienst doe je helemaal niets voor andere mensen. We hebben al maanden geen rapport gehad van je heldendaden, en in de krant lezen we ook niets. We hadden je al die technische apparaatjes cadeau gedaan, in de hoop dat je ze zou gebruiken om daar anderen mee te helpen. Dat kost de mensen van Hoehétidan veel belastinggeld en daar zien ze zo niets van terug. Gelukkig zie ik dat je niet stiekem dure jurken koopt van ons geld..."

Granny werd er stil van. Als een ambassadeur op je loopt te mopperen, en hij heeft nog gelijk ook, dan kan je ook maar beter niets zeggen. Ik had wel een beetje medelijden met Granny. We hadden de laatste tijd zoveel avonturen beleefd... Granny had natuurlijk

helemaal geen tijd gehad om al die officiële rapporten te schrijven en op te sturen. En nu kreeg ze ook nog een standje van de Ambassadeur, terwijl ze dat volgens mij helemaal niet had verdiend... Als een superheld zelf in de problemen zit, bij wie kan ze dan om hulp vragen?

Opeens kreeg ik een goed idee. Ik pakte mijn rugzak, ritste het voorvak open en haalde er iets uit, mijn schrijfschrift waar ik elke dag mijn avonturen in had geschreven. Ik overhandigde het aan de Ambassadeur en zei: "Sorry, Ambassadeur. U moet maar niet op Granny mopperen, want dat van die rapporten, dat is mijn afdeling. Het is alleen zo... ik wist niet hoe ik het op moest sturen. We hadden namelijk het adres niet van de afdeling in Hoehétidan waar die dagelijkse rapporten van al onze avonturen naar toe moesten. Maar ik heb het hele verslag meegenomen, kijk maar. Er zit zelfs een prachtige tekening op de voorkant, die is gemaakt door de bekende tekenaar Gerard Monster. Het spannende avontuur dat we beleefd hebben met het monster van de Biesbosch staat er ook in. En verder hebben we de everzwijnen van de Veluwe gered, en er voor gezorgd dat de Eiffeltoren niet gestolen werd, en we hebben een spook geholpen, en er voor gezorgd dat Moederdag niet in het water viel..."

De Ambassadeur pakte het schrift aan. Hij keek verwonderd naar de tekening van Granny en mijzelf die ik op de kaft geplakt had. Hij begon in het schrift te bladeren, maar al gauw was hij geboeid aan het lezen, terwijl hij mompelde: "Hm, een heel prettig handschrift... En alles zonder fouten... Zo, zo, dat had je slim bedacht..."

Granny en ik stonden erbij, zonder iets te zeggen, maar toen de deftige Ambassadeur steeds harder moest lachen om onze avonturen, werden wij ook iets meer ontspannen. Als mensen lachen, dan wordt iedereen in hun buurt ook gelijk een beetje vrolijker. De Ambassadeur sloot het schrift en klingelde met een belletje dat op een tafeltje stond. Meteen kwam er een deftige lakei binnen met poederpruik op en een ouderwets pak aan.

"George, zou je zo vriendelijk willen zijn om dit rapport van Granny even te digitaliseren? Dan kunnen we het naar de verschillende instanties mailen en dan kan Meg het schrift weer mee naar huis nemen."

"Jazeker, Ambassadeur. Ik zal zorgen dat het in orde komt.", zei de lakei.

De Ambassadeur dacht even na en vervolgde: "Het lijkt me trouwens een goed idee als je die avonturen ook op het internet zet. Dan kunnen alle kinderen in Hoehétidan er van genieten en dan weten alle ouders uit Hoehétidan dat het belastinggeld goed is besteed."

"Jazeker, Ambassadeur. Ik zal zorgen dat het in orde komt.", zei de lakei.

"En Granny en Megan zijn zo druk met het beleven van avonturen, dat het me het beste lijkt, George, dat je voortaan regelmatig even bij Granny langs gaat om de rapporten van hun laatste belevenissen op te halen. Dan hoeven ze het niet naar ons op te sturen.", zei de Ambassadeur.

"Jazeker, Ambassadeur. Ik zal zorgen dat het in orde komt.", zei lakei George.

"En misschien kan je ons dan ook een kopje koffie brengen in de salon? Warme chocolademelk voor Meg. En iets lekkers er bij. Dan hebben we iets te doen terwijl we wachten totdat je klaar bent met alles."

De lakei verdween door een zijdeur en de Ambassadeur ging ons voor naar een andere deur. Achter die deur bevond zich een gezellige kamer met een bankstel, een open haard

en een dik tapijt op de vloer. We gingen lekker zitten en kregen koffie en chocolademelk met heerlijke bonbons er bij. De Ambassadeur ging even weg en kwam een minuutje later weer terug. Hij had dat chique pak uitgetrokken en zich omgekleed in een donkerblauwe broek, een wit overhemd en een lichtgeel jasje met bijpassende gele stropdas, als iemand die naar een vrolijk zomerfeest gaat.

"Zo. Nu we elkaar wat beter kennen is al dat chique gedoe ook niet meer nodig. Ik voel me altijd een beetje een pinguïn in dat statige officiële chique pak van de ambassade.", zei de Ambassadeur.

Ik grinnikte en zei: "Toen we hierheen onderweg waren zei ik hetzelfde tegen Granny. Al dat chique gedoe, dat is nergens goed voor. Stel je voor dat ik hier zou zitten in een roze jurkje, met zwarte lakschoenen. Dan zouden we het lang niet zo gezellig hebben als nu."

Dat was de Ambassadeur helemaal met me eens.

De zaak van de draak

Gisteren begon eigenlijk zoals elke dag begint, met opstaan, badkamer, aankleden, ontbijten en de keuken opruimen. Daarna ging Granny met de krant aan de slag en ik ging mijn avontuur van de vorige dag opschrijven.

Granny kijkt elke dag in de krant om te zien of iemand de hulp van een superheld nodig heeft. Op pagina twee stond al een noodoproep.

Ze las het voor: "Moet je luisteren. Hier schrijft iemand: 'Groene draak verdwenen. Hoge beloning' en een telefoonnummer. Dat lijkt me nogal sterk, een groene draak kwijtraken. Die beesten zijn behoorlijk groot."

Ik keek op van mijn schrijfwerk en vroeg: "Een groene draak? Bestaan draken echt? Ik dacht altijd dat draken alleen in sprookjes voorkwamen."

Granny legde het uit, terwijl ze het nummer intikte op haar telefoon: "Het is lastig om te bewijzen dat iets *niet* bestaat. Als je iets nog nooit gezien hebt, dan kan het natuurlijk best bestaan. Er zijn mensen die denken dat superhelden niet bestaan, maar jij weet natuurlijk wel beter. Er zijn zelfs mensen die denken dat Sinterklaas niet bestaat, maar dat is natuurlijk omdat ze nooit iets in hun schoen krijgen. Ik moet eerlijk toegeven dat ik ook nog nooit een groene draak heb gezien, maar hier staat toch echt dat iemand er een kwijt is, dus dan zullen ze vast wel bestaan... Nou, het telefoonnummer dat er bij staat is in ieder geval in gesprek. Ik probeer het straks nog wel eens. Maak eerst je schrijfflesje maar af."

Een kwartiertje later probeerde Granny het telefoonnummer nog een keer, en een halfuurtje daarna nog eens, en een uurtje later weer een keer, maar telkens was het nummer in gesprek. Ondertussen had ik mijn schrijfwerk af en mijn sommen gemaakt en een lesje over Napoleon geleerd, dus het was tijd om een kopje koffie te gaan drinken bij bakker Bol.

Terwijl ik mijn warme chocolademelk opslurpte, probeerde Granny het nummer van de groene draak nog een keer te bellen: "Nog steeds in gesprek. Of *alweer* in gesprek, dat kan ook natuurlijk. Ik begin nu toch wel een beetje ongerust te worden. Zo'n vuurspuwende groene draak, die kan heel Polderdam wel in de fik steken. We gaan iets anders proberen."

Granny drukte op wat knopjes van haar telefoon. Daar hoorde ik de bekende stemmen van Tom en Tom: "Hallo, Granny. Wat kunnen we voor je doen?"

"Ik zoek het adres van telefoonnummer 123 234 345. Kunnen jullie me daar bij helpen?", vroeg Granny.

"Natuurlijk, Granny. Dat telefoonnummer hoort bij een telefooncel die staat op de hoek van de Kanaalweg en de Donkerslootweg, aan de rand van Polderdam.", zei Tom.

"Dank je wel. Als we onze koffie op hebben, zullen we daar eens gaan kijken.", zei Granny, en ze borg haar telefoon weer op. Handig, zo'n telefoon uit Hoehétidan. Een superheld kan eigenlijk niet zonder.

Even later wandelden we in de richting van de Kanaalweg. Ik moest steeds denken aan die groene draak. Opeens rook ik een flinke brandlucht.

"Ruik je dat, Granny? Het ruikt hier naar brand, naar iets dat in de fik gevlogen is, door de hete adem van een groene draak...", zei ik.

"Ja, nu je het zegt. Ik ruik het ook. Het lijkt wel of het uit het huis van de familie Boterbloem komt. We zullen eens op onderzoek uitgaan.", zei Granny en ze belde aan.

Mevrouw Boterbloem deed open: "Hallo, Granny. Dag Meg. Wat leuk om jullie weer eens te zien. Willen jullie een kopje thee?"

"We zijn op zoek naar een groene draak, en we roken een brandlucht, dus we dachten...", begon ik.

Mevrouw Boterbloem legde het uit: "Oh, ja, een brandlucht. Dat klopt. Ik wilde vanmorgen een cake bakken, lekker voor bij de thee, maar toen ik hem in de oven had gezet belde mijn zus en... helemaal de cake vergeten. Verbrand natuurlijk."

"Gelukkig maar... Dat het geen draak was, bedoel ik.", zei Granny. Gerustgesteld vervolgden we onze wandeling.

"Nu ruik ik weer een brandlucht, maar deze keer is het geen cake.", zei ik toen we een straatje verder waren.

"Ja, ik ruik het ook. Het komt hier vandaan, uit het huis van de familie Zevensprong. Nu begin ik toch echt ongerust te worden...", zei Granny. Ze belde aan bij de voordeur.

Mevrouw Zevensprong deed open: "Hallo Granny. Hi Meg. Wat leuk om jullie weer eens te zien. Willen jullie een kopje thee?"

"Dag mevrouw Zevensprong. Nee, we hoeven geen thee, dank je. We zijn op zoek naar een ontsnapte draak en we roken een brandlucht in jullie achtertuin, dus we dachten...", begon Granny.

"Oh..", zei mevrouw Zevensprong: "Dat komt... mijn man Herman is niet zo handig. We wilden gaan barbecueën, maar de houtskool wilde niet goed branden. Toen pakte hij een fles brandspiritus, en... Nou ja, gelukkig is het goed afgelopen. Alleen zijn haren waren maar in de fik gevlogen. Ik heb snel een emmer ijskoud water over zijn hoofd gegooit, dus hij kwam er met de schrik vanaf."

Granny schudde haar hoofd: "Hoe kan een volwassen man nou ooit zo dom zijn. Brandspiritus op de barbecue gooien... Dat kan alleen maar verkeerd aflopen. Nou, gelukkig was het geen draak, want dan had het hele huis wel in brand kunnen staan. We wensen jullie nog een prettige dag, mevrouw Zevensprong."

En weer vervolgden we onze wandeling. Eindelijk kwamen we bij onze bestemming aan, de telefooncel op de hoek van de Kanaalweg en de Donkerslootweg. Het werd nu wel duidelijk waarom dat nummer steeds in gesprek was. In de cel stond een dikke mevrouw druk te bellen, terwijl ze allerlei zenuwachtige handgebaren maakte en vreemde gezichten trok tegen degene die ze aan de lijn had. Toen ze ons voor de telefooncel zag staan, zei ze snel tegen de hoorn: "Nou, ik moet nu echt ophangen, hoor, Bep, want er staan mensen te wachten. Die willen vast ook even bellen. Dag hoor... Ja, goed... Nou, daa-aag. Dag Bep."

Ze hing de hoorn op de haak en zei tegen ons: "Dat was Bep. Mijn zus. Uit Wittekerke."

"Ik ben Granny. En dit is Meg. Uit Polderdam.", zei Granny, en ze gaf de dikke mevrouw een hand: "En u bent de mevrouw die de advertentie in de krant heeft gezet? De advertentie over die groene draak die u kwijt bent?"

"Oh, ja, de advertentie. Ja, natuurlijk. De groene draak. Ik wilde net in bad. Toen belde Bep. Dat is mijn zus, weet je. En toen was de draak verdwenen. Ik snap er niets van."

De dame was niet alleen haar groene draak kwijt, maar ze was ook helemaal de kluts kwijt. De kluts vond ze het eerste terug, dankzij Granny, die haar een snoepje gaf, terwijl ze zei: "Gaat u eerst eens even rustig zitten. U bent helemaal in de war. Zo. En als u een beetje bijgekomen bent, dan horen we graag het hele verhaal, maar dan alsjeblieft bij het begin beginnen, want zo begrijpen we er niets van."

De dikke mevrouw ging op een muurtje zitten dat langs het kanaal liep. Ze haalde eens diep adem en legde het uit: "Ik zal me eerst maar even voorstellen: ik ben Toos Netelroos. De groene draak is mijn woonboot. Die ligt normaal daarginds aan die steiger, maar gisteren was hij opeens verdwenen. Ik snap er niets van. Je kunt een boot toch niet zomaar in de kofferbak van je auto stoppen en er mee wegrijden?"

"Een woonboot? De groene draak is een woonboot? We dachten dat het een groot monster was, dat door de lucht vliegt en vuur spuwt.", lachte ik.

"Nee, vuur spuwen doet hij niet. Ik heb wel een klein potkachtje aan boord. Dat steek ik aan als het koud is, Dan komt er rook uit de schoorsteen, maar geen vuur.", glimlachte mevrouw Netelroos. Ze was gelukkig weer een beetje ontspannen. Dat komt wel vaker voor als Granny in de buurt is. Granny heeft altijd een speciaal effect op mensen. Of dat iets is dat alle superhelden hebben, of dat het iets speciaals van Granny is, dat weet ik niet, maar als Granny in de buurt is, lijkt het wel of alles altijd vanzelf weer goed komt.

"Vertel nou eens precies wat er gebeurd is, vanaf het begin. Want ik snap er nog steeds niet veel van.", zei Granny.

"Nou, ik stond gisteren vroeg op, maar toen ik het bad vol liet lopen, hoorde ik dat de telefoon ging. Omdat de Groene Draak een woonboot is, heb ik geen telefoon aan boord. Gelukkig staat deze telefooncel vlakbij. Als iemand me wil bellen, dan geef ik meestal dit nummer. Het was mijn zus. Bep. Uit Wittekerke. Toen ik even later ophing... was de Groene Draak weg. Verdwenen. Als sneeuw voor de zon. Hij kan toch niet zomaar door de lucht weggevlogen zijn?"

"Nee, een woonboot is nou eenmaal geen luchtschip. Laten we eerst eens bij die steiger gaan kijken", zei Granny.

Ik begon te begrijpen wat er gebeurd was. Ik moest er zelfs wel een beetje om lachen. Toen we op de steiger stonden, kneep ik mijn neus dicht, zo stonk het vieze bruine water van het kanaal. Mevrouw Netelroos zag het en lachte: "Ja, de mensen gooien al hun troep liever in het kanaal dan in de vuilnisbak. Ach, als je hier eenmaal een tijdje woont, dan ruik je dat niet meer. Dan raak je vanzelf aan de stank van het water gewend. Kijk, hier lag de Groene Draak. Alleen het touw waarmee hij aan de steiger was vastgebonden ligt er nog."

"Nee, mevrouw Netelroos. De Groene Draak zelf ligt er ook nog. Je kunt hem alleen niet zien. Daarom denk je dat hij verdwenen is.", legde ik uit.

Mevrouw Netelroos snapte er niets van: "Wil je zeggen dat mijn woonboot... onzichtbaar is geworden? Dat kan toch niet?"

Granny en ik proestten het uit: "Nee, onzichtbaar niet, maar wel..."

Ik trok aan het touw, uit alle macht. Langzaam kwam een klein stukje van het dak van de Groene Draak boven het drabbige bruine water van het kanaal tevoorschijn.

"... Gezonken! We proberen u al vanaf het ontbijt te bellen, maar u was de hele tijd in gesprek met uw zus Bep. Terwijl u gisteren met uw zus Bep aan de lijn was, liep het bad vol, en toen het bad eenmaal vol was, stroomde het water de badkamer in, en daarna kwam het water onder de deur van de badkamer door, totdat de hele boot vol water stond. Dus het leek of de Groene Draak opeens verdwenen was, maar hij was gewoon gezonken. Als u aan de telefoon bent met uw zus, dan duurt dat zo lang dat u ondertussen alles vergeet."

Granny maakte het verhaal af: "Daarom mag je ook niet bellen wanneer je in de auto rijdt; daar komen alleen maar ongelukken van. Vanmorgen waren we bij mevrouw Boterbloem. Die had haar cake in de oven vergeten, omdat ze met haar zus aan de telefoon zat. Maar goed, een verbrande cake kan je weggooien en dan weer een nieuwe bakken. Een gezonken draak, dat is even een ander verhaal."

Mevrouw Netelroos keek nu zo verbaasd dan Granny en ik ons niet meer goed konden houden. We proestten het uit. Toen we een beetje bijgekomen waren van het lachen, vroeg ik aan Granny: "Wat nu, Granny? Duik je even in het water om die boot met je superkracht op het droge te tillen, zodat we het water er uit kunnen laten lopen en mevrouw Netelroos aan de grote schoonmaak kan beginnen?"

Granny keek naar het vieze bruine water: "En dan kou vatten in dat vieze water en mijn mooie bloemetjesjurk helemaal bederven zeker. Nee, ik bel wel even een takelwagen. Die hebben in vijf minuten de schaaapjes weer op het droge."

"De draakjes weer op het droge zul je bedoelen.", lachte ik en dat vond zelfs mevrouw Netelroos zo grappig dat ze mee moest lachen. Vijf minuten later kwam de takelwagen en nog eens vijf minuten later lag de Groene Draak water te spuwen op de oever van het kanaal.

Het was een droevig gezicht. De modder kleefde aan de muren, alle meubels zaten onder de drab en het tapijt zag er uit alsof het op de vloer van een varkensstal had gelegen.

"Niet getreurd, mevrouw Netelroos. Granny en ik zullen je wel helpen om alles weer schoon te maken.", zei ik.

"Gelukkig heb ik nog een flesje Wonderschoon Superreiniger bij me. Een druppeltje in een emmer water en het is alsof er een witte tornado door je huis raast. Je zult het zien. Als we samen even de handen uit de mouwen steken, dan is de Groene Draak voor het avondeten weer helemaal de oude."

"O, dank jullie wel. Ik heb ook een idee. Mijn zus Bep kan goed met emmers en dweilen overweg. Ze wil ons vast wel een handje helpen. Ik zal haar even bellen..."

"NEEE! Niet bellen! Dan zijn we volgende week nog niet klaar!", riepen Granny en ik verschrikt uit.

"Niet bellen? Oh... Ja... Ik begrijp het.", zei mevrouw Netelroos, en toen moest ze er zelf ook om lachen.

"Misschien is het beter als Granny even belt om te vragen of Bep kan komen helpen.", stelde ik voor. Dat vond iedereen een goed idee. Bep kwam direct. Ze had een hele kofferbak vol met emmers en dweilen meegenomen. Dankzij het flesje Wonderschoon Superreiniger en de Hoehétidanse ontvochtiger van Granny schoten we flink op. Nog voor etenstijd was de Groene Draak weer groen in plaats van bruin. Mevrouw Netelroos was zo blij met onze hulp dat ze als dank een flinke stapel pannenkoeken bakte. Die lieten we ons goed smaken.

Toen we na het avondeten weer naar huis wandelden, zei Granny: "Nou heb je gezien dat draken echt bestaan. Je hebt er zelfs een tevoorschijn getoverd."

"Ja, maar ik dacht altijd dat draken vuur spuwde en deze spuwde alleen maar water", lachte ik.

"En nog vies bruin modderwater ook. Ik zal blij zijn als ik straks onder de douche sta. Bah, wat stinken we.", zei Granny.

"Ach...", zei ik, met de stem van mevrouw Netelroos: "Als je hier eenmaal een tijdje woont, dan ruik je dat niet meer. Dan raak je vanzelf aan de stank van het water gewend."

De zaak van de huishoudraket

"Ik denk dat we vandaag maar weer eens... Brusselse spruitjes eten. Ik ben er dol op en ze zijn vandaag in de aanbieding bij de groenteboer.", zei Granny.

Ik lust alle groente graag. Nou ja... Bijna alle groente. Brusselse spruitjes, die lust ik echt niet. "Logisch dat die spruitjes in de aanbieding zijn.", antwoordde ik: "Niemand lust graag Brusselse spruitjes. Als die groenteboer ze niet gratis weggeeft, dan blijft hij er vast mee zitten."

"Brusselse spruitjes zijn gezond. Ze zitten vol energie en vitaminen.", ging Granny door. Ik zei maar niets. Een avontuur dat begint met Brusselse spruitjes, dat kan nooit wat worden.

"Was er nog iets bij de post?", vroeg ik, om de aandacht van Granny van die Brusselse spruitjes af te leiden.

"Eens kijken... Een folder van de zonnebank, maar dat is niet nodig want het is prachtig weer vandaag... Een ansichtkaart van de schoenmaker, om ons te bedanken dat we zijn kater Bertus teruggevonden hadden... Een rekening van de glazenwasser... En een brief van het N.I.K.S., het Nederlands Instituut Kosmos en Sterren. Eens kijken wat ze schrijven... Geachte Granny en Megan, Hierbij nodigen wij jullie uit om de lancering bij te wonen van de eerste Nederlandse huishoudraket, vanmiddag om half twee op het industrieterrein van Bovendijk. Hoogachtend, doctor W. Ockels en ingenieur A. Kuipers."

Granny vouwde de brief op deed hem in de doos voor het oud papier.

"Maar Granny... Wat doe je nu?", riep ik uit.

"Nou, gewoon. Bij het oud papier. Het is belangrijk om afval apart te houden, zodat we het later weer kunnen gebruiken voor iets anders. Dat heb ik je toch wel vaker uitgelegd?", zei Granny verbaasd.

"Nee, dat bedoel ik niet. Ik bedoel die uitnodiging. Waarom gooi je die weg?"

"Omdat we vanmiddag geen tijd hebben. We moeten boodschappen doen. Brusselse spruitjes kopen voor het avondeten. Ze zijn vandaag in de aanbieding, weet je.", legde Granny uit.

"Maar Granny... We zijn door een doctor en een ingenieur uitgenodigd om de lancering van een raket bij te wonen. Dat is toch een fantastisch avontuur? Zo'n raket kost vast honderden duizenden miljoenen en dit is ook nog eens de eerste keer dat er een in Nederland wordt gelanceerd. Dat wil je toch ook graag meemaken?", vroeg ik.

Granny pakte de uitnodiging weer uit het doosje met het oud papier en las de brief nog eens over: "Hm. Ja, daar heb je wel gelijk in. Ik snap niet waarom ze daar een superheld bij nodig hebben, maar oké."

Dat ging goed. Nou nog iets verzinnen voor die spruitjes en dan zou Granny vast wel akkoord gaan: "Je hebt toch zo'n handige superheldentelefoon? Zit daar niet een knopje op, of een appje, waarmee je de groenteboer kunt bellen, zodat die spruitjes voor deze keer gewoon thuis bezorgd worden?"

Granny haalde haar telefoon tevoorschijn en las hardop: "Ja, hier staat het. SBS, Spruitjes

Bezorg Service. Dat is wel handig. Dan kunnen we mooi op tijd in Bovendijk zijn. Als je tenminste op tijd klaar bent met je sommen..."

Die sommen had ik deze keer in een recordtijd af, allemaal zonder fouten, dus we waren mooi op tijd bij het industrieterrein in Bovendijk.

"Hier ergens moet het zijn. Ik zie niks, Granny.", zei ik.

"Het is beter om te zeggen 'niets' in plaats van 'niks'.", legde Granny uit.

Opeens zag ik het: "Kijk, daar. Op dat gebouw staat NIKS. N (punt) I (punt) K (punt) S (punt). Nederlands Instituut Kosmos en Sterren. NIKS. Alleen... ik zie nergens een raket."

Dat vond Granny ook wel vreemd. Ze keek op haar horloge en zei: "Misschien is de raket al weg. We zijn in ieder geval niet te laat. Het is pas kwart over één. Laten we maar naar binnen gaan. Die doctor Ockels of ingenieur Kuipers kunnen ons vast wel uitleggen wat er aan de hand is."

We gingen de schuifdeuren door en kwamen bij een moderne balie, waar een moderne juffrouw zat te werken op een moderne computer. Ze legde uit dat we de heren Ockels en Kuipers konden vinden op de parkeerplaats achter het gebouw, samen met de andere genodigden. Toen we gingen door de achterdeur naar buiten gingen, zagen we daar een tribune staan, versierd met tropische planten en fleurige bloemen. Het zat vol met nette pakken en dure jurken. Ik keek mijn ogen uit. Daar zag ik de koning en de koningin, de minister president, de Ambassadeur van Hoehétidan en nog veel meer belangrijke personen. We werden verwelkomd door twee mannen met witte jassen aan, die zich voorstelden als doctor Ockels en ingenieur Kuipers. Ze wezen ons een plaatsje op de voorste rij.

Ik keek eens goed rond, maar behalve al die hotemetoten op de tribune was er niet echt veel te zien. Er stond een microfoon, een tafel met een vreemd soort schemerlamp erop en daarnaast stond een grote kartonnen doos, die van een ijskast was geweest. Verder niets.

De heren Ockels en Kuipers hadden blijkbaar gewacht totdat wij er waren, want ze vroegen om stilte en gingen beginnen. Doctor Ockels nam plaats achter de microfoon en ingenieur Kuipers ging bij de kartonnen doos staan.

"Hartelijk welkom allemaal bij de lancering van de eerste Nederlandse Huishoudraket.", zei doctor Ockels. Ingenieur Kuipers tilde de kartonnen doos op en... daar verscheen de raket. Ik dacht altijd dat raketten nog hoger waren dan een kerktoeren, maar deze eerste Nederlandse Huishoudraket was maar een klein stukje groter dan ikzelf. Gelukkig legde doctor Ockels het uit.

"U verwacht misschien een raket die nog groter is dan een kerktoeren. Raketten zijn zo groot, omdat ze mensen moeten vervoeren, en ook de lucht die de mensen moeten inademen, en het eten en drinken voor die mensen, en het koffiezetapparaat om het drinken voor die mensen te maken, en nog veel meer. Al die dingen hebben ruimte nodig. Het weegt zo veel dat er een enorme raket nodig is om het allemaal in te stoppen. Daaronder komen ook nog eens enorme brandstoftanks om dat gevaarte de ruimte in te sturen. U begrijpt dat zoiets honderden duizenden miljoenen kost."

De mensen op de tribune knikten dat ze het begrepen, dus doctor Ockels kon verder.

"Wij hadden bedacht, als we een reis naar de sterren willen maken, dan kan dat ook best wat goedkoper. We zijn tenslotte Nederlanders. We willen het liefst zo weinig mogelijk geld uitgeven."

«Zoals Brusselse spruitjes in de aanbidding.», dacht ik, maar ik zei dat natuurlijk niet hardop.

"Daarom hebben we deze raket gemaakt van allerlei materialen die de mensen hadden weggegooid. Dat is niet alleen goedkoper, het is ook beter voor het milieu. De brandstoftanks zijn lege colaflessen. De cockpit is gemaakt van blikken waar bruine bonen in gezeten hebben. Het interieur is van kringlooppapier. De elektronica is gemaakt van oude spaarlampen en lege batterijen. Als brandstof voor de raket hebben we afgewerkt frituurvet gebruikt. U ziet het: als het N.I.K.S. een raket ontwerpt, dan kost dat niks."

Alle toeschouwers moesten lachen om dat grapje van doctor Ockels, die nu plaats nam achter de tafel met de schemerlamp. Ingenieur Kuipers pakte de microfoon en ging verder met het verhaal: "U vraagt zich natuurlijk af hoe het kan dat deze raket zo klein is. Het antwoord is: omdat de bemanning niet uit mensen bestaat, maar uit... Juffrouw Jannie."

Doctor Ockels knipte de schemerlamp aan, en toen zagen we dat het helemaal geen schemerlamp was, maar een kleine robot. Ingenieur Kuipers hield de microfoon bij de mond van de robot, die zei: "Goedemiddag. Ik ben juffrouw Jannie."

Een daverend applaus steeg op van de tribune. Juffrouw Jannie maakte beleefd een buiging.

"Juffrouw Jannie is veel kleiner dan een piloot. Ze heeft ook geen lucht nodig, en geen eten of drinken, en al helemaal geen koffiezetapparaat. Dan hoeft al dat gewicht ook niet in de raket. Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat ook juffrouw Jannie is gemaakt van allerlei afvalproducten die we opnieuw gebruikt hebben, zoals kapotte radio's, en telefoons, en koelkasten, en gehoorapparaatjes. Dus ook juffrouw Jannie heeft niks gekost. Het enige dat juffrouw Jannie eens in de week nodig heeft, is... een Brussels spruitje. Brusselse spruitjes zitten vol energie en vitaminen. Dat is alles wat een gezonde robot nodig heeft om haar taken uit te kunnen voeren."

Onder luid applaus van het publiek deed doctor Ockels het deurtje van de cockpit open en zette ingenieur Kuipers de robot juffrouw Jannie op haar plaats.

"Dan is het nu tijd voor de lancering. Heeft iemand misschien een vuurtje?", zei ingenieur Kuipers. Links en rechts gaven mensen aanstekers en lucifers door. De koning mocht het lint doorknippen dat om de raket heen zat. De minister president mocht de lont aansteken waarmee het spul de lucht ingeschoten werd. We hielden allemaal onze handen voor onze oren, want ook al was het maar een kleine raket, het lawaai van de lancering was oorverscheurend. Het ergste was al die vette rook en die vreselijke stank die er uit de raket kwam. Dat kwam natuurlijk van dat afgewerkte frituurvet. Het lawaai verdween samen met de raket in de lucht, maar de rook en de stank bleven nog een hele tijd hangen. Alle genodigden op de tribune zaten te hoesten en te proesten. Iedereen had tranen in zijn ogen van de rook en iedereen hield zijn neus dicht vanwege de stank.

Gelukkig waaide er een stevig windje, zodat de stank en de rook en de mist na een kwartiertje al wat minder werd. Langzaam konden we weer zien wat er om ons heen gebeurde. Dat zag er niet best uit. Alle bomen om de parkeerplaats hadden hun bladeren verloren. Al het gras en alle bloemen waren verdord. Niet alleen om het gebouw van het

NIKS, maar overal in de omgeving, zo ver als we konden kijken, waren alle planten dood gegaan. In de sloot naast het parkeerterrein dreven dode vissen, op de grond lagen dode vogels en op de tribune waren alle deftige dames en hoge heren kotsmisselijk geworden. Het was echt vreselijk om te zien. Ik kreeg er tranen van in mijn ogen, en deze keer niet van die vreselijke stank van de raket.

De enige twee die nog even vrolijk waren als daarvoor, waren ingenieur Kuipers en doctor Ockels. Ze zaten enthousiaste gebaren te maken bij het tafeltje, waar ze een draagbare computer op hadden gezet. Ingenieur Kuipers pakte de microfoon en legde aan het publiek uit wat er allemaal gebeurde.

"De lancering is een groot succes. De raket is nu al halverwege de maan. Als hij deze route blijft volgen, is hij volgend jaar bij de Grote Beer. De toekomst zal er vanaf vandaag een stuk zonniger uitzien. De mensheid gaat de sterren ontdekken en de kosmos bevolken. We gaan nu proberen om contact te maken met juffrouw Jannie. Hallo, juffrouw Jannie. Hoort u mij. Juffrouw Jannie..."

Er kwam geen antwoord. De doctor en de ingenieur overlegden zachtjes met elkaar, maar ze hadden vergeten om de microfoon uit te zetten, zodat we alles op de tribune konden horen.

"Er is iets mis."

"Ik had al het gevoel dat we iets vergeten waren."

"Ja, ik had ook zo'n gevoel. Maar wat?"

Ik riep vanaf de tribune: "Er staat nog een zak onder de tafel. Zijn jullie die soms vergeten?"

Doctor Ockels en ingenieur Kuipers keken me verbaasd aan, keken toen onder de tafel, haalden de zak tevoorschijn, keken er in, en zeiden toen in koor: "De Brusselse spruitjes. We zijn de Brusselse spruitjes vergeten. Nu heeft juffrouw Jannie geen energie om haar taken uit te voeren. Al ons werk... voor niks..."

Opeens kreeg ingenieur Kuipers een idee. Hij pakte de spruitjes, kwam naar Granny en mij toegelopen en overhandigde ons de zak: "Granny, zou je ons kunnen helpen? Alleen een superheld is snel genoeg om die raket in te halen. Zou je even achter onze raket aan willen vliegen en dan deze zak Brusselse spruitjes aan juffrouw Jannie geven? Want anders is het hele project mislukt. Jaren van voorbereiding en honderden duizenden miljoenen zijn dan voor niks geweest..."

Granny keek eens naar de zak met Brusselse spruitjes, keek eens naar de dode bomen, de dode vissen, de dode vogels, de zieke mensen, keek tenslotte naar ingenieur Kuipers en zei: "Al die doctoren en ingenieurs zijn hetzelfde. Jullie zijn druk bezig met het veroveren van de sterren, maar je hebt geen aandacht voor al het werk dat er hier op aarde gedaan kan worden. Kijk nou eens om je heen. Je hebt je mond vol over recyclen, omdat dat beter is voor het milieu, maar die raket van jullie is zo vies dat alles er dood van gaat. En als jullie project een succes wordt, dan gaan jullie zeker nog veel meer raketten bouwen en lanceren. Jullie, geleerden, willen het heelal verkennen, maar je hebt nooit geleerd om aandacht te besteden aan alle vervuiling die je op de aarde veroorzaakt met al die rare plannen. En wanneer alles mis gaat, roepen jullie gewoon een superheld, zodat die lekker jullie boontjes kan doppen en jullie spruitjes schoon kan maken. Het spijt me, heren. Daar werk ik niet aan mee. Ik ben niet van de SBS, van de Spruitjes Bezorg

Service. Zoek maar lekker een andere superheld die je boodschappen wil bezorgen. Wij eten die Brusselse spruitjes zelf wel op."

Ik lust alle groente graag, nou ja, bijna alle groente. Brusselse spruitjes, die lust ik echt niet. Maar die avond aten Granny en ik een dubbele portie Brusselse spruitjes, met driedubbel plezier.

The case of Kees

Een paar dagen geleden werd er 's morgens aan de deur gebeld. Ik deed open en zag een lange, statige man in een deftig zwart pak. Hij zei: "*Hello, dear. How do you do?*"

Daar snapte ik niets van. De meeste mensen zeggen goedemorgen of goedemiddag, en als we elkaar nog niet kennen, dan zeggen ze meestal hun naam. Juf Galsteen zegt altijd dat het beleefd is als je elkaar een hand geeft. Dus, om die onbeleefde man een lesje te leren, gaf ik hem gelijk het goede voorbeeld terug. Ik gaf hem een hand en zei beleefd: "Goedemorgen. Ik ben Megan. Megan Havervlok."

De onbeleefde man glimlachte vriendelijk en knikte: "*Yes, Havervlok. Granny Havervlok. Is that you?*"

Ik had het natuurlijk kunnen weten. Rare buitenlanders met vreemde talen, die komen altijd voor Granny. Ik zwaaide de deur open en zwaaide met mijn hand galant naar binnen: "Granny is in de keuken. We zitten net aan het ontbijt. Wilt u misschien een kopje koffie?"

Dat snapte hij wel: "*Coffee? Tea, please.*"

Ik ging hem voor naar de keuken en zei tegen Granny: "Er is een Engelsman voor je, Granny. Het is een rare snuiter. Ik begrijp maar de helft van wat hij zegt, en dat is ook nog eens de verkeerde helft."

Granny gaf de rare snuiter een hand en zei: "Hallo James. Je bent in Nederland, hoor, dus je kunt hier gewoon Nederlands spreken. Leren ze dat tegenwoordig niet meer op de butlerschool?"

"*Hello* Granny. Ja, Nederlands. Natuurlijk. Het is... ik ben een beetje in de war. De *Queen of England*, zij vroeg mij jou te halen..."

De *Queen of England*? De koningin van Engeland? En deze James is haar butler? En hij spreekt Nederlands? En ik noemde hem net een rare snuiter...?

Oeps!

Granny zei: "Ga even zitten, James. Vertel ons eens rustig wat er aan de hand is."

Ik schonk een vers kopje thee voor James in. Hij voelde zich al wat meer op zijn gemak: "Het is *The Case of Kees*, de zaak van Kees. *Little Victoria is so sad*, ze is zo droevig. En als haar kleine kleindochter Victoria droevig is, dan is de *Queen* zelf ook droevig. Ze vroeg of ik direct in de helikopter wilde stappen om jou te halen, Granny. Jij bent de specialist. Zelfs in *England* weten we dat."

"De specialist in wat precies? En wie is Kees?", wilde Granny weten.

"Specialist in het opsporen van vermiste huisdieren, natuurlijk. Kees is een hond, een witte keeshond. Hij is *little* Victoria's liefste vriendje. En vanmorgen was hij verdwenen. We vermoeden... een *kidnapping*. Of eigenlijk... een *dog-napping*, want een *kid* is een kind en Kees is een *dog*, een hond."

Granny keek ongerust: "Hm. Dat is een vreemde zaak. Is er een briefje gevonden van de ontvoerders? Vragen ze een losgeld?"

James schudde zijn hoofd. Hij rook aan zijn kopje alsof het een dure wijn was, sloot zijn ogen en genoot van het eerste slokje: "Mmm. *This is a nice cup of tea*. Dit is lekkere thee. Komt die uit China? Of uit India?"

"Gewoon uit de buurtwinkel van mijnheer Zadelpijn, de kruidenier.", legde ik uit. Ik pakte het doosje en gaf het hem: "Als je de thee zo lekker vindt, dan mag je het doosje wel meenemen voor thuis, hoor."

James vond dat heel vriendelijk van mij: "*Oh. Thank you very much*. Dank je wel. Dat vind ik heel vriendelijk."

Granny stond op en zei: "Pak maar snel je rode koffertje, Meg. Als het echt een ontvoering is, dan hebben we geen tijd te verliezen. Waar staat die helikopter precies geparkeerd, James?"

Even later stapten we in de helikopter, die met veel herrie opsteeg van het weiland van Boer Gerben en met nog meer herrie landde in de achtertuin van het paleis van de Koningin van Engeland. James droeg onze koffertjes en liep voor ons uit om de weg te wijzen. Dat was ook wel nodig, want het paleis was zo groot dat heel Polderdam er gemakkelijk in paste.

Ik voelde me een beetje zenuwachtig: "Ik heb nog nooit een koningin ontmoet, Granny. En ze spreken hier ook nog Engels. Ik kan in het Engels alleen tot drie tellen: *one, two, three*."

Granny lachte vrolijk: "Ach, het valt allemaal wel mee, Meg. Er is een oud spreekwoord dat zegt: «Ook de koning en het koningskind, Laten zeven keer per dag een wind.» Koningin Elizabeth en haar kleindochter prinses Victoria zijn gewone mensen, net als jij en ik. Ik ken de koningin al jaren. We zaten vroeger in dezelfde klas. Toen was ze nog een prinsesje en heette ze Lizzy. Zij praatte Engels en ik praatte Nederlands, maar dat maakte niet uit; als kinderen met elkaar spelen, dan begrijpen ze elkaar prima, zelfs zonder woorden. Je geeft haar gewoon een hand en zegt: «*Hello, dear. How do you do?*» Dat vinden de Engelsen beleefd."

Ik begon het te snappen. Het was ook waar wat Granny zei: toen James de butler aan de deur stond begreep ik meteen dat hij Granny wilde spreken. Misschien viel het allemaal wel mee, met dat Engels.

Na zeventien deuren en zeventien gangen kwamen we eindelijk waar we wezen moesten. Ik verwachtte een statige troonzaal waar de koningin op een gouden troon vanuit de hoogte op haar bezoekers neer zou kijken. Niks daarvan. We waren in een gewone keuken en aan de keukentafel zat de koningin. Ik had haar wel eens op een postzegel gezien, dus ik herkende haar meteen, zelfs zonder haar kroon. Ze zat achter een groot bord met ham en spek en gebakken eieren en zwartgeblakerd brood en iets dat wel op witte bonen met tomatensaus leek...

Toen ze Granny herkende, vergat ze haar ontbijt en stond ze op om haar oude schoolvriendinnetje hartelijk te begroeten: "*Hello, dear. How do you do?*"

"*How do you do, Lizzy?* Dit is Megan.", zei Granny.

Ik gaf de koningin netjes een hand en zei: "*How do you do?*"

De koningin deed iets... dat ik echt nooit van een koningin zou verwachten. Ze liet een windje glippen. In de stille keuken klonk opeens: Pffrrrt.

Had ik weleens verteld dat ik best slim ben voor mijn leeftijd? De koning en het koningskind laten ook wel eens een wind, had Granny verteld. Als je witte bonen als ontbijt eet, ja, dan wordt het natuurlijk een rommeltje in je buik. Dan laat je af en toe een windje glippen. Als koningin heb je altijd mensen om je heen. Zelfs hier in de keuken tijdens het ontbijt was er een butler, en een kokkin, en een hofdame, en bezoek uit Nederland. Ik begreep dat best. Ik begreep ook dat de koningin er niets aan kon doen; zelfs de koning en het koningskind, laten af en toe een wind.

Ik deed gelijk mijn hand voor mijn mond, keek schuldig om me heen en zei: "Oeps..."

De koningin keek vreemd op, dus ik legde het uit: "Weet je, ik liet een scheetje, uit mijn reetje, en dat stonk een beetje." En ik keek alsof ik me echt schaamde. Nu dacht iedereen natuurlijk dat *ik* dat windje had laten glippen.

De butler, de kokkin en de hofdame, iedereen keek verstoord. Hoe durft dat kind! Leren ze in Nederland soms geen manieren?

De koningin, schaterde het uit: "Ha, ha. Je hebt natuurlijk gisteren Brusselse spruitjes gegeten, nietwaar? Altijd maar die Brusselse spruitjes. Ik vind ze niet lekker en ik moet ook er altijd windjes van laten. Waarom eten we niet lekker elke avond *fish and chips*, patat met een gebakken visje? Hebben jullie al ontbeten?"

Granny en ik keken naar het rommeltje op het bord van de koningin. Was dit het ontbijt van een koningin? En het arme mens kreeg ook nog eens Brusselse spruitjes als avondeten. Ik had echt met haar te doen.

Granny legde uit dat we ons ontbijt al op hadden; er zat tenslotte een uur tijdsverschil tussen Engeland en Nederland. James liet het doosje thee zien dat ik hem had gegeven en stelde enthousiast aan de koningin voor om een lekker kopje thee te zetten voor de gasten.

Granny keek op haar horloge. Er was geen tijd te verliezen, het was een ontvoering, een zaak van leven en dood, maar die Engelsen gingen eerst op hun gemakje een ontbijt wegwerken waar een paard de hik van krijgt. Zo zou die zaak natuurlijk nooit opgelost worden.

Granny keek naar mij en zei: "Als Lizzy mij nou tijdens de thee vertelt wat er is gebeurd, dan kan jij ondertussen met Vicky praten. Misschien weet zij wel iets waardoor we op het goede spoor komen."

De koningin wist het al lang: "Het is natuurlijk *Big Ben* geweest die de hond heeft ontvoerd. Hij is de grootste schurk van *England*. Ik ben er haast zeker van. Ik heb James direct opdracht gegeven om *Scotland Yard* te bellen. Als ze hun ontbijt op hebben gaan ze gelijk naar *Big Ben* op zoek, zeiden ze."

De rest van het verhaal zou ik later wel horen. James de butler bracht me naar de kamer van prinses Victoria, de kleindochter van de *Queen*.

De kamer van de prinses was nog groter dan een voetbalveld. Overal lag speelgoed op de grond. Ze had wel tien TV's en wel tien computers en wel tien telefoons, maar ze deed er niets mee. Ze zat sip in het midden van een groot wit vloerkleed voor zich uit te staren.

Ik liep naar haar toe, stak mijn hand uit en zei beleefd: "*Hello, dear. How do you do?*"

Ze stak haar tong naar me uit en keek daarna expres de andere kant uit, alsof ze me niet wilde zien.

Nou ja!

Ik was nog wel zo beleefd.

"Mijn oma, Super Granny, is een superheld. Ze zal jouw hond Kees vast snel terugvinden."

"Pfff. Mijn oma, *Queen* Elizabeth, is de koningin van Engeland.", zei Vicky en ze keek weer een andere kant op.

Zo snel wilde ik me niet gewonnen geven: "Mijn oma staat elke week in de krant."

"Pfff. Mijn oma staat elke *dag* in de krant, en in alle tijdschriften, en ze komt elke week op de TV.", zei Vicky, terwijl ze vol interesse naar het plafond staarde.

Wie dacht dat stomme kind wel dat ze was?

De koningin van Engeland of zo?

Nou, met iedereen, maar niet met Megan Havervlok.

"Mijn oma, Granny, helpt iedereen die in nood zit. Andere mensen helpen is belangrijk. We zijn helemaal uit Polderdam hierheen gekomen om te helpen om jouw hond terug te vinden. Je zou wel eens een beetje aardiger mogen zijn."

"Pfff. Ik ben de prinses van Engeland. Ik doe wat ik wil. Als ik geen zin heb om aardig tegen je te zijn, dan kan je daar niks tegen doen. Toevallig."

Wat een verwend kind was dit, zeg. Ik had zin om haar eens flink door elkaar te rammelen. Maar dat deed ik natuurlijk niet. Ik was hier gekomen om een ontvoerde hond te vinden, niet om prinsessen door elkaar te rammelen.

Als iemand niet aardig tegen je is, dan is het belangrijk dat je juist wel aardig tegen *haar* bent. Dat zegt Granny altijd, en ze heeft natuurlijk gelijk. Dit prinsesje heeft alles, maar ze heeft één ding niet: iemand om mee te spelen. Ze had alleen een hond, Kees, de keeshond. En nu is Kees verdwenen. Ik snapte het best. Helaas snapte Vicky het niet. Ik moest iets verzinnen...

Met een ondeugende grijns zei ik: "Ik kan iets dat jij niet kan."

Vicky keek me verveeld aan en zei: "Echt niet."

De koningin van Engeland was niet de enige die gisteren Brusselse spruitjes had gegeten. Ik ook. Granny is er dol op. Ze eet ze het liefst elke dag. Ik niet. Ik vind ze niet lekker en... de volgende dag is het altijd een rommeltje in mijn buik. Dan kan het niet anders dat je af en toe een wind laat glippen.

Pffrrrt.

Snel deed ik mijn hand voor mijn mond en grinnikte: "Oeps!"

Vicky keek zo verbaasd. Misschien moest ik het wat beter uitleggen: "Weet je... Ik liet een scheetje. Uit mijn reetje. En dat stonk een beetje."

Vicky snapte er niets meer van. Dat vreemde meisje liet zomaar een windje? In het gezelschap van de prinses van Engeland nog wel. Hoe durft ze! Maar toen barstten we allebei tegelijk in lachen uit. Het was ook zo gek, dan kan je niets anders doen dan lachen.

"Jij bent niet zoals al die saaie mensen hier. Met jou kan je lachen.", grinnikte Vicky toen we uitgelachen waren.

"Ha! Je weet nog niet de helft. Als je eens wist wat voor kunstjes ik honden kan leren. Dat is pas leuk."

Vicky schudde haar hoofd: "Nou, dan ken je Kees nog niet. Die kan echt geen enkel kunstje. Ik heb het geprobeerd, maar hij is veel te dom."

Ik lachte erom: "Elke hond kan kunstjes leren. Ze vinden het leuk om met ons te spelen. Als we Kees nou eventjes snel terugvinden, dan zal ik het je laten zien. Wanneer heb je hem voor het laatst gezien?"

"Vanmorgen vroeg, toen ik wakker werd. Ik liet hem in de tuin, zodat hij zijn dingen kon doen. Toen ik hem riep voor het ontbijt, was hij nergens meer te bekennen."

Vicky liep naar de grote tuindeuren. Met een zwaai gooide ze ze open. Het was ondertussen gaan regenen, maar zelfs vanuit Vicky's kamer konden we zien hoe enorm de tuin was. In het midden lag een grasveld. Daar omheen stonden struiken die in allerlei vormen waren geknipt. Overal groeiden prachtige bloemen die door de tuinmannen keurig binnen de perken gehouden werden. Aan het einde van de tuin stond een heg van wel twee meter hoog.

"Wat is er aan de andere kant van die heg?", vroeg ik.

"Een hek, van roestvrij staal, met scherpe punten erop, zodat niemand er overheen kan klimmen. Daar kan zelfs geen muis doorheen, en zeker geen hond. En achter die heg wonen de mensen die in het paleis werken; de butlers en de koks en de hofdames en de tuinmannen."

Ik dacht even na en zei: "Misschien is Kees een konijnenhol ingegaan en kan hij er niet meer uit. We moeten hem gaan zoeken."

Vicky keek met een opgetrokken neus naar de motregen: "We vinden hem nooit. Deze tuin is nog groter dan *Hide Park*. En het regent..."

Ik glimlachte naar Vicky en zei: "Ik heb een idee. Heb je zin in een avontuur? Of is het in dit paleis ten strengste verboden om dat keurige prinsessenjurkje van je een beetje vies te maken?"

The case of Kees - part two (deel twee)

Vicky keek naar haar prachtige witte jurkje met kant en kraaltjes. Die had vast een fortuin gekost. Ze haalde haar schouders op: "Pfff. Ik heb wel honderd jurken. Maar ik heb nog nooit een avontuur beleefd."

Ik grinnikte: "Met Granny beleef ik elke dag een avontuur. Er is gewoon niets leukers, je zult het zien. Alleen... Avonturen en dure jurken, dat gaat echt niet samen, hoor. Ik heb het één keer geprobeerd, toen we bij de ambassadeur van Hoehétidan op bezoek gingen. Dat avontuur viel al in het water voordat het begon."

We keken naar de motregen.

"Hier in *England* regent het altijd. Dus ons avontuur... valt al in het water voordat het begint.", zei Vicky.

Ik schudde mijn hoofd: "Ik weet er wel iets op. We hebben ongeveer dezelfde maat. In mijn rode koffertje heb ik een schone spijkerbroek en een T-shirt. Doe dat maar aan. Waar is James? Die had onze koffers."

Vicky pakte de ketting die om haar nek hing en sprak in de hanger: "*James. Do you have a moment, please?*"

De deur ging open en butler James kwam binnen.

"Ik heb mijn rode koffertje nodig. Waar heb je die gelaten?", vroeg ik hem.

Zonder een woord te zeggen verdween James. Even later kwam hij weer binnen, zette mijn rode koffertje voor me neer en vroeg of er nog iets van onze dienst was. Dat was er zeker: "Heb je misschien een bak hondenvoer voor ons?"

"Heeft u niet genoeg ontbeten? Ik kan een komkommer sandwich voor u maken. Of een sandwich met eiersalade, yoghurt en paprika. Of een sandwich met ham en mosterd. Of misschien lust u liever een sandwich met kaas en zure bommen?"

Ik geloofde mijn oren niet. Een broodje met kaas en zure bommen? Ham en mosterd? Ze hebben hier zeker een griezelkeuken waar ze de een wedstrijd doen wie de vreselijkste smaken kan verzinnen. Bah. Eiersalade met yoghurt en paprika, hoe verzinnen ze het.

"Nee, dank je, James. Een bak hondenvoer is alles wat we nodig hebben."

"Natuurlijk. Ik zorg er direct voor."

Toen James terug kwam met een gouden etensbak vol met hondenvoer, was Vicky al omgekleed. Ze droeg nu een blauwe spijkerbroek, een knalgeel T-shirt en mijn rode pet. De wenkbrauw van de deftige butler ging een millimeter omhoog: hij was overduidelijk stomverbaasd om de prinses zo te zien.

"Dit is een vermomming. Meg heeft een plan om Kees terug te vinden.", legde ze uit.

Ik keek naar de bak met hondenvoer en haalde mijn neus op. Ik weet niet of alle honden in Engeland hetzelfde krijgen als de hond van de koningin, maar ik had nu al medelijden met die arme Kees, zo vies rook dit vlees.

Ik gaf de smerige smaakloze smurrie snel terug: "Neem dit maar weer mee, James. Ik wilde Kees lokken met lekker eten, maar dit ruikt zo vies, hiermee jagen we hem juist weg."

James snapte er niets van: "Moet ik dit dure vlees nu weggooien? Dat is toch zonde? Met uw permissie, Hoogheid; mag mijn vrouw hier misschien een *kidney pie* van maken, een hartige taart? *Kidney pie* met Brusselse spruitjes, dat vind ik zo lekker..."

Mijn maag draaide ervan om. Engeland is best een mooi land, de mensen houden van lachen, ze hebben prachtige tuinen en zo, maar van lekker eten snappen ze hier helemaal *niets*.

Gelukkig hadden we in Polderdam de buurtwinkel van mijnheer Zadelpijn. Die verkocht alles, van azijn tot zeep, en van aardappelen tot zoute drop. Daar had ik ook mijn geheime wapen gekocht. Ik geloofde namelijk niets van dat rare verhaal dat iemand Kees ontvoerd zou hebben. Dat hek om de tuin is wel twee meter hoog. Daar kan niemand overheen, en zeker niet met een ontvoerde hond in zijn armen.

Het was gewoon heel simpel. Honden zijn dol op eten. Kees was vast op zoek gegaan naar iets lekkers. Zelfs sappige regenwormen met grassalade was beter dan dit koninklijke hond-ont-bijt.

"Wat is dat?", vroeg Vicky toen ik mijn geheime wapen uit mijn rode koffertje haalde.

"Dit is de allerlekkerste rookworst van Nederland. Als we de verpakking eraf halen, dan ruikt elke hond het al van verre. We hoeven niet eens naar Kees te zoeken. Je zult het zien. Hij komt gelijk op ons af rennen en bedelt om een stukje. Kom, we gaan de tuin in.", zei ik.

"Maar... Het regent!"

"Nou, en. Als je onder de douche staat, dan wordt je ook nat. Kom op. We moeten een hond redden. Elke seconde telt."

Ik rende de tuin in. Vicky kwam achter me aan: "Meg... Wacht op mij..."

Ze struikelde en viel languit in het natte gras.

Ze stond gelijk weer op, ze had zich geen pijn gedaan of zo, maar ze keek alsof ze elk moment in huilen uit kon barsten: "Oeps... Kijk eens naar je mooie kleren. Ze zijn helemaal vies geworden. We moeten terug, omkleden, in bad, kleren in de was, haren kammen..."

Ik lachte hardop: "Als dit trucje met de rookworst niet werkt, dan moeten we onder de heg kruipen om te zien of Kees soms in een konijnenhol zit. Dan worden we nog veel viezer. Waar hebben ze anders een wasmachine voor uitgevonden? Om er alleen maar schone kleren in te stoppen?"

Ik nam een aanloop en dook voorover op het natte gras, zoals voetballers dat soms doen als ze een doelpunt gescoord hebben. De modder spatte alle kanten op, maar ik lachte er alleen maar harder om. Nu waren we allebei een modderfiguur. Vicky lachte met me mee.

Toen ik de rookworst uit de verpakking haalde, kwam de heerlijke geur ons tegemoet. Mmm. Boerenkool met rookworst. Lekkere warme erwtensoep met rookworst. Of gewoon een vers broodje van bakker Bol met rookworst. Heerlijk.

"Dat ruikt lekker. Mag ik een stukje proeven?", vroeg Vicky.

"Straks. Eerst moeten we Kees vinden.", zei ik beslist.

Maar Vicky kon zo lang niet wachten. Ze hapte en beet een flink stuk van de worst af.

"Hé! Wat doe je?", vroeg ik.

"Pfff. Ik ben de prinses van Engeland. Ik doe wat ik wil. Als ik zin heb in een stukje worst, dan kan je daar niets tegen doen. Toevallig."

Ik moest er om lachen: "Zie je hoe lekker die worst is? Als Kees het ruikt, dan komt hij gelijk naar ons toe."

Gespannen keken we om ons heen. Bewoog daar wat achter de marmeren fontein? Nee, dat was een vogel. En daar, achter die struik? Nee, dat was de wind.

Opeens verscheen er een hoofd boven de heg. Een gezicht van een man. Hij had zijn ogen dicht, zodat hij beter kon ruiken: "*What's THAT? Absolutely delicious.* Wat is dat voor overheerlijke geur? Zoiets lekkers heb ik nog nooit geroken."

Ik dacht dat hij op een ladder stond. Hij stak wel een halve meter boven de heg uit. Ik stak de rookworst in de lucht: "Rookworst. Uit Holland."

"Mag ik ook een stukje?", vroeg de man.

"Ha, ha. Dat kan niet. Je kunt nooit over dat hek heen. Dat is wel twee meter hoog.", antwoordde ik.

Ik had het nog niet gezegd of er kwam een lange arm tevoorschijn die de bovenkant van het hek beet pakte en... Tsjoep, daar sprong de man over het hek heen. Hoe dat kon? Het hek was twee meter hoog, maar die man was misschien wel drie meter lang. Voor hem was het een peulenschilletje.

"Oeps! Dat is *Big Ben*...", fluisterde Vicky. Ze was van schrik helemaal bleek geworden.

Big Ben... Die naam had ik vandaag al eerder gehoord. Snel dacht ik na. Ja, ik wist het weer: de koningin had iets gezegd over Big Ben. Toen Granny vroeg naar de zaak van Kees had de Queen gezegd: «Big Ben zal er wel achter zitten. Hij is de grootste schurk van het land.» Nou, groot was hij zeker, en schurk was hij ook: hij greep in zijn zak en haalde er een groot, gevaarlijk scherp mes uit. Dreigend stak hij het voor zich uit, terwijl hij naar ons toe kwam.

Vicky verstopte zich bang achter mij. Hé! Ik ben Super Granny niet, hoor. Ik ben maar een gewoon meisje van acht. Denk je soms dat ik sterk genoeg ben om een bandiet van drie meter bij zijn lurven te pakken en door elkaar te rammelen?

Ik hield de worst omhoog: "Je mag een klein stukje. Alleen om te proeven. We hebben het nodig voor een belangrijke zaak. Het is onze enige kans."

Big Ben sneed met zijn grote, gevaarlijk scherpe mes een klein stukje van de rookworst, borg het mes weer op in zijn broekzak en stak het stukje worst in zijn mond: "Mmm. Het smaakt nog lekkerder dan het ruikt. Ik heb zo'n honger. Ik heb vandaag nog niet ontbeten, weet je. Ik zou wel een hele doos van deze worsten lusten. Maar wees maar niet bang. Ik

wil er netjes voor betalen, hoor. Weet je soms waar ik ze kan kopen?"

Die Big Ben was helemaal zo kwaad nog niet. Hij had gewoon honger. Ik stak mijn hand uit en stelde me beleefd voor, zoals dat hoort wanneer je iemand voor het eerst ontmoet: "*Hello*. Ik ben Megan Havervlok. *How do you do?*"

Big Ben schudde mijn hand, en daarna die van prinses Victoria. Die was gelukkig zo slim om alleen te zeggen dat ze Vicky heette en niet dat ze de prinses Victoria was. Door de modder in haar gezicht en haar vieze kleren had Big Ben haar helemaal niet herkend.

"Wat doe je hier? Dit is de tuin van het koninklijk paleis. Je mag hier helemaal niet komen.", zei ik.

Big Ben keek schichtig om zich heen: "Het is... Kunnen we misschien daar... even schuilen voor de regen?"

Hij wees naar de theekoepel. Zonder op antwoord te wachten, haastte hij zich er naartoe. Terwijl we achter hem aan renden dacht ik: «Die voert iets in zijn schild. Maar wat? Goed opletten, Megan Havervlok.»

In de theekoepel hield ik Big Ben de worst voor zijn neus: "Je mag de hele worst opeten, maar... dan moet je ons wel eerst je geheime plan vertellen. Wij willen er namelijk ook aan meedoen. We zien er dan misschien wel uit als onschuldige meisjes, maar onder onze moddermaskers zitten de gevaarlijke tronies van de twee grootste schurken van Nederland."

Big Ben boog voorover. We staken de koppen bij elkaar. Hij fluisterde: "Zijn jullie, net als ik, ook op de loop voor *Scotland Yard* en de politie? Ik dacht: ik verstop me in de tuin van het paleis. Daar zoeken ze echt niet. Maar jullie hadden blijkbaar hetzelfde plan."

Ik fluisterde terug: "We hebben een beter plan. We hebben een *fantastisch* plan. Het kan niet mislukken. We gaan de hond van prinses Victoria ontvoeren. Alleen... we kunnen hem nergens vinden. Daarom hadden we deze worst. Heb jij die hond soms ontvoerd? Want dan willen wij wel ons deel van de buit, begrijp je..."

Big Ben keek verbaasd: "De hond van de prinses ontvoeren? Wat een slim plan. Daar zou ik nooit op gekomen zijn. Nee, mijn plan is veel groter. Ik ben Big Ben, de grootste schurk van *England*. Ken je het reuzenrad aan de Thames?"

Vicky en ik knikten. Vicky kende het natuurlijk, omdat ze hier in Londen woonde. Ik had het vanuit de helikopter gezien, vlak voordat we vanmorgen in de paleistuin landden.

Big Ben legde het uit: "Omdat ik zo lang ben, kan ik nergens een gewone baan vinden: ik pas niet achter een bureau en ik pas niet in een fabriek. Ik pas zelfs niet in een auto, dus ik kan nooit taxichauffeur worden. Eerst wilde ik hardlopen en hoogspringen en verspringen, maar dat mocht niet volgens de reglementen; omdat ik met één stap net zo ver kom als andere mensen met drie stappen mocht ik niet meer meedoen. Daarna ging ik basketbal spelen, maar iedereen protesteerde; ik kon gewoon de bal in de basket stoppen, zonder te springen, dus voor de anderen was er zo geen lol meer aan. Maar nu heb ik iets beters bedacht: ik ga wielrennen. Ik steel het reuzenrad, en ik maak er een fiets van, met twee hele grote wielen. Zo kan ik de Tour de France winnen. Is dat een goed plan of niet?"

De grijns op het gezicht van Big Ben verdween toen ik mijn hoofd schudde: "De Tour de France gaat elke dag door tunnels en onder bruggen door. Met zo'n grote fiets blijf je in

elke tunnel vastzitten. Dat wordt nooit wat. Je kunt beter bij onze bende komen. Wij ontvoeren de hond van de prinses. Dan looft de *Queen* een grote beloning uit. En dan breng jij de hond terug. Je krijgt niet alleen een smak geld, maar je bent ook gelijk van de politie af. Wat denk je ervan?"

Het gezicht van Big Ben klaarde op als de lucht boven Polderdam na een regenbuitje: "Wat een goed plan! Ik zag het al gelijk: jullie zijn misschien niet zo groot als ik, maar jullie zijn wel hele grote schurken. Ha, ha. Misschien krijg ik dan zelfs wel een medaille: *Big Ben*, de grootste held van *England*. Dat zou mooi zijn."

"Wat echt mooi zou zijn, is als we die hond vinden. We zoeken al de hele ochtend, maar we kunnen hem nergens vinden.", zei ik.

Big Ben vroeg hoe Kees eruit zag. Ik wist het niet. Vicky wel: "Hij is ongeveer zo groot. Hij heeft wit haar, dat alle kanten uit staat, net als een ragebol."

"Wit haar? Jammer. Ik zag hiernaast een zwarte hond, ongeveer zo groot, met haar dat alle kanten uit staat, net als een ragebol. Hé! Ik heb een idee. Als we die hond nou gewoon wit verven en net doen alsof het de hond van de prinses is?"

Het was een goed idee, eerlijk is eerlijk, maar ik kreeg opeens zelf een nog veel beter idee: "Waar zag je die zwarte hond?"

Big Ben wees het aan: "Daar. Aan de andere kant van het hek. Hij stond lekker te smikkelen, alsof hij een hele tijd niet gegeten had..."

Opeens snapte ik alles: "Kom mee, Vicky. Ik geloof dat Big Ben het raadsel heeft opgelost."

Ik rende naar de heg, precies naar de plek die Big Ben had aangewezen. Daar aangekomen kroop ik op mijn knieën, en toen zelfs op mijn buik, onder de heg door. Dat viel niet mee. Gelukkig waren mijn kleren al vies, want met die regen en de modder werd het er zeker niet schoner op. Het was de moeite waard. Daar, aan de andere kant van de heg, zat een gat onder het hek. Honden hebben niet alleen een hele goede neus, ze kunnen ook uitstekend graven. Kees had natuurlijk genoeg van dat vieze eten. Hij had vast iets lekkers geroken bij een van de huizen aan de andere kant van het hek. Natuurlijk kon hij niet over dat hek heen, maar hij kon wel een gat graven en er onderdoor kruipen. Door dat gegrave en gekruip was hij natuurlijk pikzwart geworden. Als dat klopt...

"Daar! Zie je dat gat onder het hek, Vicky? Daardoor is Kees ontsnapt. Kan je over de heg kijken of je die zwarte hond nog steeds ziet, Big Ben? Die hond moeten we hebben. Hij levert een hoge beloning op. Als je hem voor ons kunt pakken, krijg je de rest van de rookworst."

Die rookworst was beloning genoeg. Met een enorme sprong wipte Big Ben over het hek heen, greep de zwarte modderhond, hield hem onder zijn arm en sprong weer terug de tuin in.

Ondanks de modder in zijn pels herkende Vicky hem direct: "Kees. Het is Kees. Wat zie je er uit. Je hebt straf verdiend, Kees. Vanavond zonder eten naar bed!"

Ik schudde mijn hoofd: "Nee, Vicky. Je moet juist lief zijn tegen hem. Kees had gewoon honger. Hij lust dat vieze eten niet dat jullie voor hem kopen. Als je hem vanavond weer zonder eten naar bed stuurt, dan gaat hij er natuurlijk weer vandoor. Het is een hond, geen

butler. Een butler kan je bevelen geven. Die doet wat je vraagt. Maar een hond doet alleen iets voor je als hij je aardig vindt. Je moet hem juist knuffelen en met de bal spelen en wandelingen met hem maken."

Vicky snapte het nog niet helemaal: "Wandelingen maken? Maar... Het regent altijd. Dan worden we nat."

Big Ben snapte het gelukkig wel: "Nou en? Waar hebben ze dan wasmachines voor uitgevonden? Het is juist heerlijk buiten als het regent. Alles ruikt lekker fris en... Over lekker ruiken gesproken. Rook ik niet toevallig een lekker stuk rookworst?"

Eerlijk is eerlijk. Ik had het beloofd. Maar Vicky en Kees lustten ook wel een stukje, en ik had zelf ook wel trek gekregen van dit avontuur.

Wat jammer dat ik maar één rookworst mee had genomen. Als we nu in Polderdam waren geweest, dan had ik gewoon even naar de buurtwinkel van mijnheer Zadelpijn kunnen lopen om voor iedereen een lekkere worst te kopen...

Idee!

Had ik al eens gezegd dat ik best wel slim ben voor mijn leeftijd?

"Vicky, vind je niet dat Big Ben een beloning heeft verdiend? Hij is het tenslotte geweest die Kees heeft teruggebracht. En met zo'n grote beloning kan Big Ben een karretje kopen met een ketel vol met rookworst uit Polderdam, de lekkerste worst van Holland. Dan kan je overal in Londen rookworst verkopen, lekker buiten. Dan ben je niet te groot voor dat baantje en je maakt iedereen blij. Wat denken jullie van dat plan?"

De vrolijke gezichten van Vicky en Big Ben zeiden genoeg: ze vonden het een prima plan. Kees blafte drie keer, alsof hij wilde zeggen: "Ja, ja, dat vind ik een uitstekend plan. Lekker elke dag rookworst. Heb je nog een stukje voor me?"

Big Ben bedacht opeens iets: "Maar... Kunnen een paar schurken als jullie aan rookworst uit Holland komen?"

Ik haalde mijn schouders op: "Ach, als James ons straks in de helikopter weer terug brengt naar Polderdam, dan neemt hij op de terugweg gewoon een paar grote dozen rookworst mee uit de buurtwinkel van mijnheer Zadelpijn."

Vicky keek me vragend aan, wees op onze modderfiguren en vroeg: "Straks?"

Oeps!

"Nou ja... Natuurlijk moeten we eerst in bad, een uur of drie, om al die modder uit ons haar te krijgen, en mijn kleren zijn vies, maar ook mijn reservekleren, dus die moeten eerst gewassen worden, en voordat die droog zijn, met al die regen hier in Engeland..."

Vicky knikte vastberaden: "Heb ik eindelijk eens een vriendinnetje om mee te spelen, wil ze weer gelijk naar huis. Net nu het leuk begint te worden. Je blijft maar gewoon een nachtje logeren. Morgen na het ontbijt mag je pas weer naar huis."

Ik kreeg het benauwd, en niet alleen bij de gedachte aan wat ik als ontbijt zou krijgen: "En wat moet ik dan aan? Ik heb geen schone kleren meer bij me."

Vicky lachte: "Ach, we hebben ongeveer dezelfde maat. Je kunt wel iets van mij aan. Ik heb wel honderd jurken."

"Zie je mij met een witte jurk met kantjes en pareltjes? En witte lakschoentjes? En witte handschoentjes misschien?"

Vicky lachte nu nog harder: "Nou, ik heb ook een roze baljurk met een roze strik voor in je haar. Dat zal je echt beeldig staan, ha, ha."

Big Ben lachte met haar mee: "Jullie twee zijn echt de grootste grapjurken die ik ooit heb ontmoet. Honderd jurken. Hoe verzin je het!"

Vicky veegde haar modderhanden af aan het natte gras, maakte haar gezicht schoon en keek Big Ben aan: "Herken je me niet?"

Big Ben kreeg het opeens een beetje benauwd: "Prinses Victoria. De kleindochter van de *Queen*..."

"Inderdaad. Dus als jij alle rookworst uit je karretje hebt verkocht, dan kom je gewoon even langs, hier op het paleis, en dan vlieg ik gewoon met de helikopter even naar Polderdam, om een verse lading rookworst voor je te kopen, en dan kan ik gelijk een middagje met mijn vriendinnetje Megan spelen. Zo af en toe een avontuur beleven is helemaal zo gek nog niet.

» En jij hoeft ook niet zo benauwd te kijken, Megan Havervlok. Dit is Londen en ik ben de prinses van Engeland. Als onze spijkerbroek in de was is, dan kopen we gewoon een nieuwe. Want avonturen beleven in een roze baljurk met een strik, dat kan natuurlijk niet."

Big Ben keek me onzeker aan: "Doet ze altijd zo vriendelijk tegen iedereen?"

Ik haalde mijn schouders op: "Pfff. Ze is de prinses van Engeland. Ze doet wat ze wil. Als ze zin heeft om aardig te zijn tegen je te zijn, dan kan je daar niets tegen doen. Toevallig."

De zaak van Smoking Joe

Sinds we in Engeland aangekomen zijn regent het. Granny had daardoor een flinke verkoudheid opgelopen. Ze liep te hoesten en te proesten. Na het ontbijt zei ze dan ook: "Ik geloof dat ik vandaag maar beter in bed kan blijven. Zou jij zo lief willen zijn om voor mij een flesje hoestsiroop te kopen bij de drogist? Dan neem ik nog een kopje hete thee met citroensap en doe ik een warme sjaal om."

Granny legde uit waar ik de drogist kon vinden: "Als je het paleis uit gaat dan ga je rechts, dan de tweede straat links, de derde straat rechts en de vierde straat links. In de winkel van de drogist vraag je om '*cough syrup*', dan begrijpt hij het wel."

"Geen probleem, Granny. Je kunt op me rekenen."

"Weet je zeker dat je dat durft? Een meisje van acht, alleen op pad in zo'n grote stad?"

"Granny, we zijn hier om avonturen te beleven. Een wandelingetje door London, dat is toch een fantastisch avontuur? Wie maakt dat nou mee? Wees maar niet bang. Ik ga alleen maar even naar de drogist om een flesje siroop te kopen. Ik ben weer terug voordat je 'uche uche' kunt zeggen."

"Uche, uche, uche", antwoordde Granny, waarmee ze natuurlijk wilde zeggen dat ik maar beter op kon schieten. Ik trok mijn regenjack aan, pakte Granny's paraplu en ging op pad.

Toen ik het hek van het paleis uit liep, zag ik aan de overkant van de straat onder een luifel een duistere man staan die een shagje stond te roken. Hij was zo groot als een gruwel, zo breed als een brombeer en zo sterk als een stier. Alles was donker aan hem: hij had donkere kleren, donker haar en donkere ogen die in de schaduw verdwenen van een donkere pet. Ik keek even naar hem en hij keek terug, met een donkere blik. Hij leek wel een beetje op Jerommeke uit de albums van Suske en Wiske, alleen is Jerommeke altijd vrolijk en deze man... Een duister figuur.

Ik dacht er verder niet meer bij na. Ik ging rechtsaf en daarna bij de tweede straat links.

Toen ik de hoek om ging, zag ik in de spiegelruit van de etalage van een winkel dat die duistere man achter me aan liep. Wat vreemd. Zou dat toevallig zijn? Of is die duistere man me aan het achtervolgen? Ik besloot om het goed in de gaten te houden.

Ik ging iets harder ging lopen en keek ondertussen op allerlei slimme manieren achter me. Ik keek in spiegels van auto's, in winkelruiten, zelfs in de spiegelende glazen van een zonnebril van iemand die me tegemoet kwam, maar de duistere man ging ook iets harder lopen en bleef maar achter me aan lopen.

Ik werd nu toch wel een beetje ongerust. Was Granny maar hier, dan zou er niets gebeuren. Een meisje van acht, alleen op pad, in zo'n grote stad...

Tussen twee modewinkels zag ik een klein steegje. Zonder verder na te denken schoot ik er in en zette het op een lopen. Aan het einde was een bocht; als ik die haalde zonder dat die duistere man had gezien waar ik gebleven was... Ik keek over mijn schouder, maar de duistere man kwam me nog steeds achterna. Linksaf. Rechtsaf. Ik begon te rennen. De steegjes werden steeds smaller en donkerder totdat...

Doodlopende weg.

Ik kon niet verder.

En ik kon ook niet terug.

De donkere man versperde de enige uitgang.

Er was maar één manier waarop ik nog gered kon worden: Super Granny die door de lucht aan kwam vliegen om met haar superkracht die duistere achtervolger eens flink door elkaar te rammelen... Maar Granny kwam niet aanvliegen... Granny lag in bed met een verkoudheid... Ik was verloren...

Nee. Vlak bij me was de deur van een klein winkeltje. Ik probeerde de deur en... hij was open. Snel ging ik naar binnen en deed de winkel deur achter me dicht. Ik was gered. De winkelier zou me helpen of de politie bellen. Die achtervolger zou hier nooit binnen durven komen...

Maar er was helemaal geen winkelier. Er was niemand. De winkel was leeg. Totdat de deurbel ging en de duistere man binnen kwam. Hij zette zijn grote handen in zijn zij, keek me aan met een duistere blik en zei: "Zo. Ben jij Megan? Het hulpje van Super Granny?"

«Niet bang worden, Megan.», dacht ik bij mezelf. «Als je bang wordt, is alles verloren.»

Ik leunde nonchalant op Granny's paraplu en keek de duistere man recht aan: "Ja, dat ben ik. En wie ben jij?"

"Ik ben Smoking Joe. Je moet me helpen... Nee, dat is niet goed... Ik bedoel... Zouden Granny en jij me alsjeblieft willen helpen? Ik heb hulp nodig. Ze willen mijn zaak afpakken. Zonder mijn zaak ben ik verloren..."

Ik keek een beetje verbaasd: "Wat voor zaak?"

"Nou, deze zaak, de winkel waar we nu zijn. Mijn sigarenzaak. De zaak van Smoking Joe. De koningin en de regering zeggen tegen iedereen dat ze moeten stoppen met roken, dat ze op het werk niet meer mogen roken, dat ze in de tram niet meer mogen roken... Zo verkoop ik niets meer. Ik ga failliet. Jullie moeten me helpen."

Zo groot als een gruwel, zo breed als een brombeer, zo sterk als een stier... maar Smoking Joe kreeg tranen in zijn ogen, viel op zijn knieën voor een meisje van acht en smeekte: "Zou je alsjeblieft, alsjeblieft, *please, please, please*, willen vragen aan Granny of ze me zou willen helpen? Zonder jullie hulp ben ik verloren..."

Granny had gelijk. Als je de mensen wat beter kent, dan vallen ze meestal wel mee. Deze Smoking Joe was helemaal geen gevaarlijke gangster. Het was gewoon iemand die een winkeltje had in een donker steegje waar de zon nooit schijnt.

"Sta op, Smoking Joe, en droog je tranen. Granny is een superheld en superhelden helpen altijd iedereen die in nood zit. Wees maar niet bang."

Smoking Joe haalde een rode zakdoek uit zijn zak, droogde zijn tranen en snoot eens flink: "Dank je wel. *Thank you, thank you, thank you*. Hoe gaan jullie dat oplossen? Gaan jullie de regering omver gooien? Een staatsgreep? Een bom op de *Tower Bridge*? Wil je misschien een sigaretje?"

"Doe niet zo raar. Ik ben acht. Ik rook helemaal niet, en bovendien is roken hartstikke

stom. De regering en de koningin hebben gelijk dat ze tegen iedereen zeggen dat ze ermee moeten ophouden. Roken is heel slecht voor je. Je kunt er beter zelf ook mee ophouden, met die vieze shagjes."

Smoking Joe keek een beetje beteuterd, maar maakte toch zijn shagje uit in de asbak op de toonbank: "Maar... wat moet ik dan? Dan kan ik mijn sigarenzaak wel sluiten..."

"Dat lijkt me inderdaad het beste.", antwoordde ik: "Kijk nou zelf eens... Een donker winkeltje in een donker steegje... Hier komt natuurlijk nooit iemand. Je moet het anders aanpakken. Ik heb wel een idee. Eerst moet je wat aan die donkere kleren doen. Koop eens iets vrolijks, een blauwe broek en een gele trui en een rode jas en een groene sjaal bijvoorbeeld. Als je er vrolijk uitziet, dan vinden mensen je al snel wat aardiger en dan kopen ze eerder wat van je. En dan ga je geen sigaretten meer verkopen, maar... boeken van Super Granny. Ja, dat is een goed idee. Die boeken vindt iedereen leuk. Dan trek je er op uit, naar stations van de trein en de metro, want mensen die reizen houden ook van lezen, en dan ga je de boeken van Super Granny verkopen in heel London. Je zult het zien: dat wordt een groot succes."

Smoking Joe kreeg de smaak te pakken: "Ja, dat is een fantastisch idee. En ik kan ook bij de scholen langs gaan om Super Granny voor te lezen. En dan kan ik gelijk de kinderen vertellen dat je nooit moet beginnen met roken, want daar komt alleen maar ellende van. Alleen... Ik ben bang... Ik ben echt bang dat ik niets verkoop, want het boek van Super Granny ligt natuurlijk al lang in alle boekwinkels van Engeland..."

Nu moest ik toch echt lachen om die Smoking Joe: "Nee, wees maar niet bang, Smoking Joe. Het boek van Super Granny is niet in de winkel te koop. En het allerbeste nieuws is nog wel dat er een spiksplinternieuw boek aan komt, deel twee van de Super Granny serie. Het heet «Oeps!». Dus als je nou flink je best doet om het in het Engels te vertalen, dan ga je de leukste zaak van Engeland beginnen: het verkopen van boeken waar iedereen om kan lachen."

Zelfs Smoking Joe moest er om lachen: "Ja, dat is wel een zaakje dat je aan Smoking Joe over kunt laten. Alleen... Help ik nou Granny of helpt Granny mij?"

"Jullie helpen elkaar. Dat werkt altijd het beste, elkaar helpen, iets voor elkaar doen. Granny en ik beleven avonturen en jij verkoopt die avonturen. Snap je?"

"Ik snap het.", zei Smoking Joe: "En als je soms op zoek bent naar meer avonturen, dan roep je me maar, hoor. Als Smoking Joe in de buurt is, dan is het nooit saai."

"Dat heb ik gemerkt. Maar als je het niet erg vindt, ga ik nu eerst op zoek naar een drogist. Granny is verkouden en ze heeft dringend een flesje hoestsiroop nodig."

"Oh, als dat alles is.", zei Smoking Joe en hij legde zijn grote sterke hand om mijn schouder: "Daar kan ik je wel mee helpen. Ik loop wel even met je mee. Dat is veiliger. Een meisje van acht, alleen op pad, in een grote stad... Een vriend van me is drogist. Hij heeft de beste hoestsiroop die er bestaat. Kom maar mee, dan zullen we Granny eens vlug van die hoestbuien af helpen..."

Een aflopende zaak

Onze avonturen in Londen zaten er weer op. We namen afscheid van de koningin en Vicky en de hele hofhouding. Naast de helikopter stonden Big Ben en Smoking Joe om ons uit te zwaaien. Even later landden we in het weiland van boer Gerben en wandelden we onze straat weer in, met een koffer vol herinneringen aan al die avonturen die we hadden beleefd.

De volgende dag had ik zoveel schrijfwerk om al onze avonturen op te schrijven dat ik er bijna pijn van in mijn hand kreeg.

"Kijk, Granny, het tweede schrift met avonturen is ook al bijna vol. We moeten maar eens kijken of we een nieuw schrift kunnen kopen, voor alle volgende avonturen.", zei ik toen ik met een zucht van voldoening mijn pen neerlegde.

Granny keek er in, las hier en daar een stukje, giechelde om iets grappigs en legde het schrift weer neer: "Het is inderdaad heel mooi geworden, Meg. We hebben ook veel beleefd samen. Maar dat van die avonturen, dat is een aflopende zaak, hoor. Ik word ook een dagje ouder: elke dag nieuwe avonturen beleven, dat wordt zelfs voor mij wel eens te veel. Ik zit er over na te denken om terug te keren naar Hoehétidan en daar lekker met pensioen te gaan."

"Met pensioen? En ik dan?"

"Ach, jij kunt best voor jezelf zorgen."

"En wie zorgt er dan voor jou, Granny? Wie bakt er dan elke ochtend een eitje voor je, zodat je je superkrachten niet kwijtraakt?"

"Ach, dan eet ik wel een boterham. Als ik eenmaal met pensioen ben, heb ik die superkrachten toch niet meer nodig."

"Maar.. De mensen hebben superhelden nodig, om ze te helpen als ze in de problemen komen..."

"Ach, de mensen moeten maar leren dat ze zichzelf niet in de problemen moeten brengen, dat lijkt me veel beter."

"En de dieren dan? Wie zorgt ervoor dat de zoekgeraakte huisdieren weer bij hun baasje komen als jij met pensioen gaat?"

Daar wist Granny even geen antwoord op.

"En de kinderen dan? Die zijn gek op onze avonturen. Ze lezen ze zelf, of hun oma's lezen ze voor als verhaaltje voor het slapen. Hoe moet dat dan als jij met pensioen gaat?"

Daar wist Granny ook even geen antwoord op. Ze zuchtte eens diep, dacht even na, en zei toen: "Ik geloof daar niets van, dat er zoveel kinderen zijn die de avonturen van Super Granny lezen voor het slapen gaan."

"Granny! Hoe kom je daar nou bij?"

"Nou, ik zie er anders niets van."

"Weet je, aan het einde van het vorige schrift heb ik iets moeten beloven, dat ik voortaan elke dag mijn sommen zou maken en mijn klusjes in huis zou doen, zonder te mopperen. Als ik dat zou doen, dan zouden we gewoon verder gaan met het beleven van nieuwe avonturen. Maar nu doen we het anders. Ik maak een pagina op smashwords.com, en als er genoeg kinderen zijn die op die pagina zeggen dat ze onze avonturen leuk vinden, dat ze graag willen dat we verder gaan met avonturen beleven, dan mag je niet met pensioen, dan moet je beloven dat we een nieuw schrift kopen en gewoon door gaan met elke dag een avontuur beleven. Beloofd is beloofd, Granny."

Granny zuchtte eens diep. Ze pakte een reclamefolder uit haar handtas. Op de folder stond «Huize Hoehétidan, het fijnste huis voor gepensioneerde superhelden.» Er stonden foto's bij van gezellig gedekte tafels vol lekker eten, van een mooi park waar je een wandeling kon maken, van een leuke zithoek waar allerlei oma's en opa's zaten te kletsen met een glaasje in de hand.

"Ik ben mijn hele leven al bezig om andere mensen te helpen, Meg. Het wordt nu eens tijd dat ik aan mezelf ga denken. Dit lijkt me wel wat, Huize Hoehétidan. Een cursus handwerken volgen, leren koekjes bakken, lekker uitslapen op zondagochtend..."

Ik vond het niet eerlijk. Granny had altijd al een hekel aan mensen die alleen maar aan zichzelf dachten, en nu was ze van plan om er zelf ook een te worden.

"Het is niet eerlijk, Granny. Je kunt mij nu niet in de steek laten. Ik heb je nodig en alle andere kinderen ook. Ik had beloofd om elke dag mijn klusjes te doen en elke dag mijn schoolwerk te maken, en daarna een avontuur. Zo hadden we het afgesproken en zo gaan we het doen."

Granny keek me vragend aan: "Dus... als al die kinderen op jouw smashwords schrijven dat ze een derde deel van Super Granny willen... Dan moeten al die kinderen, net als jij, beloven dat ze eerst hun klusjes in huis doen, en eerst hun schoolwerk maken."

"Dat beloven ze. Pas daarna krijgen ze een avontuur."

"Goed. Als honderd miljoen kinderen dat beloven, dan beloof ik dat ik nog niet met pensioen ga, dat we dan gewoon doorgaan met het beleven van avonturen."

"Dat is niet eerlijk. Honderd miljoen kinderen... Zoveel bestaan er niet eens. Zoveel kinderen wonen er niet eens in Nederland en Engeland en Frankrijk bij elkaar."

Granny dacht even na en zei: "Nou ja, honder miljoen is misschien wel een beetje veel. Hoeveel had je zelf gedacht?"

"Nou, ik dacht bijvoorbeeld aan duizend. Als duizend kinderen Super Granny leuk vinden, dan is het gelijk het best gelezen kinderboek van het jaar. Als duizend kinderen beloven om hun ouders te helpen, of om boodschappen te doen voor hun oma, en om goed hun best te doen op school, en om lief te zijn voor de dieren, en om geen afval op straat te gooien... dan doen ze met zijn allen veel meer voor anderen dan een enkele superheld met haar hulpje. Dan heb je echt iets belangrijks gedaan, Granny. Iets dat veel belangrijker is dan Big Ben helpen of de F.C. Polderboys naar de volgende ronde van de beker of de gezonken woonboot van mevrouw Toos Netelroos uit het water takelen..."

Granny keek peinzend naar de folder met de foto's van Huize Hoehétidan. Was het echt zo belangrijk om met pensioen te gaan? Kon ze daar niet nog een tijdje mee wachten? Ze zuchtte nog eens diep, stopte de folder weer in haar handtas en knuffelde me zo stevig als

ze kon: "Je moeder had gelijk. Je bent precies zoals zij. Als iets echt belangrijk is, dan mag je nooit opgeven. Dan moet je alles doen wat je kunt, maar opgeven hoort daar niet bij. Oké, Megan Havervlok. Als dat het plan is, dan gaan we dat doen."

Granny ging rechtop staan, nam mijn pen in haar rechterhand, legde haar linkerhand op mijn schrift en zei "Ik, Granny Havervlok... beloof hierbij plechtig... als duizend kinderen beloven om elke dag hun schoolwerk te maken... en om al hun klusjes in huis zonder mopperen te doen... dat Megan en Granny... elke dag een nieuw avontuur zullen beleven... en dat op zullen schrijven, in een nieuw schrift."

En of dat allemaal ook echt is uitgekomen? Als je het boek «Super Granny 3 - Ouwe Koeien» in de winkel ziet liggen, dan weet je het. Dan weet je zeker dat Granny doet wat ze belooft, dat niemand haar heeft verzonnen, en dat ze er altijd zal zijn om iedereen te helpen. Superhelden doen dat, weet je. Gratis.

Sharewareboek

"Sharewareboek" betekent "een boek om te delen". Oma's delen altijd; Granny heeft altijd voor iedereen een snoepje. De boeken over Super Granny zijn ook om te delen: oma's mogen ze delen met hun kleinkinderen, kinderen delen ze met de juf van hun school en met de moeders van hun vriendjes.

Een sharewareboek mag je gratis downloaden, kopiëren, weggeven, printen, de teksten gebruiken, noem maar op, allerlei dingen die je met andere (dure) boeken niet mag. Alleen mag je geen geld vragen voor een sharewareboek, want dat is het recht van de schrijver die het boek heeft geschreven.

Lezen is belangrijk: terwijl je plezier beleeft aan een spannend boek, leer je spelenderwijs je eigen taal beter kennen, kom je allerlei interessante dingen te weten, en je krijgt er ook nog eens slimme ideeën van. Als een boek grappig is, als je merkt hoe leuk lezen is, dan ga je vanzelf vaker lezen. Als je dat boek op je telefoon zet, met de gratis app PocketBook bijvoorbeeld, dan heb je altijd een leuk boek bij je, voor als je ergens moet wachten of voor wanneer je je verveelt. En het leukste is: het is gratis. Dat is fijn voor arm en rijk.

Het is belangrijk dat je vaak lacht, want lachen is gezond. Als je een cadeautje krijgt, dan voel je je ook direct beter, dus een grappig boek is een prima medicijn tegen elke ziekte. Superhelden als Granny willen graag helpen om zieke mensen te genezen, dus als je Granny een handje helpt en dit boek opstuurt naar iedereen die ziek is, dan zal je zien hoe snel ze weer beter zijn.

Als je het boek leuk vond, zou het fijn zijn als je een bedankje stuurt, , bijvoorbeeld door de shareware-bijdrage van **€ 1,- (één Euro)** over te maken **op bankrekening NL96 KNAB 0258 6957 22 t.n.v. Admi 365 BV**. De (vrijwillige) opbrengst van dit boek wordt gebruikt om een school te bouwen in Haïti, een van de armste landen ter wereld. Op www.editorialperdido.eu vind je meer informatie over dit project en sharewareboeken.

Als er genoeg bedankjes binnen komen, dan komt er vast een volgend boek van Super Granny, waar je dan ook weer van kunt genieten. Als iedereen elkaar af en toe een plezier doet, dan hebben we het al snel veel gezelliger met elkaar.

Stel je voor dat boeken gratis zijn. Dan kunnen alle kinderen van de hele wereld naar school. Gratis. Dan kunnen alle werkloze vaders en moeders gratis een beroep leren. Iedere schrijver kan, dankzij internet en sharewareboeken, zelf zijn of haar eigen (school)boek uitgeven. Gratis. Als lezers die ene euro betalen, dan zullen vanzelf meer schrijvers hun boeken als sharewareboek uit willen brengen. Dan zou de pen machtiger zijn dan het zwaard. Zou dat niet fantastisch zijn?

Super Granny kan dat voor elkaar krijgen (superhelden kunnen namelijk alles) maar Granny kan dat niet alleen. Megan helpt haar. En Pauline, en Astrid, en Ro, en alle meisjes van weeshuis De Bosheuvel, en Nati die het boek in het Spaans vertaalt, en Jane die er voor zorgt dat ook alle kinderen die Engels spreken het kunnen lezen, en Ronaldo die al die boeken op het internet zet, alleen... Sharewareboeken zijn gratis, dus de uitgeverij heeft geen geld om reclame te maken. Als jij nou hier en daar een goed woordje doet voor Super Granny, als je je vrienden over ons vertelt of ze een kopietje stuurt van onze verhalen... dan help je Granny met haar werk als superheld. Dan ben je eigenlijk zelf ook een soort superheld.

Zou dat niet fantastisch zijn?